Matei - J. N. Darby

Matei 1.1-17

Genealogia legală a Domnului de la David şi Avraam: obiectul ei

Scopul Duhului lui Dumnezeu în Evanghelia după Matei fiind de a-L arăta pe Domnul (Yahve) ca împlinitor al promisiunilor făcute lui Israel şi al profeţiilor care se refereau la Mesia (şi oricine este frapat de numărul de referiri la împlinirea lor), Evanghelia aceasta începe cu genealogia Domnului, pornind de la David şi de la Avraam, cei doi strămoşi din care coboară genealogia mesianică şi cărora le-au fost făcute promisiunile. Genealogia se împarte în trei perioade, potrivit celor trei mari părţi din istoria poporului: de la Avraam la stabilirea Împărăţiei în persoana lui David; de la stabilirea Împărăţiei până la captivitate; şi de la captivitate până la Isus.

Se poate observa că Duhul Sfânt menţionează în genealogia aceasta păcatele grave înfăptuite de persoane ale căror nume ne sunt date, înălţând în felul acesta harul suveran al lui Dumnezeu, care putea da un Mântuitor chiar în cazul unor păcate cum este cel al lui Iuda, chiar în situaţia unei sărmane moabite introdusă în mijlocul poporului Său, de asemenea în cazul unor crime ca cele ale lui David.

Genealogia, în Matei, este cea legală, adică cea a lui Iosif, al cărui moştenitor legitim era Hristos ca om, potrivit legii evreieşti. Evanghelistul a omis trei împăraţi din rudenia lui Ahab, pentru a avea cele paisprezece generaţii în fiecare perioadă; Ioahaz şi Ioiachin de asemenea sunt omişi; dar scopul genealogiei nu este cu nimic afectat de situaţia aceasta. Gândul era să o redea în aşa fel încât să fie recunoscută de iudei; şi toţi împăraţii erau cunoscuţi de fiecare dintre ei.

Matei 1.18-20

Naşterea lui Isus; importanţa ei infinită şi eternă

Matei istoriseşte pe scurt faptele în legătură cu naşterea lui Isus. Faptele acestea sunt de o importanţă infinită şi eternă, nu numai pentru iudeii care erau direct interesaţi în ele, dar şi pentru noi. Dumnezeu a binevoit ca prin acestea să lege propria Sa glorie de interesele noastre, adică ale omului.

Maria era logodită cu Iosif. Prin urmare urmaşii ei erau din punct de vedere legal ai lui Iosif, cu privire la drepturile de moştenire; dar Copilul pe care ea Îl purta în pântece era de origine divină, conceput prin puterea Duhului Sfânt. Îngerul Domnului este trimis ca instrument al Providenţei pentru a linişti conştiinţa delicată şi inima dreaptă a lui Iosif, comunicându-i că ce s-a conceput în Maria era de la Duhul Sfânt.

Se poate observa aici că îngerul, adresându-se cu această ocazie lui Iosif, îl numeşte „Fiu al lui David“. Duhul Sfânt ne atrage astfel atenţia asupra legăturii de rudenie a lui Iosif (care era considerat tatăl lui Isus) cu David, Maria fiind numită soţia lui. În acelaşi timp îngerul dă copilului care avea să Se nască numele „Isus“, adică „Yahve Mântuitorul“. El pune în legătură numele acesta cu salvarea lui Israel din starea în care îl afundase păcatul. Toate acestea au avut loc ca să se împlinească ceea ce Domnul spusese prin gura profetului Său: „Iată, fecioara va fi însărcinată şi va naşte un fiu şi-I vor pune numele Emanuel, care tradus este: Dumnezeu cu noi“ (capitolul 1.23).

Titlurile Domnului prezentand planul pe care numai El il poate implini

Iată deci ce ne este prezentat de Duhul lui Dumnezeu în aceste câteva versete: Isus, Fiul lui David, conceput prin puterea Duhului Sfânt; Yahve, Mântuitorul, care salvează pe Israel de păcatele lui – Dumnezeu cu poporul acesta – Acela care împlinea aceste profeţii minunate care arătau, mai mult sau mai puţin clar, limitele unui cadru pe care numai Domnul Isus îl putea umple.

Iosif, om drept, cu inima sinceră şi ascultător, discerne fără greutate revelaţia Domnului şi ascultă de ea.

Titlurile acestea imprimă caracterul Evangheliei după Matei, adică felul în care Hristos este prezentat în ea. Dar sunt de asemenea o revelaţie minunată a Aceluia care trebuia să împlinească toate cuvintele şi promisiunile Domnului. Ce temelie de adevăr pentru înţelegerea Persoanei acesteia glorioase şi tainice, despre care Vechiul Testament spusese destul pentru a trezi dorinţele şi a uimi mintea poporului căruia El i-a fost dat!

Născut din femeie, născut sub lege, moştenitor al tuturor drepturilor lui David după trup, de asemenea Fiul lui Dumnezeu, Yahve Mântuitorul, Dumnezeu cu poporul Său – cine ar fi putut înţelege sau ar fi putut aprofunda taina firii Aceluia care era toate acestea în acelaşi timp? Viaţa Sa, într-adevăr, aşa cum vom vedea, arată ascultarea omului desăvârşit, perfecţiunile şi puterea lui Dumnezeu.

Titlurile caracteristice legate de gloria lui Hristos in Israel

Titlurile pe care le are Isus, aceste titluri de moştenitor al lui David, de Mântuitor al poporului Său şi de Emanuel, pe care le-am observat şi pe care le citim în capitolul 1.20-23, sunt legate de gloria Sa în mijlocul lui Israel. Naşterea Sa prin Duhul Sfânt împlinea, referitor la Isus ca om născut pe pământ, Psalmul 2.7. Numele lui Isus şi conceperea Sa prin puterea Duhului Sfânt se întind fără îndoială dincolo de această relaţie, dar totul se leagă într-un mod deosebit de poziţia Sa în mijlocul lui Israel

Recunoaşterea oficială de către naţiuni ca Impărat al iudeilor

Născut în felul acesta, prezentat de înger în felul acesta şi împlinind profeţiile care anunţau prezenţa lui Emanuel, Isus este recunoscut oficial ca Împărat al iudeilor, de către naţiunile conduse de voia lui Dumnezeu care lucrează în inima înţelepţilor lor 1. Iată deci pe Domnul, Emanuel, Fiul lui David, Yahve, Mântuitorul, Fiul lui Dumnezeu, Împăratul de curând născut al iudeilor, recunoscut de căpeteniile naţiunilor. Aceasta este mărturia lui Dumnezeu în Evanghelia după Matei şi caracterul sub care Isus este prezentat în ea. Apoi, în prezenţa lui Isus arătat în felul acesta, vedem pe căpeteniile iudeilor în relaţia cu un împărat străin, ei cunoscând, ca sistem, revelaţiile lui Dumnezeu în Cuvântul Său, dar fiind cu totul indiferenţi faţă de Acela care era obiectul lor; iar împăratul acesta este vrăjmaş pe faţă al Domnului, adevăratul Împărat şi Mesia, pe care caută să-L omoare.

Providența care veghează asupra Copilului care S-a născut

Providența veghează asupra Copilului care S-a născut lui Israel, folosind mijloace care implică în totalitate răspunderea poporului, dar care împlinesc în acelaşi timp toate gândurile lui Dumnezeu cu privire la această adevărată rămăşiţă a lui Israel, singura sursă de speranţă autentică pentru acest popor. Pentru că, fără El totul avea să cadă.

Adevărata viţă reincepand istoria lui Israel ieşit din Egipt

Coborât în Egipt pentru a evita planul crud al lui Irod care voia să-l ia viaţa, Isus devine adevărata viţă; El reîncepe, din punct de vedere moral, în persoana Sa, istoria lui Israel, şi de asemenea (într-un sens extins) şi pe aceea a omului, fiind cel din urmă Adam în relaţia cu Dumnezeu; şi toate cu un singur scop, acela al morţii Sale, izvor de binecuvântare a tuturor. El era Fiul lui Dumnezeu şi Mesia, deci Fiu al lui David. Totuşi pentru a lua locul Său ca Fiu al Omului, El trebuia să moară (vedeţi Ioan 12). Acestui adevărat început al lui Israel în har (ca preaiubit al lui Dumnezeu) potrivit planurilor Sale, nu i se aplică numai profeţia din Osea: „Am chemat pe Fiul Meu din Egipt“ (11.1).

Poporul n-a putut face faţă răspunderii lui, astfel încât, fără acest har, Dumnezeu ar fi trebuit să-l înlăture cu totul. Dar vedem în Isaia pe Israel ca slujitor dând locul lui Hristos ca Slujitor care adună o rămăşiţă credincioasă (copiii pe care Dumnezeu I i-a dat în timp ce Îşi ascundea faţa de casa lui Iacov: Isaia 8.17-18), rămăşiţa devenind nucleul noului popor al lui Israel, potrivit gândului lui Dumnezeu. Capitolul 49 din Isaia ne prezintă în mod frapant trecerea aceasta de la Israel la Hristos. De altfel, aceasta este baza întregii istorii a acestui popor, privit ca fiind căzut sub lege şi restabilit în har. Hristos îi este din punct de vedere moral izvorul cel nou (comparaţi cu Isaia 49.3-5) 2.

Fiul lui Dumnezeu in Nazaretul Galileii printre cei dispreţuiţi din popor

După moartea lui Irod, Dumnezeu face cunoscut lui Iosif în vis faptul acesta şi îi porunceşte să se întoarcă în ţara lui Israel, împreună cu Copilul şi cu mama Lui. Aici se poate observa că ţara lui Israel este menţionată sub numele care aminteşte privilegiile ei din partea lui Dumnezeu. Nu este nici Iudeea, nici Galileea, ci „ţara lui Israel“ (versetele 20,21). Dar putea Fiul lui David, intrând în ţară, să Se apropie de tronul părinţilor Săi? Nu; El a trebuit să ia locul unui străin, împreună cu cei dispreţuiţi din poporul Său. Fiind îndrumat în vis de Dumnezeu, Iosif Îl duce pe Isus în Galileea, ai cărei locuitori erau obiectul unui profund dispreţ al iudeilor ca nefiind în legătură obişnuită cu Ierusalimul şi cu Iudeea – ţara lui David, a împăraţilor recunoscuţi de Dumnezeu şi a templului, ţară a cărei limbă era aceeaşi, dar al cărei dialect trăda despărţirea de cei care prin îndurarea lui Dumnezeu se întorseseră din Babilon în Iudeea. În Galileea, Iosif se stabileşte într-un oraş al cărui nume era chiar un motiv de ruşine pentru oricine locuia în el şi o pată pentru reputaţie.

Iată care era poziţia Fiului lui Dumnezeu când a venit în lumea aceasta şi legăturile Fiului lui David cu poporul Său, atunci când prin har şi potrivit sfaturilor lui Dumnezeu, El Se afla în mijlocul lor.

El era, pe de o parte, Emanuel, Yahve, Mântuitorul lor, dar de altă parte era Fiul lui David, deşi luându-Şi locul în mijlocul poporului Său şi unindu-Se cu cei mai săraci şi mai dispreţuiţi din turmă; S-a adăpostit în Galileea, departe de nelegiuirea unui fals împărat care domnea în Iudeea cu ajutorul naţiunilor din cea de „a patra Împărăţie“ şi cu care erau în legătură preoţii şi mai-marii poporului. Aceştia din urmă, necredincioşi lui Dumnezeu şi nemulţumiţi cu starea lor, detestau cu îngâmfare un jug sub care îi aduseseră păcatele lor şi pe care nu îndrăzneau să-l înlăture, deşi nu îşi recunoşteau păcatele, pentru a se supune lui ca unei pedepse drepte din partea lui Dumnezeu.

Lucrarea intreită a lui Ioan Botezătorul

Din acest capitol începe propriu-zis istoria Lui. Ioan Botezătorul vine, potrivit profeţiei lui Isaia (capitolul 40), să pregătească Domnului calea înaintea feţei Sale, vestind apropierea Împărăţiei cerurilor şi chemând poporul la pocăinţă. Lucrarea aceasta a lui Ioan faţă de Israel este caracterizată în Evanghelia aceasta de trei lucruri:

1. Venirea Domnului, Yahve Însuşi. Duhul Sfânt (în citatul pe care îl dă din Isaia 40.3), lasă deoparte cuvintele de la sfârşitul versetului: „pentru Dumnezeul nostru“, pentru că Isus venea ca om în umilinţă – deşi era recunoscut ca Yahve – şi pentru că Israel nu avea dreptul să zică „al nostru“.

2. Apropierea Împărăţiei cerurilor această dispensaţie nouă care trebuia să înlocuiască pe cea care aparţinea propriu-zis de Sinai, unde Domnul vorbise pe pământ. În această dispensaţie nouă, „cerurile vor domni“. Ele vor fi locul autorităţii lui Dumnezeu în Hristosul Său şi vor caracteriza această dispensaţie.

3. Poporul, în loc să fie binecuvântat în starea în care se găsea, este invitat să se pocăiască în vederea apropierii acestei Împărăţii. Ioan deci merge în pustiu: se depărtează de iudeii cu care nu se putea asocia, pentru că el venea pe „calea dreptăţii“ (capitolul 21.32). El se hrănea cu ce putea să-i dea pustiul (chiar şi hainele lui de profet dădeau mărturie despre poziţia pe care o luase din partea lui Dumnezeu), fiind el însuşi plin de Duh Sfânt.

În felul acesta Ioan era profet; el venea din partea lui Dumnezeu, adresându-se poporului Său pentru a-l chema la pocăinţă şi pentru a-i vesti binecuvântarea lui Dumnezeu potrivit promisiunilor Domnului Dumnezeului său. Dar Ioan era mai mult decât un profet, pentru că el prezenta ca un lucru imediat, atât venirea unei vremi noi, de mult aşteptată, cât şi venirea Domnului în persoană. În acelaşi timp, deşi Ioan venea la Israel, el nu-i recunoştea ca popor al lui Dumnezeu; pentru că poporul avea să fie judecat, aria Domnului trebuia să fie curăţită, pomii care nu aduceau roade bune trebuiau tăiaţi. Domnul avea să aşeze într-o poziţie nouă, în Împărăţia pe care o vestea, numai o rămăşiţă, fără a fi descoperit încă modul în care El va stabili Împărăţia aceasta. Ioan anunţa judecata asupra poporului.

Domnul Dumnezeu in mijlocul poporului Său Israel

Ce fapt nespus de mare era prezenţa Domnului Dumnezeu în mijlocul poporului Său, în persoana Aceluia care, deşi trebuia să fie împlinirea tuturor promisiunilor, era în mod necesar (deşi respins) judecătorul întregului rău care se afla printre cei din poporul Său!

Cu cât dăm acestor versete sensul lor adevărat, adică aplicându-le poporului Israel, cu atât mai mult le înţelegem adevărata lor putere.

Nevoia de pocăinţă; consecinţele refuzului acestei chemări

Fără îndoială, pocăinţa este o necesitate cu consecinţe eterne pentru orice suflet care se apropie de Dumnezeu; dar în ce lumină este pus adevărul acesta, când vedem pe Domnul Însuşi intervenind pentru a chema pe poporul Său la pocăinţa aceasta şi, în urma refuzului din partea poporului, punând deoparte tot sistemul relaţiilor lui Israel cu El Însuşi, şi stabilind o dispensaţie nouă – o Împărăţie care aparţine numai acelora care ascultă de El – şi făcând în sfârşit să izbucnească judecata Sa împotriva poporului Său şi a cetăţii pe care o iubise atâta timp! „Dacă ai fi cunoscut şi tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea ta! Dar acum sunt ascunse de ochii tăi“ (Luca 19.42).

Judecata care ameninţa; o nouă stare deosebită prin botez

Adevărul acesta lasă loc pentru punerea în lumină a altuia, de o importanţă deosebită, adevăr care este vestit aici mai degrabă din punctul de vedere al drepturilor suverane ale lui Dumnezeu decât din cel al consecinţelor sale, deşi poartă în sine toate aceste consecinţe. Poporul – mai ales, cum citim şi în alte părţi, cei păcătoşi şi dispreţuiţi – veneau din toate părţile ca să fie botezaţi, mărturisindu-şi păcatele. Dar cei care se considerau că aveau în mijlocul poporului acestuia cel dintâi loc, erau în ochii profetului (care iubea poporul potrivit gândurilor lui Dumnezeu) obiectul judecăţii pe care o vestea. Mânia era iminentă. Cine îi învăţase pe aceşti îngâmfaţi să fugă de ea? Să se umilească mai degrabă la fel ca ceilalţi; să îşi ia adevăratul loc şi să arate o schimbare a inimii!

Lauda cu privilegiile naţiunii lor sau ale părinţilor lor nu era de nici un folos înaintea lui Dumnezeu. Dorinţele lui Dumnezeu erau potrivite naturii Sale, adevărului Său. Mai mult, El era suveran; El putea din nişte pietre să ridice copii lui Avraam; şi tocmai aceasta a făcut harul Său suveran prin Hristos referitor la naţiuni. Era în toate o nevoie de autentic. Securea era la rădăcina pomilor; cei care nu purtau roade bune aveau să fie tăiaţi (versetele 7-10).

Iată marele principiu moral care avea să fie pus în acţiune prin judecată. Lovitura nu era încă dată; dar securea era deja la rădăcina pomilor. Ioan venise pentru a pune într-o poziţie nouă pe cei care primeau mărturia lui, sau cel puţin într-o stare nouă în care erau pregătiţi pentru mântuirea aceasta. Pe cei care se pocăiau, el îi deosebea de ceilalţi prin botez. Dar Acela care venea după el – Căruia Ioan nu era vrednic să-I ducă sandalele – Îşi va curăţi cu desăvârşire aria, va despărţi pe cei care erau cu adevărat ai Săi din punct de vedere moral în mijlocul poporului Israel (care era aria Sa) şi va aduce judecata peste toţi ceilalţi. Mai întâi, Ioan deschide uşa pocăinţei; după aceea avea să vină judecata.

Cele două lucruri atribuite de Ioan lui Isus

Judecata nu era singura lucrare pe care Isus avea s-o facă. Totuşi, două lucruri Îi sunt atribuite în mărturia aceasta a lui Ioan. El botează cu foc – judecata anunţată în versetul 12 – care consumă tot ce este rău. Dar Isus botează de asemenea cu Duh Sfânt; acest Duh care, dat omului şi lucrând cu putere divină în el (lucrând deci în omul adus la viaţă, răscumpărat, curăţit în sângele lui Hristos), îl face să iasă de sub influenţa a tot ceea ce lucrează asupra firii păcătoase şi îl pune în legătură şi în comuniune cu tot ce este descoperit din partea lui Dumnezeu, cu gloria în care Dumnezeu introduce făpturile Sale, în viaţa pe care le-o dă, nimicind în noi din punct de vedere moral puterea a tot ceea ce ne-ar împiedica să ne bucurăm de aceste privilegii.

Singura roadă recunoscută de Ioan

Observaţi aici că singura roadă bună recunoscută de Ioan ca singurul mijloc de a scăpa este mărturisirea sinceră, prin har, a păcatelor. Numai cei care făceau mărturisirea aceasta scăpau de secure. Singurii pomi cu adevărat buni erau cei care mărturiseau că sunt răi.

Dar ce moment serios era acela pentru poporul iubit al lui Dumnezeu! Ce eveniment era prezenţa Domnului (Yahve) în mijlocul poporului cu care era în legătură.

Mesia prezentat ca Yahve care judecă

Observaţi că Ioan Botezătorul nu prezintă aici pe Mesia ca Mântuitorul venit în har, ci pe Capul Împărăţiei, pe Yahve care avea să aducă judecata, dacă poporul nu se pocăia. Vom vedea după aceea poziţia pe care Isus o ia, în har.

Botezul lui Isus; identificarea Lui Insuşi cu poporul, in har

În versetul 13, Isus Însuşi, care până aici ne-a fost prezentat ca Mesia şi chiar ca Yahve, vine la Ioan ca să fie botezat cu botezul pocăinţei. A se prezenta pentru botezul acesta, am spus, era singura roadă bună pe care o putea aduce un iudeu în starea în care se găsea. Însuşi actul acesta era roada unei lucrări a lui Dumnezeu – a intervenţiei Duhului Sfânt. Cel care se pocăieşte mărturiseşte că mai înainte a umblat departe de Dumnezeu; astfel, această mărturisire apare ca ceva nou, ca o roadă a Cuvântului şi a lucrării lui Dumnezeu în acel om, semn al unei vieţi noi, al vieţii Duhului, în sufletul său.

Misiunea pe care o primise Ioan arăta că înaintea lui Dumnezeu, mărturisirea era singura roadă sau dovadă valabilă a vieţii din Dumnezeu într-un iudeu. Nu înseamnă că nu era nimeni în care Duhul să lucreze deja; dar în starea poporului şi potrivit chemării lui Dumnezeu prin slujitorul Său, în aceasta consta dovada vieţii – a mişcării inimii spre Dumnezeu. Aceştia erau adevărata rămăşiţă a poporului, pe care Dumnezeu îi recunoştea ca atare; şi în felul acesta ei erau despărţiţi de mulţimea care era gata de judecată. Aceştia erau adevăraţii sfinţi (cei mai aleşi); totuşi singura poziţie pentru oamenii aceştia era umilirea pocăinţei. Cu aceasta aveau ei să înceapă. Când Dumnezeu aduce îndurarea şi dreptatea, ei folosesc cu mulţumiri pe cea dintâi, recunoscând-o ca singura nevoie a sufletului, şi îşi pleacă inima în faţa celei de a doua, ca o consecinţă dreaptă a stării poporului lui Dumnezeu, dar aplicând-o la ei înşişi.

Iar Isus Se prezintă în mijlocul acelora care iau poziţia aceasta (versetul 13). Deşi El era chiar Domnul, Yahve, Judecătorul cel drept al poporului Său, Cel care trebuia să-Şi cureţe aria, El Se aşează totuşi alături de rămăşiţa credincioasă care se smereşte în faţa acestei judecăţi. El ia locul celui mai mic în poporul Său, înaintea lui Dumnezeu. El Se îndreaptă spre Domnul ca în Psalmul 16.2 şi 3 şi Îi spune: „Bunătatea mea nu ajunge până la Tine!“; iar despre sfinţii care sunt în ţară, cei mai aleşi, spune: „ei sunt toată plăcerea mea“.

Mărturie perfectă a harului – Domnul Se identifică, potrivit harului acestuia, cu cea dintâi mişcare a Duhului în inima poporului Său, Mântuitorul coborându-Se pe Sine nu numai în condescendenţa harului Său faţă de ai Săi, ci aşezându-Se alături de ei, ca unul dintre ei, în adevărata lor poziţie înaintea lui Dumnezeu; nu numai pentru a le mângâia inima printr-o astfel de bunătate, ci şi pentru a-i înţelege în toate necazurile şi greutăţile lor; pentru a fi modelul, izvorul şi expresia perfectă a tuturor sentimentelor care se potriveau poziţiei lor.

Asocierea Domnului cu cei săraci din turmă, pentru a-i conduce spre bucuria binecuvantării

El nu Se putea uni cu un Israel rău şi fără pocăinţă, ci cu prima roadă vie a Cuvântului şi a Duhului lui Dumnezeu în cei smeriţi din turmă. El putea lucra în har şi aşa făcea. La fel face El şi astăzi. Hristos, Cel care cu adevărat este de la Dumnezeu Se manifestă în viaţa credinciosului încă de la primul pas.

Mai mult încă. Isus vine să pună în legătură cu Dumnezeu pe cei care Îl primesc, potrivit favorii care se întemeiază pe o perfecţiune cum este cea a Lui Însuşi şi pe dragostea care, purtând de grijă poporului Său, satisfăcea inima Domnului, glorificând în mod deplin pe Dumnezeu în tot ceea ce este El, satisfăcând dorinţa lui Dumnezeu de a-Şi manifesta bunătatea Sa. Fără îndoială, pentru ca aceasta să aibă loc, Domnul a trebuit să-Şi dea viaţa; starea iudeului, ca a oricărui om, cerea această jertfă, pentru ca şi unul şi altul să fie în legătură cu Dumnezeul adevărului. Dar şi pentru jertfirea aceasta, dragostea lui Isus s-a dovedit desăvârşită. Însă aici, El conduce pe ai Săi spre bucuria binecuvântării exprimată în Persoana Sa, bucurie care trebuia să fie bine întemeiată pe această jertfă; iar pentru a ajunge la binecuvântare trebuiau să meargă pe drumul pocăinţei în care se intra prin botezul lui Ioan. Şi Isus primea împreună cu ei botezul acesta, pentru ca să meargă împreună spre stăpânirea tuturor bunurilor pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care Îl iubesc.

Opoziţia lui Ioan; adevăratul caracter al acţiunii Domnului

Ioan, simţind demnitatea şi excelenţa Persoanei care venea către el, se împotriveşte intenţiei Domnului. Duhul Sfânt face astfel să reiasă caracterul adevărat al faptei Domnului. În ce Îl priveşte pe Isus, dreptatea era aceea care Îl aducea acolo, şi nu păcatul – dreptatea pe care o împlinea în dragoste. El împlinea ca şi Ioan Botezătorul, ceea ce se potrivea cu locul care Îi era dat de Dumnezeu. Cu câtă condescendenţă în acelaşi timp El Se alătură lui Ioan, spunând: „aşa ni se cuvine să împlinim...“ El este slujitorul smerit şi ascultător; aşa a fost totdeauna purtarea Lui pe pământ. Mai mult, în ce priveşte poziţia Sa, harul L-a adus pe Isus acolo unde păcatul ne-a adus pe noi; El a intrat pe uşa pe care Domnul o deschisese pentru oile Sale. Mărturisind păcatul aşa cum este, venind înaintea lui Dumnezeu cu recunoaşterea păcatului nostru (recunoaştere care este din punct de vedere moral contrariul păcatului), ne regăsim în compania Domnului Isus.

Într-adevăr, aceasta este roada Duhului Sfânt în noi. Aşa au fost lucrurile cu aceşti sărmani păcătoşi care au venit la Ioan. În felul acesta Isus Şi-a luat locul în dreptate şi în ascultare în mijlocul oamenilor şi, mai exact, în mijlocul iudeilor care se pocăiau. În poziţia aceasta de om – drept, ascultător şi împlinind pe pământ într-o smerenie perfectă lucrarea pentru care El Se oferise în har, potrivit Psalmului 40, dându-Se pentru împlinirea întregii voinţe a lui Dumnezeu într-o renunţare deplină – în poziţia aceasta Dumnezeu, Tatăl Său, L-a recunoscut pe deplin şi L-a pecetluit, spunând că El este aici pe pământ Fiul Său preaiubit.

Cerurile deschise; Fiul Preaiubit; coborarea Duhului Sfant

Isus fiind botezat – semnul cel mai izbitor al poziţiei pe care o luase împreună cu poporul Său – cerurile I s-au deschis şi El a văzut pe Duhul Sfânt coborând peste El ca un porumbel; şi iată! o voce din cer, care zicea: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea!“ (versetele 16-17).

Dar împrejurările acestea cer o atenţie mai mare din partea noastră.

Niciodată cerurile n-au fost deschise pentru pământ, nici vreunui om de pe pământ, înainte ca Cel Preaiubit să fi fost aici. Fără îndoială, Dumnezeu în răbdarea Sa şi într-un mod providenţial, binecuvântase nu numai toate făpturile Sale, dar potrivit regulilor cârmuirii Sale pământeşti, El binecuvântase şi pe poporul Său. El avea de asemenea „pe cei aleşi“ pe care îi păstra în credincioşia Sa. Totuşi până atunci cerul nu fusese deschis. Dumnezeu ridicase în alte împrejurări o mărturie în legătură cu cârmuirea Sa asupra pământului; dar nu existase pe pământ vreo persoană asupra căreia ochiul lui Dumnezeu să se poată odihni desfătându-se, până ce Isus a venit aici, ascultător şi fără păcat, Fiul Preaiubit al lui Dumnezeu.

Dar ceea ce rămâne atât de preţios pentru noi este că îndată ce El ia prin har în mod public locul acesta de smerire împreună cu Israel – adică împreună cu rămăşiţa credincioasă, prezentându-Se în felul acesta înaintea lui Dumnezeu, împlinind voia Sa – cerurile se deschid asupra unui Obiect demn de atenţia lor. Totdeauna, fără îndoială, El era vrednic de adorare, chiar înainte de a fi lumea; dar acum, El ia ca om poziţia aceasta în căile lui Dumnezeu, iar cerurile se deschid asupra lui Isus, Obiectul dragostei depline a lui Dumnezeu pe pământ. Duhul Sfânt coboară asupra Lui în mod vizibil. Şi El, om pe pământ, om care lua locul împreună cu cei smeriţi din popor care se pocăiau, este recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu. Nu numai că El este uns de Dumnezeu, dar ca om El este conştient de coborârea Duhului Sfânt asupra Lui – pecetea Tatălui pusă peste El. Şi aici nu este vorba, desigur, de firea Sa divină sub caracterul de Fiu etern al Tatălui. Pecetea nici n-ar putea să fie în legătură cu acest caracter; şi în ce priveşte Persoana Lui, pecetea aceasta se manifestase împreună cu conştienţa pe care o avea despre aceasta chiar de la doisprezece ani, în Evanghelia lui Luca. Dar, fiind Fiul etern al Tatălui, El este de asemenea om: Fiul lui Dumnezeu pe pământ şi pecetluit ca om. Ca om, El este conştient de prezenţa imediată a Duhului Sfânt cu El. Prezenţa aceasta este în legătură cu caracterul de smerenie, de blândeţe şi de ascultare în care Se arăta Domnul aici pe pământ. „Ca un porumbel“ a coborât Duhul Sfânt asupra Lui, tot aşa cum a venit în forma limbilor ca de foc asupra capetelor ucenicilor, în vederea mărturiei lor de putere în lumea aceasta, potrivit harului care se adresa către toţi şi fiecăruia în propria lui limbă.

Gloria Persoanei Domnului păzită cu grijă

Isus creează astfel, în poziţia Sa ca om, locul în care ne introduce prin răscumpărare (Ioan 20.17). Dar gloria Persoanei Sale este totdeauna păzită cu grijă. Nu Îi este prezentat lui Isus ceva anume din cer, aşa cum a fost de exemplu pentru Saul şi, într-un caz asemănător, pentru Ştefan, care, fiind plin de Duhul, vede de asemenea cerurile deschise, priveşte şi vede pe Fiul Omului şi este transformat în chipul Său. Nu, ci Isus este aici; El Însuşi este Acela asupra Căruia se deschid cerurile; nu este nici un obiect care să transforme, cum a fost pentru Ştefan sau pentru noi, care suntem transformaţi prin Duhul Sfânt; ci cerurile Îl contemplă pe El, Obiect perfect de desfătare. Se pecetluieşte astfel relaţia deja existentă dintre El şi Tatăl. Duhul Sfânt nu Îi creează caracterul (în afară de faptul, privitor la firea Sa omenească, că El a fost conceput în pântecele Mariei prin puterea Duhului Sfânt); El S-a unit cu cei săraci în perfecţiunea acestui caracter, înainte de a fi pecetluit, şi apoi a lucrat potrivit cu puterea pe care a primit-o fără măsură, în viaţa Sa omenească aici pe pământ (Matei 12.28; Ioan 3.34, de comparat cu Fapte 10.38).

Patru ocazii in care cerurile s-au deschis; Hristos, Obiectul fiecăreia din ele

Găsim în Cuvânt patru ocazii însemnate în care cerurile se deschid, şi Hristos este Obiectul fiecăreia din aceste revelaţii. Fiecare dintre ele are caracterul ei special. În cea de care ne ocupăm aici, Duhul Sfânt coboară asupra lui Isus şi El este recunoscut ca fiind Fiul lui Dumnezeu (comparaţi cu Ioan 1.33,34).

La sfârşitul capitolului 1 al Evangheliei după Ioan, Isus se prezintă ca fiind Fiul Omului iar îngerii lui Dumnezeu se suie şi coboară deasupra Lui. El este, ca Fiu al Omului, obiectul slujirii lor.

La sfârşitul capitolului 7 din Faptele Apostolilor, se deschide o privelişte cu totul nouă. Iudeii resping ultima mărturie pe care Dumnezeu le-o trimite. Ştefan, care dă mărturia aceasta înaintea lor, este umplut de Duh Sfânt şi cerurile îi sunt deschise. Sistemul pământesc era cu totul terminat prin respingerea mărturiei pe care o dădea Duhul Sfânt despre gloria lui Hristos înălţat la cer. Dar aici nu este numai o mărturie. Creştinul este umplut de Duh, cerul îi este deschis, gloria lui Dumnezeu se arată şi Fiul Omului i Se arată în picioare la dreapta lui Dumnezeu. Este deci o diferenţă faţă de cerul deschis deasupra lui Isus, obiectul plăcerii lui Dumnezeu pe pământ. Este cerul deschis creştinului, cerul în care se găseşte centrul preocupării sale, Acela care este încă respins de pământ. El vede prin Duhul Sfânt gloria cerească a lui Dumnezeu, şi pe Isus Fiul Omului, centrul mărturisirii sale, în gloria lui Dumnezeu.

Deosebirea este pe cât de însemnată pe atât de interesantă pentru noi, şi arată în modul cel mai frapant adevărata poziţie a creştinului pe pământ şi schimbarea pe care a adus-o respingerea lui Isus de către poporul Său pământesc. Însă Adunarea, unirea celor credincioşi într-un singur trup cu Domnul care este în cer, nu era încă descoperită.

În sfârşit, cerul se deschide (Apocalipsa 19) şi Domnul Însuşi apare, Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor.

Vedem deci:Isus, Fiul lui Dumnezeu, pe pământ, obiectul desfătării cerului, pecetluit cu Duhul Sfânt;

Isus, Fiul Omului, obiect al îngrijirii cerului, îngerii lui Dumnezeu fiind slujitorii Săi;

Isus în cer, la dreapta lui Dumnezeu, iar cel credincios plin de Duh şi suferind pe pământ pentru El, cel credincios văzând gloria cerească şi pe Fiul Omului în această glorie;

În sfârşit, Isus, Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor, apare pentru a judeca şi a face război împotriva oamenilor îngâmfaţi care contestă autoritatea Sa şi fac rău pământului.

Omul ascultător pe pământ, Fiul lui Dumnezeu, pecetluit cu Duhul Sfant

Revenim la sfârşitul capitolului 3 din Matei. Tatăl Însuşi Îl recunoaşte pe Isus, om pe pământ, ascultător şi intrând pe poartă ca bunul păstor; Îl recunoaşte ca pe Fiul Său Preaiubit în care Îşi găseşte toată desfătarea. Cerul se deschide deasupra lui Isus; El vede Duhul Sfânt coborându-Se ca să-L pecetluiască; pecetea aceasta a Duhului dă tăria şi susţinerea perfecţiunii vieţii Sale omeneşti şi El primeşte de la Tatăl mărturia legăturii dintre El şi Tatăl. Lui însă nu Îi este prezentat nici un lucru pe care să-Şi întemeieze credinţa, cum este cazul în situaţia noastră; ci este pecetluită propria Sa legătură cu cerul şi cu Tatăl. Sufletul Lui se bucură de ea, prin coborârea Duhului Sfânt şi prin glasul Tatălui Său.

Cerul deschis credincioşilor prin răscumpărare

Dar textul acesta din Matei cere şi alte observaţii. Preaiubitul nostru Domn sau mai degrabă ceea ce I se întâmplă ne arată locul în care El aşează pe cei credincioşi sau modelul pe care li-l dă, fie că sunt iudei sau dintre naţiuni; însă este clar că noi nu suntem aduşi aici decât prin răscumpărare. „Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru“, acestea sunt cuvintele Sale binecuvântate, după învierea Sa. Dar şi pentru noi cerul este deschis; suntem pecetluiţi cu Duhul Sfânt; Tatăl ne recunoaşte ca fii. Totuşi demnitatea divină a persoanei lui Hristos este întotdeauna păstrată cu grijă, atât aici în smerirea Sa, cât şi în transfigurarea în glorie. Este aceeaşi glorie în care sunt prezentaţi şi Moise şi Ilie; dar ei dispar atunci când Petru, grăbit, de îndată ce poate lua cuvântul, vrea să-i pună la acelaşi nivel cu Domnul. Cu cât suntem mai aproape de Persoana Lui, cu atât mai mult o vom adora şi o vom recunoaşte aşa cum este.

Cea dintai descoperire deplină a Trinităţii

Dar găsim aici un alt fapt, absolut remarcabil. Când Hristos ia în smerenie acest loc în mijlocul oamenilor, atunci pentru prima dată Trinitatea este pe deplin descoperită. Fără îndoială, Fiul şi Duhul sunt menţionaţi în Vechiul Testament; dar acolo punctul central al descoperirii este unitatea Dumnezeirii. Aici, Fiul este recunoscut în om, Duhul Sfânt coboară asupra Lui şi Tatăl Îl recunoaşte ca Fiul Său. Ce legătură minunată cu omul, ce loc în care omul se poate găsi! Prin legătura lui Hristos cu omul, Dumnezeirea S-a descoperit în plinătatea ei. Firea Lui omenească a permis manifestarea Dumnezeirii. El era într-adevăr un om; însă era omul în care aveau să fie împlinite planurile lui Dumnezeu cu privire la oameni.

În luptă cu vrăjmaşul

De aceea, aşa cum El a trăit şi a arătat locul pe care omul îl are înaintea lui Dumnezeu, în persoana Sa, şi care este legătura noastră cu Dumnezeu potrivit sfaturilor harului Său faţă de noi, tot aşa (noi fiind în luptă cu vrăjmaşul), El intră şi în acest aspect al poziţiei noastre. Noi avem legătura noastră cu Dumnezeu Tatăl şi atunci avem a face şi cu Satan. Domnul a câştigat biruinţa pentru noi şi El ne învaţă să învingem. Observaţi de asemenea că mai întâi relaţia Domnului cu Dumnezeu este pe deplin stabilită şi manifestată, şi după aceea începe lupta cu Satan; tot aşa este şi cu noi. Dar cea dintâi întrebare era: Cel din urmă Adam va învinge acolo unde cel dintâi a fost înfrânt? Şi, mai mult, aceasta avea loc în pustiul lumii acesteia şi sub puterea lui Satan – nu în mijlocul binecuvântărilor lui Dumnezeu – pentru că aici am ajuns noi prin păcat.

Istoria poporului terminată in judecată; un nou lucru anunţat: Impărăţia cerurilor

Trebuie observat aici un alt punct care face să reiasă din plin locul pe care Domnul îl ia. Legea şi profeţii au ţinut până la Ioan. În acel moment se vesteşte un lucru nou, Împărăţia cerurilor. Judecata cu privire la poporul lui Dumnezeu se încheie. Securea este pusă la rădăcina pomilor, vânturătoarea este în mâna Aceluia care vine, grâul este strâns în hambarul lui Dumnezeu şi pleava este arsă. Înseamnă că avem aici sfârşitul istoriei poporului lui Dumnezeu în judecată. Intrăm pe terenul pe care omul este pierdut şi aşteaptă judecata; dar istoria omului în

responsabilitatea sa s-a încheiat. Iată de ce este scris: „Dar acum, la sfârşitul veacurilor, S-a arătat o singură dată pentru desfiinţarea păcatului prin jertfa Sa“ (Evrei 9.26). Încheierea responsabilităţii s-a întâmplat literal, într-un mod văzut, cu Israel; dar tot aşa este adevărat din punct de vedere moral cu noi; numai că noi suntem adunaţi pentru cer, aşa cum era cazul pentru rămăşiţa de atunci, şi vom fi în cer.

Dar Hristos fiind respins, istoria răspunderii s-a terminat şi noi intrăm în har ca nişte fiinţe deja pierdute. Ca urmare a vestirii că judecata este inevitabilă, Hristos vine şi, identificându-Se cu rămăşiţa care scapă prin pocăinţă, creează acest nou loc pentru om pe pământ; un loc în care nu puteam intra decât după împlinirea răscumpărării. Totuşi, chiar înainte de jertfa răscumpărătoare, El a făcut cunoscut numele Tatălui celor pe care El I i-a dat din lume.

Condus de Duhul ca să fie ispitit de Diavolul

Luând în felul acesta în har poziţia Sa ca om pe pământ, Isus Îşi începe activitatea pe pământ, fiind călăuzit de Duhul în pustiu pentru a fi ispitit de Diavolul. Omul drept şi sfânt, Fiul lui Dumnezeu, bucurându-Se de toate privilegiile care Îi sunt proprii, trebuie să întâmpine aceleaşi vicleşuguri care l-au făcut pe întâiul Adam să cadă. Starea Sa spirituală este pusă la încercare. Aici nu este vorba de un om inocent, bucurându-se de toate binecuvântările naturale ale lui Dumnezeu şi pus la încercare în mijlocul acestor binecuvântări care i-ar fi putut aminti de Dumnezeu. Hristos, atât de aproape de Dumnezeu, ca Fiu al Său iubit, dar aflându-Se în mijlocul încercării, având cunoaşterea binelui şi răului şi, în ce priveşte împrejurările exterioare, fiind coborât în mijlocul stării omului căzut, trebuie să experimenteze punerea la încercare a credincioşiei Sale faţă de poziţia aceasta, credincioşie manifestată prin ascultarea Sa perfectă. Iar pentru a rămâne în această poziţie, El trebuia să nu aibă altă voinţă decât aceea a Tatălui Său şi să împlinească această voinţă, sau să o suporte, indiferent care ar fi fost consecinţele pentru El Însuşi. Voinţa aceasta trebuia împlinită în mijlocul tuturor greutăţilor, lipsurilor şi în singurătatea pustiului unde se afla puterea lui Satan. Toate acestea L-ar fi putut determina să aleagă un drum mai uşor decât acela al glorificării depline a Tatălui Său. El trebuia să renunţe la toate drepturile care aparţineau persoanei Sale, şi să le primească de la Dumnezeu, abandonându-I-le Lui într-o deplină încredere.

Vrăjmaşul făcea tot ce putea pentru a-L face pe Hristos să Se folosească de privilegiile Sale – „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu“ – pentru a-I fi Lui mai uşor, ieşind însă în afara limitelor poruncii lui Dumnezeu şi evitând suferinţele care ar fi însoţit împlinirea acestei voinţe. Scopul era deci să-L facă să împlinească propria Sa voinţă, şi nu pe aceea a lui Dumnezeu.

Confruntarea cu vrăjmaşul in pustiu

Isus, bucurându-Se în propria Sa Persoană şi în relaţia Sa cu Dumnezeu, de toată favoarea lui Dumnezeu, ca Fiu al lui Dumnezeu, bucurându-Se de lumina feţei Sale, va petrece patruzeci de zile în pustiu pentru a se confrunta cu vrăjmaşul. El nu se îndepărtează de oameni, de orice relaţie cu omul şi cu lucrurile omeneşti, pentru a fi cu Dumnezeu, aşa cum a fost cazul cu Moise şi Ilie. Ci El este deja în mod desăvârşit cu Dumnezeu şi este separat de oameni prin puterea Duhului Sfânt pentru a fi singur în lupta Sa cu vrăjmaşul. În privinţa lui Moise, omul se afla în afara stării lui naturale, pentru a fi cu Dumnezeu. Cât despre Isus, El Se află în această stare pentru a lupta cu vrăjmaşul; a fi cu Dumnezeu era poziţia Sa naturală.

Ascultarea simplă şi absolută, trăind din Cuvantul lui Dumnezeu

Mai întâi, vrăjmaşul Îl ispiteşte pe Isus încercând să-L angajeze în satisfacerea nevoilor trupului Său şi, în loc să Se încreadă în Dumnezeu, să folosească după propria voinţă şi pentru El Însuşi puterea cu care era dotat. Dacă însă Israelul în pustiu a fost hrănit cu mană din partea lui Dumnezeu, atunci Fiul lui Dumnezeu, indiferent ce putere ar avea, Se va comporta potrivit cu ceea ce Israel ar fi trebuit să înveţe primind acea mană, şi anume că „omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.“

Omul, Iudeul ascultător, Fiul lui Dumnezeu, Se sprijinea pe acest Cuvânt şi nu făcea nimic fără el. Nu venise să împlinească propria voinţă, ci voinţa Celui care Îl trimesese. Acesta este principiul care caracterizează Duhul lui Hristos în Psalmi. Nici o izbăvire nu este acceptată fără intervenţia Domnului, atunci când găseşte El cu cale. Este răbdarea perfectă, pentru a fi perfect şi desăvârşit în toată voia lui Dumnezeu. În Hristos nu se putea găsi nici o dorinţă vinovată; dar foamea nu este un păcat; era o nevoie omenească, şi ce este rău în a mânca atunci când îţi este foame? Totuşi, nu potolirea foamei era voia lui Dumnezeu, voie pe care Isus venise să o împlinească, potrivit Scripturii. Sugestia lui Satan era „Dacă eşti Fiu al lui Dumnezeu, porunceşte“, dar El luase locul slujitorului şi acest loc, cu siguranţă, nu era cel de unde se dau porunci. Satan încearcă să-L facă pe Domnul să părăsească locul ascultării şi slujbei desăvârşite, locul slujitorului.

Cuvantul scris şi caracterul ascultării lui Cristos

Remarcaţi aici însemnătatea pe care o are Scriptura şi caracterul ascultării lui Hristos. Pentru ascultarea aceasta, voia lui Dumnezeu era nu numai o regulă, era singurul motiv de a lucra. Voia noastră este deseori strunită prin Cuvânt. Cu Hristos nu era aşa. Voia Tatălui era motivaţia Lui: El nu lucra numai potrivit voii lui Dumnezeu, ci lucra pentru că aşa era voia lui Dumnezeu. Nu ne-ar plăcea să vedem un copil care, îndreptându-se spre un lucru care îi place, s-ar opri şi ar face cu bucurie voia părinţilor săi, când i s-ar cere aceasta? Dar Hristos n-a ascultat niciodată în felul acesta, El niciodată n-a căutat voia Sa proprie, ci a făcut numai voia Tatălui. Iar noi suntem sfinţiţi pentru ascultarea lui Hristos. Remarcaţi de asemenea că Scriptura era lucrul prin care trăia şi care-L făcea să învingă. Iar în acest moment, totul depindea de biruinţa lui Hristos, aşa cum totul depindea până atunci de căderea lui Adam. Dar pentru Hristos, un singur text folosit bine, era, desigur, de ajuns. El nu căuta altceva, decât ascultarea. Aceasta era de ajuns împotriva Satan, care nu mai are nici un răspuns. Şiretlicurile lui au fost astfel zădărnicite.

Cel dintâi principiu al biruinţei este ascultarea simplă şi absolută, care trăieşte cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Al doilea este încrederea deplină pe calea ascultării.

Perfectă incredere pe calea ascultării

În al doilea rând, vrăjmaşul aşează pe Isus pe vârful templului ca să-L facă să ia pentru Sine promisiunile făcute lui Mesia, fără să rămână în căile lui Dumnezeu. Omul credincios poate desigur să se bazeze pe ajutorul lui Dumnezeu când merge pe calea Lui. Vrăjmaşul voia ca Fiul Omului să pună pe Dumnezeu la încercare (în loc de a Se baza pe El, rămânând în căile Lui), pentru a şti dacă S-ar putea încrede în El. Aceasta ar fi fost o lipsă de încredere în Dumnezeu şi nicidecum ascultare; sau mândrie care se laudă cu privilegiile ei, în loc să se bazeze pe Dumnezeu în ascultare. Luând locul Său împreună cu Israel în starea în care se afla fără împărat în ţară, şi amintind îndrumările care îi erau

date în cartea aceasta pentru a-l călăuzi pe calea lui Dumnezeu, care îi era arătată, Isus foloseşte pentru propria Sa purtare partea din Cuvânt care conţine porunca divină în această privinţă: „Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău“; locul acesta este citat deseori ca şi cum ar opri o prea mare încredere în Dumnezeu, în timp ce el înseamnă să nu ai vreo neîncredere, ci să probezi că El este credincios. Poporul ispitea pe Dumnezeu când spunea; „Este Dumnezeu cu adevărat în mijlocul nostru?“ Iată ce voia Satan să obţină de la Domnul.

Moştenirea pământească oferită Fiului Omului de Satan, in răzvrătire pe faţă impotriva lui Dumnezeu

Vrăjmaşul, pentru că nu a reuşit să înşele inima aceasta ascultătoare, chiar ascunzându-se sub folosirea Cuvântului lui Dumnezeu, se arată în adevăratul lui caracter, ispitind pentru a treia oară pe Domnul ca să-Şi cruţe toate suferinţele care Îl aşteptau, arătându-I moştenirea Fiului Omului pe pământ, moştenire care avea să fie a Lui după ce va fi trecut prin toate aceste căi dureroase, dar necesare spre gloria Tatălui şi pe care Tatăl le rânduise pentru El. Toate ar fi fost ale Lui, dacă l-ar fi recunoscut pe Satan, dumnezeul lumii acesteia, închinându-i-Se. De fapt aceasta au făcut împăraţii pământului numai pentru o parte din lucrurile lumii acesteia; cât de des se face lucrul acesta pentru o deşertăciune trecătoare! – dar El, El le-ar fi avut pe toate. Dar dacă Isus trebuia să moştenească gloria pământească (ca toate celelalte), scopul inimii Lui era Dumnezeu Însuşi, Tatăl Său, pe care să-L glorifice. Oricare ar fi fost preţul darului, era darul Acelui Dăruitor pe care Îl preţuia inima Lui. În orice altă privinţă, El lua locul unui om pus la încercare şi al unui israelit credincios; şi oricare ar fi fost încercarea răbdării, în care L-ar fi dus păcatul poporului, oricât de grea ar fi fost încercarea, El avea să slujească numai lui Dumnezeu.

Atitudinea credinciosului faţă de Satan

Iar dacă Diavolul duce la culme ispita, păcatul, şi se arată ca Adversarul (Satan), cel credincios are dreptul să-l izgonească. Dacă el vine ca un ispititor, credinciosul trebuie să-i răspundă cu credincioşie faţă de Cuvânt, călăuza perfectă a omului, potrivit voii lui Dumnezeu. Nu este nevoie ca el să poată pătrunde toate lucrurile. Cuvântul este Cuvântul Aceluia care lucrează şi, urmându-l, mergi potrivit unei înţelepciuni care cunoaşte totul, pe o cale făurită de înţelepciunea aceasta şi care, prin urmare, aduce cu sine o încredere absolută în Dumnezeu. Primele două ispite erau şiretlicuri ale Diavolului, a treia era o răzvrătire pe faţă împotriva lui Dumnezeu. Dacă Cel Rău vine ca vrăjmaş pe faţă împotriva lui Dumnezeu, cel credincios are dreptul să nu aibă deloc a face cu el. „Împotriviţi-vă Diavolului şi el va fugi de la voi“. Atunci Satan constată că a întâlnit pe Hristos, nu firea noastră. Fie ca cei credincioşi să se împotrivească dacă Satan ar căuta să-i ispitească prin Cuvânt, aducându-şi aminte că ţinutul lui Satan este în omul căzut!

Protecţia celui credincios

Ceea ce îţi dă garanţie din punct de vedere moral (cu privire la starea inimii tale) este un ochi simplu. Dacă nu caut decât gloria lui Dumnezeu, atunci ceea ce nu are alt scop decât propria mea mărire sau propria mea satisfacţie, a trupului sau a sufletului, nu va avea interes pentru mine şi se va arăta în lumina Cuvântului care călăuzeşte ochiul simplu, ca fiind contrar gândului lui Dumnezeu. Pentru că nu îngâmfarea este cea care respinge ispita, ca şi cum tu ai fi bun; ascultarea este cea care, în smerenie, dă lui Dumnezeu, şi prin urmare şi Cuvântului Său, locul cuvenit. „Prin cuvântul buzelor Tale, eu m-am păzit de căile celui violent“ (Psalmul 17.4), de cei care îşi fac propria voinţă şi fac din ea călăuza lor. Dacă inima nu caută decât pe Dumnezeu, viclenia cea mai subtilă este descoperită, pentru că vrăjmaşul nu ne va îndemna niciodată să căutăm numai pe Dumnezeu. Dar aceasta presupune o inimă curată şi nici o preocupare cu eul. Aceasta ni s-a arătat în Isus.

Apărarea noastră împotriva ispitei este Cuvântul folosit de priceperea unei inimi în totul curate, care trăieşte în prezenţa lui Dumnezeu, învaţă să cunoască gândurile Lui în Cuvânt [2] şi înţelege prin urmare aplicarea acestui Cuvânt în împrejurările prezente. Cuvântul este cel care dă garanţie sufletului în faţa vicleniilor vrăjmaşului.

Observaţi de asemenea că în duhul acesta de ascultare simplă şi modestă stă puterea; acolo unde există duhul acesta, Satan nu poate face nimic. Dumnezeu este acolo şi deci vrăjmaşul este înfrânt.

Cele trei ispitiri şi trei caractere ale Domnului

Mi se pare că aceste trei ispite sunt prezentate Domnului sub cele trei caractere de om, de Mesia şi de Fiu al Omului.

1. El nu avea dorinţe rele cum are omul căzut, dar Îi era foame. Ispititorul voia să-L îndemne să-Şi satisfacă nevoia aceasta fără Dumnezeu.

2. Promisiunile din Psalmi Îi aparţineau ca fiind făcute lui Mesia.

3. Şi toate împărăţiile Îi aparţineau ca Fiu al Omului.

Isus răspunde totdeauna ca un israelit credincios, personal responsabil faţă de Dumnezeu, citând cartea Deuteronom care tratează subiectul acesta (adică ascultarea lui Israel, în vederea stăpânirii pământului, şi a privilegiilor care îi aparţineau în legătură cu ascultarea aceasta; ascultarea ca o cerinţă pentru fiecare israelit în parte, chiar în afara organizării care făcea din ei o unitate înaintea lui Dumnezeu).

Satan Îl lasă pe Isus şi îngerii vin să slujească lui Mesia, Fiului Omului învingător prin ascultare. El beneficiază din plin acum de lucrurile pentru obţinerea cărora Satan ar fi vrut ca El să-L ispitească pe Dumnezeu. Îngerii sunt şi pentru noi nişte duhuri slujitoare.

Satan infruntat şi legat, in beneficiul omului

Dar este de o însemnătate profundă să vezi pe adorabilul nostru Domn, Fiul lui Dumnezeu, coborând din cer – El, Cuvântul făcut carne – şi luând un loc pe pământ în mijlocul unei cete smerite de oameni evlavioşi; apoi, luând locul acesta, recunoscut de Tatăl ca fiind Fiul Său, cerurile se deschid, şi se deschid deasupra Lui, iar Duhul Sfânt coboară şi rămâne asupra Lui ca om (deşi fără măsură); în felul acesta El stabileşte modelul poziţiei noastre, deşi noi nu eram încă în ea; toată Trinitatea, cum am spus, a fost pe deplin revelată atunci când El S-a asociat în felul acesta omului; şi atunci când noi eram robi ai lui Satan, El a mers în caracterul acesta şi în relaţia aceasta să înfrunte pe Satan pentru noi, pentru ca să lege pe cel tare şi să dea şi omului, prin Sine, locul acesta; era nevoie însă de răscumpărare pentru a ne aduce acolo unde este El.

Lucrarea Domnului in afara Ierusalimului, implinind profeţia

Ioan fiind pus în închisoare, Domnul Se duce în Galileea. Schimbarea aceasta, care aşeza locul slujirii Sale în afara Ierusalimului şi Iudeii, avea o mare însemnătate cu privire la iudei. Poporul (care îşi avea centrul la Ierusalim, mândrindu-se că au promisiunile, jertfele, templul şi că sunt seminţia împărătească) pierdea prezenţa lui Mesia, Fiul lui David. Pentru arătarea Persoanei Sale, pentru mărturia intervenţiei lui Dumnezeu în Israel, Isus Se duce în mijlocul celor săraci şi dispreţuiţi din turmă; rămăşiţa şi săracii turmei sunt deja, în capitolele 3 şi 4, foarte clar deosebiţi de căpeteniile poporului. Astfel El devine adevăratul butuc, în loc să fie o ramură din ceea ce fusese plantat odată, deşi urmarea acestui fapt nu se arătase pe deplin. Momentul acesta corespunde capitolului 4 din Ioan.

Ar fi de remarcat aici că în Evanghelia după Ioan, iudeii sunt totdeauna deosebiţi de mulţime. Dialectul, sau mai degrabă pronunţia pe care o aveau galileenii, era cu totul diferită de cea a iudeilor. În Galileea nu se vorbea caldeeana.

Prezentarea aceasta a Fiului lui David în Galileea era în acelaşi timp împlinirea unei profeţii din Isaia. Sensul profeţiei acesteia este: deşi captivitatea romană se dovedea mai grea decât invazia asirienilor când au năvălit în ţara lui Israel, era totuşi o împrejurare care schimba totul, şi anume prezenţa lui Mesia, adevărata Lumină, chiar în ţinuturile acestea.

Istoria Domnului pană la moartea lui Ioan Botezătorul

Observăm că Duhul lui Dumnezeu trece aici peste toată istoria lui Isus, până la începutul lucrării Sale după moartea lui Ioan Botezătorul. El dă lui Isus propria Lui poziţie în mijlocul lui Israel – Emanuel, Fiul lui David, iubitul lui Dumnezeu, recunoscut ca Fiul Său, Cel credincios în Israel, deşi supus tuturor ispitelor lui Satan; şi apoi poziţia Lui profetică vestită de Isaia şi Împărăţia anunţată ca fiind aproape.

Isus adună atunci în jurul Său pe cei care trebuiau să-L urmeze în lucrarea şi în încercările Sale şi care, la chemarea Sa, au abandonat orice altceva, legând destinul lor şi poziţia lor de destinul şi poziţia Sa.

Omul cel tare era legat, încât Isus putea să-i ia toate bunurile şi să vestească Împărăţia cu dovezile acelei puteri capabile să stabilească Împărăţia aceasta.

Proclamarea Impărăţiei in putere, caracterul, natura ei şi cei ce o compun

Două lucruri sunt scoase acum în evidenţă în istorisirea Evangheliei:

1. Puterea care însoţeşte vestirea evangheliei, fapt anunţat în două sau trei versete, fără alte amănunte. Împărăţia este vestită cu fapte ale puterii care atrag atenţia întregii ţări, a întregului teritoriu de altădată al lui Israel. Isus apare înaintea lor învestit cu puterea aceasta.

2. (Capitolele 5-7). Caracterul Împărăţiei este anunţat în predica de pe munte, la fel ca şi caracterul persoanelor care vor lua parte la ea (numele Tatălui fiind descoperit în acelaşi timp). Domnul vestise Împărăţia care va veni şi, cu puterea prezentă a bunătăţii, învinsese pe vrăjmaş; El arată acum care erau adevăratele caractere pe care Împărăţia va fi stabilită, cine va intra în ea şi cum. Nu se vorbeşte aici despre răscumpărare, ci de caracterul şi natura Împărăţiei şi de cei care vor putea intra în ea; ceea ce arată clar locul moral pe care predica aceasta îl ocupă în învăţătura Domnului.

Poziţia Domnului in Israel; principiile Impărăţiei Sale Este evident că, în toată partea aceasta a Evangheliei, subiectul învăţăturii Duhului este poziţia Mântuitorului, şi nu detaliile din viaţa Sa. Detaliile acestea vin după aceea, pentru a arăta pe deplin ce era El în mijlocul lui Israel, relaţiile Sale cu poporul acesta şi calea pe care a urmat-o în puterea Duhului şi care a dus la ruptura dintre Fiul lui David şi poporul care ar fi trebuit să-L primească. Atenţia întregii ţări fiind atrasă de faptele Sale de putere, Domnul pune înaintea ucenicilor Săi – dar în auzul poporului – principiile Împărăţiei Sale.

Părţile şi conţinutul predicii de pe munte

Se pot observa în cuvântarea aceasta următoarele părţi:

Caracterul şi partea acelora care vor fi în Împărăţie: capitolul 5.1-12.Poziţia lor în lume: capitolul 5.13-16.Raporturile de principii între Împărăţie şi lege: capitolul 5.17-48 [2] .Duhul în care ucenicii lui Isus trebuie să facă faptele bune: capitolul 6.1-18.Despărţirea de duhul lumii şi de îngrijorările ei: capitolul 6.19-34.Duhul în care se arată legăturile ucenicilor cu ceilalţi oameni: capitolul 7.1-6.Încrederea în Dumnezeu care li se potriveşte: capitolul 7.7-12.

Energia care trebuie să-i caracterizeze pentru a intra în Împărăţie; totuşi nu numai pentru a intra în ea (pentru că mulţi vor încerca să intre), ci pentru a intra în ea potrivit acelor principii greu de îndeplinit pentru om; a intra acolo potrivit gândului lui Dumnezeu – pe poarta cea strâmtă; şi apoi mijlocul pentru ei de a recunoaşte pe cei care vor încerca să-i înşele, de asemenea vegherea necesară pentru a nu se lăsa înşelaţi: capitolul 7.13-23.

În sfârşit, ascultarea practică şi reală faţă de cuvintele Domnului, înţelepciunea cea adevărată a celor care ascultă cuvintele Lui: capitolul 7.23-29.

Descoperirea numelui Tatălui

Este şi un alt principiu care caracterizează cuvântarea aceasta: introducerea numelui Tatălui. Isus pune pe ucenicii Săi în legătură cu Tatăl Său, ca fiind Tatăl lor; El le descoperă numele Tatălui pentru ca ei să fie în legătură cu El şi să se poarte potrivit cu ceea ce este El.

Respingerea Impăratului; poziţia şi purtarea celor care Il urmează

Cuvântarea aceasta dă principiile Împărăţiei, subînţelegând în acelaşi timp respingerea Împăratului; arată poziţia în care se vor afla ai Săi în urma acestei respingeri, poziţie în care ei sunt chemaţi să aştepte o răsplată cerească. Ei trebuiau să fie o mireasmă divină prin care Dumnezeu să fie cunoscut şi prin care să lucreze, şi aveau să devină o privelişte pentru lumea întreagă. Acesta era, de altfel, scopul lui Dumnezeu. Mărturia lor trebuia să fie atât de clară, încât lumea să facă legătură între faptele lor şi Tatăl. Ei trebuiau să se poarte pe de o parte potrivit unei judecăţi a răului care atingea inima şi motivele, şi, de altă parte, potrivit caracterului Tatălui în har, raportându-se la aprobarea Tatălui care vede în ascuns, acolo unde ochiul omului nu poate pătrunde. Ei trebuiau să aibă o încredere deplină în El, pentru toate nevoile lor. Voia Sa era regula pentru intrarea în Împărăţie.

Cuvantarea rostită in Israel inaintea stabilirii Impărăţiei

Se poate observa că această cuvântare se referă la vestirea Împărăţiei ca fiind aproape; şi toate principiile acestea de purtare sunt prezentate aici ca fiind caracteristice Împărăţiei şi ca fiind condiţiile de intrare. Fără îndoială, rezultă de aici că ele se potrivesc celor care au intrat în ea. Însă cuvântarea este rostită în mijlocul lui Israel, înainte ca Împărăţia să fi fost stabilită, ca stare cerută mai dinainte pentru a intra în ea şi pentru a pune în evidenţă principiile ei fundamentale, în legătură cu poporul acesta şi în contrast moral cu ideile pe care ei şi le făcuseră despre ea.

Fericirile: caracterul şi partea celor din Impărăţie

Cercetând fericirile, vom găsi că partea aceasta a cuvântării ne arată în general caracterul lui Hristos Însuşi. Fericirile acestea presupun două lucruri: stăpânirea viitoare a ţării lui Israel de către cei blânzi şi persecuţia rămăşiţei credincioase, cu adevărat dreaptă în căile ei şi care proclamă drepturile adevăratului Împărat (cerul fiind prezentat acestei rămăşiţe ca speranţă pentru a-i susţine inima).

Poziţia ucenicilor in lume

Aşa va fi poziţia rămăşiţei în zilele din urmă, înainte de introducerea Împărăţiei. Din punct de vedere moral aşa era cu Israel în timpul ucenicilor Domnului, aspectul pământesc al Împărăţiei fiind amânat. Înaintea cerului, ucenicii sunt priviţi ca martori faţă de Israel; dar ei erau şi o mărturie faţă de lume, fiind în acelaşi timp singurul principiu activ care păzeşte pământul de stricăciune. Ucenicii sunt înfăţişaţi astfel în legătură cu Israel, dar în acelaşi timp ca martori înaintea lumii din partea lui Dumnezeu (Împărăţia fiind avută în vedere, dar nu încă stabilită). Legătura cu zilele din urmă este evidentă; totuşi mărturia ucenicilor avea atunci acest caracter (al zilelor din urmă) doar din punct de vedere moral. Însă stabilirea Împărăţiei pământeşti a fost amânată şi a fost introdusă Adunarea, care este cerească. Capitolul 5.25 face aluzie în mod evident la poziţia lui Israel în timpul lui Hristos; de fapt Israel rămâne captiv, în închisoare, până ce va fi primit pedeapsa deplină şi numai atunci va ieşi din ea.

Omul ascultător, Domnul din ceruri

Domnul vorbeşte şi lucrează totdeauna ca om ascultător, condus şi călăuzit de Duhul Sfânt; dar în Evanghelia după Matei vedem în modul cel mai izbitor cine este Acela care Se comportă astfel. Iată ce dă Împărăţiei cerurilor adevăratul ei caracter moral. Ioan Botezătorul putea vesti Împărăţia cerurilor ca schimbare de dispensaţie, dar slujba lui era pământească. Hristos de asemenea putea vesti acelaşi adevăr (şi schimbarea aceasta de dispensaţie era de toată însemnătatea), dar în El era mai mult decât aceasta. El era din cer, Domnul care venea din cer. Vorbind despre Împărăţia cerurilor, El vorbea din adâncul şi plinătatea divină a inimii Sale. Nimeni nu fusese în cer, decât Cel care coborâse de acolo, Fiul Omului care era în cer (Ioan 3.13). Astfel, când vorbea despre cer, Isus spunea ce ştia şi dădea mărturie despre ceea ce văzuse. Acest adevăr, aşa cum este prezentat în Matei, se realiza în două feluri: 1. nu mai era o cârmuire pământească potrivită legii; 2. Domnul (Yahve), Mântuitorul, Emanuel era prezent. Putea El să fie altfel decât ceresc în caracterul Său, în spiritul şi în principiile de seamă ale întregii Sale vieţi?

Caracterul lui Hristos identificat cu cerul

Mai mult, când Hristos Şi-a început lucrarea publică şi a fost pecetluit cu Duhul Sfânt, cerul I s-a deschis. El a fost identificat cu cerul, ca om pecetluit cu Duhul Sfânt pe pământ. Era astfel expresia continuă a atmosferei, a realităţii cerului. Nu se manifesta încă puterea de judecată faţă de tot ceea ce era împotrivă; ci era manifestarea caracterului ceresc în răbdare, cu toată împotrivirea a tot ceea ce Îl înconjura şi cu toată incapacitatea ucenicilor de a-L înţelege. Astfel, în predica de pe munte găsim descrierea a ceea ce se potriveşte Împărăţiei cerurilor şi chiar asigurarea unei recompense în cer pentru cei care vor suferi pentru Hristos pe pământ.

Descrierea aceasta, aşa cum am văzut, este în esenţă cea a caracterului lui Hristos Însuşi. Acesta este felul în care o inimă cerească se exprimă pe pământ. Dacă Domnul învăţa lucrurile acestea, făcea aşa pentru că le iubea, pentru că El Însuşi era realitatea lor şi Îşi găsea plăcerea în ele. Fiind Dumnezeul cerului, umplut, ca om, cu Duhul Sfânt dat fără măsură, inima Lui era în mod desăvârşit la unison cu un cer pe care El îl cunoştea perfect. De aceea El termină cu cuvintele acestea descrierea caracterului care avea să împodobească pe ucenicii Săi: „Voi deci fiţi desăvârşiţi, după cum Tatăl vostru Cel ceresc este desăvârşit“ (5.48). Toată purtarea lor trebuia să fie în legătură cu Tatăl lor ceresc.

Cu cât cunoaştem gloria divină a lui Isus şi felul în care El a fost ca om în legătură cu cerul, cu atât mai mult înţelegem ce însemna pentru El Împărăţia Cerurilor, din punct de vedere a ceea ce se potrivea pentru ea. Când Împărăţia aceasta va fi stabilită mai târziu în putere, lumea va fi cârmuită după principiile acestea, deşi ele nu sunt, propriu-zis, principiile lumii. Rămăşiţa în zilele din urmă, nu mă îndoiesc, găsind toate lucrurile în jurul ei contrare credincioşiei şi văzând speranţa iudaică decăzând sub ochii ei, va fi nevoită să privească mai sus şi va avea din ce în ce mai mult caracterul acesta care, deşi este în raport cu aspecte pământeşti este în întregime asemenea lui Hristos.

Mulţimile şi puterea Domnului

Sunt două lucruri legate de prezenţa mulţimii în capitolul 5.1. În primul rând, momentul acela cerea ca Domnul să dea o idee adevărată despre caracterul Împărăţiei Sale, pentru că El deja atrăgea mulţimea la El. Puterea Lui se făcea simţită, deci era important să fie cunoscut caracterul Lui. De altă parte, mulţimea aceasta care urma pe Isus era o piedică pentru ucenicii Săi; şi Domnul îi face să înţeleagă contrastul total care exista între efectul pe care mulţimile puteau să-l aibă asupra lor şi adevăratul duh care trebuia să-i stăpânească. Astfel, plin El Însuşi de ce era cu adevărat bun, aduce imediat înainte ceea ce umplea inima Sa. Acesta era caracterul adevărat al rămăşiţei, care în general se asemăna cu Hristos în privinţa aceasta. Aşa este deseori şi în Psalmi.

Sarea pământului şi lumina lumii

Sarea pământului este altceva decât lumina lumii. Pământul, mi se pare, este aici expresia a tot ce dădea mărturie că a primit lumina din partea lui Dumnezeu – ceea ce era în legătură cu El datorită luminii acesteia – având înaintea Lui o formă conturată. Ucenicii lui Hristos erau principiul de conservare pe pământ. Ei erau însă şi lumina lumii, a unei lumi care nu avea lumina aceasta. Şi aşa era poziţia lor, orice altceva ar fi vrut ei să fie. Aceasta era intenţia lui Dumnezeu, ca ei să fie lumina lumii, iar lumina nu este aprinsă ca să rămână ascunsă.

Impotrivirea oamenilor faţă de stabilirea Impărăţiei

Toate acestea presupun posibilitatea stabilirii Împărăţiei în lumea aceasta, dar şi împotrivirea celei mai mari părţi dintre oameni. Nu este vorba aici de răscumpărarea păcătosului, ci de realizarea caracterului care era potrivit unui loc în Împărăţia lui Dumnezeu; loc pe care cel păcătos trebuia să-l caute în timp ce era pe drum cu adversarul lui, pentru ca să nu fie dat pe mâna judecătorului – şi tocmai lucrul acesta s-a întâmplat într-adevăr cu iudeii.

Relaţia cu Tatăl; rugăciunea in dependenţă

În acelaşi timp, ucenicii sunt aşezaţi individual în legătură cu Tatăl – al doilea principiu mare al cuvântării, consecinţă a faptului că Fiul era prezent – şi Isus le prezintă ceva mai înalt decât poziţia lor de mărturie pentru Împărăţie. Ucenicii trebuiau să se poarte şi ei în har, aşa cum făcea Tatăl lor; şi rugăciunea lor trebuia să caute o ordine de lucruri în care toate să corespundă din punct de vedere moral cu caracterul şi voia Tatălui lor. „Sfinţească-se Numele Tău; vie Împărăţia Ta!“ [6], adică totul să corespundă caracterului Tatălui, totul să fie rezultatul puterii Lui. „Facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ“ este ascultarea perfectă (6.9,10). Toate lucrurile supuse lui Dumnezeu în cer şi pe pământ, acesta va fi rezultatul împlinit, până la un anumit punct, prin intervenţia lui Hristos în Împărăţia de o mie de ani – şi în mod perfect atunci când Dumnezeu va fi totul în toţi. Până atunci, rugăciunea exprimă dependenţa de fiecare zi, nevoia de iertare, nevoia de a fi păzit de puterea vrăjmaşului, dorinţa de a nu fi cernut de el aşa cum au fost Iov şi Petru, şi de a fi scăpaţi de rău.

Aplicarea specială a rugăciunii „Tatăl nostru“

De asemenea ea este o rugăciune în legătură cu poziţia rămăşiţei; ea nu se aplică dispensaţiei Duhului, şi nici la ceea ce este propriu mileniului ca Împărăţie pământească, ci exprimă dorinţele drepte ale rămăşiţei şi vorbeşte despre starea ei şi pericolele ei, până ce va veni Împărăţia Tatălui. Multe dintre principiile acestea sunt totdeauna adevărate, pentru că noi suntem în Împărăţie şi trebuie în duh să-i arătăm trăsăturile; dar aplicarea specială şi literală a pasajului acestuia este cea pe care am arătat-o.

Ucenicii sunt puşi în legătură cu Tatăl pentru realizarea caracterului Său care trebuie să se desfăşoare în ei, datorită legăturii acesteia, făcându-i să dorească stabilirea Împărăţiei Tatălui şi să învingă greutăţile unei lumi vrăjmaşe, păzindu-se de şiretlicurile vrăjmaşului şi împlinind voia Tatălui. Isus era Cel care putea să le împărtăşească toate acestea. Astfel Isus trece de la lege recunoscută ca venind de la Dumnezeu, la împlinirea legii acesteia când ea va fi, pentru a spune aşa, absorbită în voia Aceluia care a dat-o, sau împlinită în intenţiile ei de Acela, Singurul, care putea s-o facă.

Matei 8

Inceputul mărturiei Domnului in mijlocul lui Israel

Aici, Domnul începe, în mijlocul lui Israel, viaţa Sa răbdătoare de mărturie, viaţă care s-a terminat prin respingerea Sa din partea poporului pe care Dumnezeu îl păstrase atât de mult timp pentru Sine şi pentru propria lor binecuvântare. Domnul vestise Împărăţia, Îşi desfăşurase puterea în toată ţara, arătase caracterul Său şi starea de inimă a acelora care trebuiau să intre în Împărăţie.

Caracterul minunilor Domnului Dar minunile Lui [1], au totdeauna, la fel ca întreaga Evanghelie, caracterul poziţiei Sale în mijlocul iudeilor şi al relaţiilor lui Dumnezeu cu ei, până la respingerea Lui. El este Yahve, dar totodată Omul ascultător de lege; este în acelaşi timp Cel care face să se întrevadă momente viitoare – intrarea naţiunilor în Împărăţie (stabilirea ei ca o taină în lume), ridicarea Bisericii, a Adunării, pe temelia aceasta: El recunoscut ca Fiu al Dumnezeului Celui viu, şi face de asemenea să se întrevadă Împărăţia în glorie; dar mai mult, El poartă în inima Sa, cu o răbdare perfectă povara lui Israel, deşi, ca rezultat al prezenţei Sale, scoate în evidenţă perversitatea acestui popor [2] . El era Yahve prezent în bunătate, şi aceasta în mod fizic, văzut: minunat adevăr!

Vindecarea leprosului; Dumnezeu manifestat in har şi bunătate

Găsim mai întâi vindecarea leprosului. Numai Domnul putea să vindece pe cel lepros, prin bunătatea Sa suverană (vezi Levitic 14). Aici Isus face la fel. „Dacă vrei“, spune leprosul, „poţi să mă curăţeşti.“ „Da, vreau“, răspunde Domnul (versetele 2,3). Dar în acelaşi timp Isus arată în Persoana Sa ceva care înlătura orice posibilitate de întinare – ceva mai presus de păcat – şi de asemenea cea mai perfectă bunăvoinţă faţă de cel care este întinat. „Vreau, fii curăţit!“ (versetul 3). Se vede harul, puterea, sfinţenia deplină a lui Yahve coborând, în persoana lui Isus, în cea mai mare apropiere faţă de păcătos, atingându-l, pentru a spune astfel. El era desigur „Domnul care te vindecă“ (Exod 15.26) . În acelaşi timp Isus Se ascunde şi porunceşte celui vindecat să se ducă la preoţi potrivit rânduielii legii şi să-şi aducă darul. El nu iese din poziţia de iudeu supus legii; dar Yahve era prezent acolo în bunătate.

Harul suveran către naţiuni

Dar în cazul următor găsim (versetele 5-13) pe unul dintre naţiuni care, prin credinţă, se bucură de rezultatul deplin al puterii pe care credinţa aceasta o atribuia lui Isus; el dă ocazie Domnului să facă să reiasă adevărul acesta de seamă, că mulţi dintre aceşti sărmani dintre naţiuni vor veni în Împărăţia cerurilor să stea împreună cu părinţii onoraţi de iudei ca strămoşi ai moştenirii promisiunilor, în timp ce copiii Împărăţiei vor fi în întunericul de afară. Într-adevăr, credinţa sutaşului acestuia recunoştea o putere divină în Isus, putere care trebuia, prin gloria Aceluia care o avea, nu să abandoneze pe Israel, ci să deschidă uşa naţiunilor, ca să intre în măslinul promisiunii ramurile măslinului sălbatic, în locul celor care aveau să fie tăiate. Forma sub care lucrurile acestea aveau să se împlinească în Adunare nu se punea atunci în discuţie.

Soacra lui Petru vindecată; inţelegerea suferinţelor oamenilor

Isus încă nu părăseşte pe Israel. El intră în casa lui Petru şi vindecă pe soacra lui. El face la fel faţă de toţi bolnavii care se adună seara în jurul casei, după ce a trecut sabatul. El îi vindecă; demonii sunt alungaţi, încât profeţia lui Isaia se împlineşte: „El suferinţele noastre le-a purtat şi durerile noastre le-a luat asupra Lui“ (Isaia 53.4). Isus Se aşeza cu inima Lui sub povara tuturor necazurilor care apăsau pe Israel, pentru a-l ajuta şi a-l vindeca. Întotdeauna, Emanuel este Acela care are înţelegere pentru necazurile lor şi participă în toate suferinţele lor. Dar El vine cu puterea aceasta care arată că este capabil să-i salveze.

Isus este conştient de faptul că este respins

Cele trei cazuri de vindecare despre care am vorbit arată caracterul slujbei lui Isus într-un mod clar şi izbitor. El Se ascunde, pentru că până în clipa în care va trebui să arate judecata naţiunilor nu-Şi va ridica glasul pe străzi. Porumbelul era asupra Lui. Arătările puterii Lui atrag pe oameni la El; dar El nu Se înşeală şi nu Se depărtează niciodată în duh de locul pe care l-a luat. El este Cel batjocorit şi respins de oameni, El

n-are unde să-Şi plece capul. Vulpile şi păsările au pe pământ mai mult loc decât El, Acela pe care L-am văzut apărând pentru un moment înaintea noastră ca Domnul, recunoscut cel puţin de nefericiţii ale căror nevoi nu I-au fost niciodată indiferente. Prin urmare, orice om care vrea să urmeze pe Isus trebuie să renunţe la toate, pentru a fi un însoţitor al Domnului, care n-ar fi venit pe pământ dacă toate ar fi fost în rânduială; avea asupra pământului un drept absolut, dar pe care l-a manifestat în acelaşi timp într-o dragoste care nu se putea ocupa decât de misiunea şi de nevoia care L-au adus aici.

Furtuna permisă pentru incercarea credinţei şi pentru manifestarea demnităţii lui Hristos

Pe pământ Domnul era totul sau nimic. Faptul acesta, este adevărat, avea să se facă simţit din punct de vedere moral în efectele lui, prin harul care, lucrând prin credinţă, ataşa pe cel credincios de El printr-o legătură care nu se poate exprima. Altfel inima n-ar fi fost pusă la încercare din punct de vedere moral; dar nu era mai puţin adevărat că El Însuşi era prezent înaintea lor. Prin urmare dovezile erau prezente: vântul şi marea (versetul 23) faţă de care Domnul părea expus în ochii oamenilor, ascultă îndată la glasul Lui – mustrare izbitoare a necredinţei care L-a trezit din somn şi care presupusese că ar fi posibil ca valurile să-L înghită şi împreună cu El planurile şi puterea Aceluia care crease vânturile şi valurile!

Este evident că furtuna aceasta fusese îngăduită pentru a pune la încercare credinţa ucenicilor şi a face să reiasă demnitatea persoanei Domnului. Dacă vrăjmaşul a fost instrumentul care a adus furtuna, el n-a reuşit altceva decât să dea Domnului ocazia de a-Şi arăta gloria. Aşa este întotdeauna cazul pentru Hristos – şi pentru noi, când credinţa este prezentă. Iar realitatea puterii acesteia şi felul în care ea se arată sunt dovedite din cele ce urmează (8.28-34).

Puterea divină alungă puterea lui Satan; prezenţa divină insuportabilă lumii

Domnul debarcă în ţinutul Gherghesenilor. Puterea vrăjmaşului se desfăşoară aici în toată grozăvia ei. Dacă omul la care Domnul venise în har nu-L cunoştea, demonii cunoşteau pe Judecătorul lor în persoana Fiului lui Dumnezeu. Omul era sub puterea lor. Teama pe care ei o aveau de chinurile judecăţii din ziua de la urmă este transpusă în duhul omului aflat în prezenţa Domnului: „Ai venit aici ca să ne chinuieşti înainte de vreme?“ Duhurile rele lucrează asupra omului prin teama faţă de puterea lor; ele n-ar lucra, dacă omul nu s-ar teme de ele. Dar numai credinţa înlătură teama aceasta din sufletul omului. Nu vorbesc despre poftele asupra cărora ele pot acţiona, nici despre şiretlicurile vrăjmaşului, ci despre puterea lui. „Împotriviţi-vă Diavolului şi el va fugi de la voi“.

Aici, demonii doresc să arate realitatea puterii lor, iar Domnul le permite, pentru ca să fie evident că în lumea aceasta nu este vorba, simplu, de omul bun sau rău, ci şi de lucruri mai puternice decât omul. Demonii intră în porci şi aceştia pier în ape. Tristă realitate, clar arătată! Nu este vorba nici de o simplă boală, nici de pofte, ci de demoni! Dar, datorită lui Dumnezeu, este vorba şi de Cineva care, deşi fiind om pe pământ, era mai puternic decât demonii. Ei sunt forţaţi să recunoască puterea Aceluia care este prezent şi se adresează acestei puteri fără a avea gândul de a I se împotrivi. În ispitirea din pustie, Satan a fost învins. Isus eliberează în întregime pe omul pe care demonii îl chinuiau cu puterea lor răufăcătoare. Înaintea Lui, puterea lor era nimicită.

Isus ar fi putut, dacă n-ar fi fost vorba decât de atât, să elibereze lumea de toată puterea vrăjmaşului şi de toate nenorocirile umanităţii. Omul tare era legat, Domnul îi putea prăda bunurile. Dar prezenţa lui Dumnezeu, a lui Yahve, neliniştește lumea mai mult decât puterea vrăjmaşului care domină şi degradează trupul şi duhul. Stăpânirea vrăjmaşului asupra inimii – stăpânire prea liniştită şi prea puţin observată, deseori – este mai puternică decât tăria lui. Şi tăria cade în faţa cuvântului lui Isus; dar voia omului acceptă lumea aşa cum este, stăpânită de influenţa lui Satan.

Toată cetatea, martoră a eliberării celui demonizat şi a puterii lui Isus care Se află acolo, roagă pe Domnul să plece. Tristă imagine a istoriei lumii! Domnul a venit aici pe pământ cu putere pentru a elibera lumea – omul – de toată puterea vrăjmaşului, dar lumea nu L-a vrut. Omul era îndepărtat din punct de vedere moral, şi nu doar supus sclaviei vrăjmaşului.

Omul se supunea jugului său, se obişnuise cu el; el nu voia nicidecum prezenţa lui Dumnezeu.

Nu mă îndoiesc că tot ce s-a întâmplat porcilor este o imagine a ceea ce a venit peste iudeii nelegiuiţi şi necredincioşi care au respins pe Domnul Isus. Nu este nimic mai izbitor decât felul în care o persoană divină, Emanuel, deşi un om în har, se manifestă în acest capitol.

Domnul (Yahve) prezent in Israel cu dovada puterii Sale de a ierta pe păcătoşi in har

În timp ce Domnul lucrează potrivit caracterului şi puterii lui Yahve (aşa cum se prezintă în Psalmul 103.3): „El îţi iartă toate fărădelegile tale, El îţi vindecă toate bolile tale“, ne este prezentat harul în care El a venit în mijlocul lui Israel. Capitolul acesta dă caracterul slujirii Sale, după cum cel de dinainte arată Persoana Sa şi valoarea a ceea ce era El. Domnul Se prezintă lui Israel ca adevăratul său Răscumpărător şi Eliberator. Pentru a dovedi dreptul Său (faţă de care necredinţa se împotrivea deja) de a fi astfel binecuvântarea lui Israel şi de a-i ierta toate nelegiuirile care ridicau o barieră între el şi Dumnezeu, Isus împlineşte cealaltă parte a versetului 3 din Psalmul 103: „El îţi vindecă toate bolile tale.“ Frumoasă şi preţioasă mărturie de bunătate faţă de Israel şi în acelaşi timp o manifestare a gloriei Aceluia care Se afla în mijlocul poporului Său! În acelaşi duh, aşa cum El a iertat şi a vindecat, El cheamă pe vameş şi intră în casa lui, pentru că El n-a venit să cheme pe cei drepţi, ci pe cei păcătoşi.

Accentuarea impotrivirii, respingerea lucrării şi Persoanei Domnului

Ne rămâne acum să cercetăm o altă parte a învăţăturii Evangheliei: desfăşurarea împotrivirii celor necredincioşi, îndeosebi a învăţătorilor şi a celor religioşi, şi desfăşurarea respingerii lucrării şi persoanei Domnului.

Respingerea Sa ni s-a prezentat deja, ca imagine, în cazul demonizatului din Gherghesa, unde vedem puterea lui Dumnezeu pentru a elibera în întregime pe poporul Său şi lumea întreagă, dacă El ar fi fost primit, această putere fiind recunoscută de demoni ca cea care îi va judeca şi îi va pedepsi mai târziu, şi manifestându-se ca binecuvântare pentru gherghesenii. Dar ei o resping, pentru că nu vor o astfel de putere în mijlocul lor; ei nu doresc prezenţa lui Dumnezeu.

Respingerea intervenţiei lui Dumnezeu pe pământ

După aceasta începe istorisirea detaliilor acestei respingeri şi caracterul ei. Observaţi că în capitolul 8.1-27 ne este descrisă arătarea puterii Domnului, care este într-adevăr cea a lui Yahve pe pământ. De la versetul 28 ni se arată felul în care a fost primită această lucrare în lume, fie ca putere, fie din punct de vedere moral în inima oamenilor. Ajungem deci la desfăşurarea istorică a respingerii intervenţiei lui Dumnezeu pe pământ. Mulţimea glorifică pe Dumnezeu, care a dat o astfel de putere unui om (versetul 8). Isus acceptă poziţia aceasta. El era om; mulţimea vedea acest Om şi recunoştea puterea lui Dumnezeu, fără a şti totuşi cum să combine aceste două realităţi în persoana lui Isus.

Dumnezeu manifestat in har faţă de păcătoşi

Harul care înlătură pretenţiile omului de a se îndreptăţi este acum arătat. Matei vameşul este chemat, pentru că Dumnezeu priveşte la inimă şi harul cheamă vasele alese de El. Domnul arată gândul lui Dumnezeu în privinţa aceasta şi propria Sa misiune (versetul 13): El a venit să cheme pe cei păcătoşi, El vrea „milă, nu jertfă“. Era Dumnezeu arătat în har, şi nu mai era loc pentru om, cu pretinsa lui dreptate, bazându-se pe meritele lui.

Principii noi şi putere nouă

Isus (versetul 14 şi următoarele), dă apoi două motive care fac imposibilă împăcarea felului Său de a Se purta cu cerinţele fariseilor. Cum ar putea ucenicii să postească, dacă mirele era prezent? Când Mesia va lipsi, atunci vor avea ocazia aceasta. De altfel este imposibil să introduci noile principii şi noua putere a misiunii Lui în vechile forme fariseice.

Viaţa dăruită unui mort, o dovadă că Yahve era prezent in har

În felul acesta vedem har faţă de cei păcătoşi, dar (harul fiind respins) este dată imediat o dovadă că Mesia, Yahve, era de faţă şi că Se găsea acolo în har. Rugat să învie pe o tânără de pe patul ei de moarte, Isus răspunde chemării. În timp ce mergea spre locul acela, o femeie necăjită, care folosise deja fără rezultat toate mijloacele de vindecare, este vindecată pe loc, atingând poala hainei Lui.

Hristos, puterea pentru un Israel mort şi pentru credinţa individuală; răutatea fariseilor

Istorisirea aceasta ne oferă cele două puncte de vedere sub care se prezintă harul venit prin Isus. Hristos a venit ca să trezească pe Israel care era mort; El va face mai târziu lucrul acesta, în sensul deplin al acestui cuvânt. Până atunci, dacă în mijlocul mulţimii care însoţeşte pe Hristos, cineva se atinge de El prin credinţă, este vindecat, oricât de disperată i-ar fi starea. Şi faptul acesta care a avut loc în Israel când Isus era prezent între ei, este adevărat în principiu şi cu noi. Harul în Isus este o putere care duce la viaţă şi vindecă. Astfel El deschidea ochii celor din Israel care Îl recunoşteau ca Fiu al lui David şi credeau în puterea Sa de a răspunde nevoilor lor. El alunga de asemenea demonii şi dădea grai celor muţi (versetul 27 şi următoarele).

Dar pe când Isus arăta aceste fapte de putere în Israel, astfel încât poporul le recunoştea cu admiraţie, fariseii, partida cea mai religioasă a poporului, atribuiau puterea aceasta căpeteniei demonilor (versetul 34). Iată ce urmare a avut prezenţa Domnului asupra căpeteniilor poporului, geloşi din pricina gloriei Sale arătată astfel în mijlocul acelora asupra cărora ei îşi exercitau influenţa. Dar aceasta nu întrerupe nicidecum pe Isus în lucrarea Sa de binefacere. În ciuda fariseilor, bunătatea Sa răbdătoare încă lucrează. El continuă să predice şi să vindece. Îi e milă de mulţimi, care erau ca nişte oi fără păstor şi, din punct de vedere moral, lăsate la propria lor călăuzire.

El vede de asemenea că secerişul este mare şi lucrătorii sunt puţini. Adică El vede toate porţile deschise pentru a Se adresa poporului şi trece peste răutatea fariseilor. Atât timp cât Dumnezeu Îi dă posibilitatea să Se apropie de popor, Domnul continuă lucrarea Sa de dragoste.

Răbdarea şi bunătatea harului

Să rezumăm ce găsim în capitolul acesta, adică harul desfăşurat în Israel. Mai întâi harul care vindecă şi iartă, ca în Psalmul 103. Apoi, harul venit pentru a chema pe cei păcătoşi, nu pe cei drepţi; Mirele era acolo şi harul manifestat cu putere nu putea fi pus în burdufurile iudaice şi fariseice; era ceva nou chiar şi cu privire la Ioan Botezătorul. Hristos vine de fapt pentru a da viaţă celor morţi, nu pentru a vindeca, deşi oricine Îl atingea atunci prin credinţă – desigur, existau astfel de persoane – era vindecat.

Ca Fiu al lui David, El deschide oamenilor ochii ca să vadă şi deschide gura mută a aceluia pe care Diavolul îl ţinea sub puterea sa. Totul este însă respins cu hule de fariseii care se considerau drepţi în ei înşişi. Dar harul vede mulţimea ca neavând păstor; şi atât timp cât portarul ţine uşa deschisă, El nu încetează să caute şi să ajute oile.

Cei doisprezece ucenici trimişi la oile pierdute ale lui Israel; mesajul şi autoritatea lor

Deşi El nu căuta propria Sa glorie, conştient fiind de nelegiuirea care stăpânea poporul, îndeamnă pe ucenicii Săi să ceară ca noi lucrători să fie trimişi la seceriş, şi El Însuşi începe să lucreze potrivit dorinţei acesteia. Cheamă pe cei doisprezece ucenici, le dă puterea de a alunga demonii şi de a vindeca pe cei bolnavi şi îi trimite la oile pierdute ale casei lui Israel.

Se vede în misiunea aceasta, a celor doisprezece, cât de mult căile lui Dumnezeu faţă de Israel formează subiectul acestei Evanghelii. Ucenicii trebuiau să vestească acestui popor, şi numai lui, apropierea Împărăţiei, folosind în acelaşi timp puterea pe care o primiseră: mărturie izbitoare dată Aceluia care venise şi care putea nu numai să facă El Însuşi minuni, ci să dea şi altora puterea de a le face. De aceea Isus dă ucenicilor Săi autoritate asupra demonilor. Şi aceasta caracterizează Împărăţia: omul vindecat de orice rău şi demonii scoşi afară. De aceea minunile sunt numite în Evrei 6.5 „puterile veacului viitor“.

Dependenţa de Domnul pentru lucrurile care le erau necesare; acceptarea sau respingerea trimişilor Impăratului

Ucenicii trebuiau de asemenea, cu privire la nevoile lor, să depindă în întregime de Acela care îi trimitea. Emanuel era acolo. Dacă minunile erau pentru lume o dovadă a puterii Stăpânului lor, faptul că ei nu duceau lipsă de nimic trebuia să fie pentru inimile lor o dovadă a acestei puteri. Porunca aceasta a fost desfiinţată pentru timpul slujirii ucenicilor care a urmat plecării lui Isus din lumea aceasta (vedeţi Luca 22.35-37). Ceea ce le este poruncit aici (în Matei 10) ţine de prezenţa Sa ca Mesia, ca Yahve Însuşi pe pământ. Astfel, primirea sau respingerea trimişilor Săi hotăra soarta celor la care ei fuseseră trimişi. A-i respinge însemna a respinge pe Domnul, Emanuel, Dumnezeu cu poporul Său.

Într-adevăr, Isus trimitea pe ucenicii Săi ca pe nişte oi în mijlocul lupilor. Ei aveau nevoie de prudenţa şerpilor şi trebuiau să arate simplitatea porumbeilor (virtuţi rar unite şi care nu se întâlnesc decât în aceia care, prin Duhul Domnului, sunt înţelepţi în ce priveşte binele şi simpli în ce priveşte răul).

Dacă ucenicii nu se păzeau de oameni (tristă mărturie dată despre aceştia din urmă, în versetul 17), nu puteau decât să sufere; dar când erau bătuţi cu nuiele, aduşi înaintea sinedriilor, a guvernatorilor şi a împăraţilor, toate aceste necazuri vor deveni pentru ei o mărturie – un mijloc divin de a prezenta evanghelia Împărăţiei către regi şi prinţi, fără a-i strica din caracter şi fără a o potrivi lumii sau a amesteca pe ucenicii lui Isus cu obiceiurile şi măreţia falsă a lumii acesteia. De fapt, împrejurări ca acestea puneau mărturia lor şi mai mult în evidenţă decât ar fi făcut-o asocierea cu cei mari ai pământului.

Ajutor şi incurajare

Şi pentru a împlini mărturia aceasta, Domnul va da alor Săi puterea şi îndrumarea Duhului Tatălui lor, care va face cuvintele lor să fie nu ale lor, ci ale Aceluia care îi va inspira (versetele 19,20).

Aici din nou, relaţia ucenicilor cu Tatăl lor, care caracterizează atât de evident predica de pe munte, devine baza capacităţii lor pentru lucrarea pe care aveau s-o împlinească. Trebuie să ne reamintim că mărturia aceasta nu era adresată decât lui Israel; însă Israel fiind din timpul lui Nebucadneţar sub jugul naţiunilor, mărturia avea să ajungă până la căpeteniile acestora.

Respingerea mesajului prevăzută; mărturia reluată faţă de Israel

Dar mărturia aceasta avea să ridice o împotrivire care va rupe orice legătură de familie şi va descoperi o ură care nu va cruţa viaţa fiinţelor celor mai scumpe. Cel care va stărui prin toate acestea va fi salvat (versetele 21,22). Însă situaţia era presantă. Ei nu trebuiau să se împotrivească şi, dacă respingerea lua forma persecuţiei, ei aveau să fugă şi să predice evanghelia în alte părţi, pentru că mai înainte ca ei să fi străbătut cetăţile lui Israel, Fiul Omului va veni. Ei trebuiau să vestească Împărăţia. Yahve Emanuel era acolo în mijlocul poporului Său, iar căpeteniile poporului numiseră Beelzebul pe stăpânul casei. Aceasta n-a oprit mărturia lui Isus, însă a caracterizat foarte

puternic împrejurările în care ea trebuia să fie dată. El trimite pe ucenicii Săi şi îi avertizează cu privire la această stare de lucruri, pentru a menţine cât mai mult timp posibil mărturia lor în mijlocul poporului Său preaiubit. Mărturia aceasta era dată în timpul acela; şi este posibil să fie dată, dacă împrejurările permit, până ce va veni Fiul Omului ca să facă judecata; dar atunci stăpânul casei se va ridica să închidă uşa. „Astăzi“ din Psalmul 95 nu va mai fi.

Israel încă îşi stăpânea cetăţile fiind obiectul mărturiei de care ne ocupăm aici; rezultă că această mărturie este în mod necesar suspendată când Israel nu mai este în ţara lui. Mărturia cu privire la Împărăţia viitoare, dată în Israel de apostoli după moartea Domnului, este o împlinire a acestei misiuni, atât timp cât se mărginea la ţara lui Israel; Împărăţia putea fi vestită ca trebuind să se stabilească fie în timpul în care Emanuel era pe pământ, fie prin reîntoarcerea lui Hristos din cer, aşa cum Petru spune în capitolul 3 din Faptele Apostolilor. Şi această proclamare putea avea loc, dacă Israel ar fi rămas în ţara lui, până la venirea lui Hristos. Astfel mărturia poate fi reluată în Israel, când acesta se va afla iar în ţara lui şi când Dumnezeu va da puterea spirituală necesară pentru această mărturie.

Poziţia martorilor lui Dumnezeu pe pământ; Hristos piatra de incercare

În tot acest timp, ucenicii trebuiau să împărtăşească poziţia lui Hristos Însuşi. Dacă pe stăpânul casei L-au numit Beelzebul, cu cât mai mult vor numi aşa pe cei din casa Lui. Dar ucenicii nu trebuiau să se teamă. Aceasta era situaţia necesară a celor care erau de partea lui Dumnezeu în mijlocul poporului. Nu era nimic ascuns care să nu urmeze a fi descoperit. Ucenicii nu trebuiau să ţină nimic ascuns, ci să proclame de pe acoperişuri ceea ce au fost învăţaţi. Totul va fi pus în lumină: credincioşia lor faţă de Dumnezeu în privinţa aceasta, la fel şi toate celelalte lucruri. Aceasta avea să caracterizeze calea ucenicilor, descoperind planurile secrete ale vrăjmaşilor lor.

Dumnezeu, care este lumină şi vede în întuneric ca în lumină, va aduce totul la lumină, dar ei aveau acum să facă lucrul acesta din punct de vedere moral. De asemenea ei nu trebuiau să se teamă de nimic când împlineau lucrarea aceasta, decât de Dumnezeu Însuşi, dreptul Judecător în ziua de la urmă. De altfel, perii de pe capul lor erau număraţi (versetul 30). Ei erau preţioşi Tatălui lor, care ţine seama şi de moartea unei vrăbii. Aceasta nu se putea întâmpla fără voia Lui, a Aceluia care le era Tată.

În sfârşit, ucenicii trebuiau să fie bine pătrunşi de convingerea că Domnul nu venise pentru a aduce pacea pe pământ; dimpotrivă, va fi dezbinare chiar şi în sânul familiilor (versetul 36). Dar Hristos trebuia să fie mai preţios alor Săi decât un tată sau o mamă; chiar decât propria lor viaţă. Cel care îşi va câştiga viaţa în paguba mărturiei lui Hristos, şi-o va pierde; cel care o va pierde din dragoste pentru Hristos, o va câştiga. De asemenea cel care va primi mărturia aceasta, în persoana ucenicilor, va primi pe Hristos şi, în Hristos, pe Cel care L-a trimis (versetul 40).

Dumnezeu fiind astfel recunoscut în persoana martorilor Săi pe pământ, va răsplăti pe toţi cei care îi vor primi, potrivit mărturiei care le-a fost dată. Acela care, recunoscând astfel mărturia Domnului respins, va da chiar numai un pahar de apă rece, nu îşi va pierde răsplata. Într-o lume vrăjmaşă, cel care crede mărturia lui Dumnezeu şi primeşte (cu toată împotrivirea lumii) pe slujitorul care aduce mărturia aceasta, mărturiseşte în adevăr pe Dumnezeu, ca şi pe slujitorul Lui. Este tot ce am putea face. Respingerea lui Hristos a făcut din El o punere la probă, o piatră de încercare.

Judecata asupra naţiunii

Începând cu ceasul acesta, găsim judecata definitivă a naţiunii, totuşi nu declarată deschis (lucrul acesta are loc în capitolul 12), nici manifestată prin încetarea slujirii lui Hristos, care lucra, cu toată împotrivirea naţiunii, adunând rămăşiţa şi lucra de asemenea – ceea ce este şi mai important – manifestându-Se ca Emanuel. Dar judecata aceasta se desfăşoară în caracterul cuvântărilor lui Isus, în declaraţiile Lui concrete care zugrăvesc starea poporului, şi în umblarea Domnului în mijlocul împrejurărilor care aveau să devină pentru El ocazia de a exprima care erau relaţiile Sale cu acest popor.

Intrebarea lui Ioan Botezătorul; mărturia Domnului despre Sine Insuşi

După ce a trimis pe ucenicii Săi să predice, Isus continuă propria Sa lucrare. Vestea despre lucrările Lui a ajuns până la Ioan în închisoare; şi Ioan, în a cărui inimă, cu toate darurile sale profetice, rămânea încă ceva din gândirea şi din speranţele evreieşti, a trimis pe ucenicii săi la Isus să-L întrebe dacă El era Cel care trebuia să vină sau dacă trebuia să aştepte pe un altul. Dumnezeu a îngăduit întrebarea aceasta pentru a pune fiecare lucru la locul lui. Hristos fiind Cuvântul lui Dumnezeu, a trebuit să fie propriul Său martor. El a trebuit să dea mărturie despre Sine Însuşi şi despre Ioan, nu să primească mărturie de la Ioan; şi lucrul acesta l-a făcut în prezenţa ucenicilor lui Ioan. El vindeca toate bolile oamenilor şi predica săracilor Evanghelia, iar trimişii lui Ioan aveau să ducă învăţătorului lor această mărturie adevărată cu privire la ceea ce era Isus. Ioan urma să primească această mărturie.

Şi prin lucrurile acestea omul era pus la încercare. Ferice de acela care nu se va poticni de înfăţişarea exterioară modestă a Împăratului lui Israel. Dumnezeu arătat în trup n-a venit să caute gloria împărătească, deşi I s-ar fi cuvenit; El a venit să salveze pe oamenii nefericiţi. Lucrarea Sa descoperea un caracter cu atât mai profund divin, care are un izvor al faptelor mult mai glorios decât cel care depindea de stăpânirea tronului lui David – mult mai glorios, spun, decât o eliberare care ar fi pus pe Ioan în libertate şi ar fi pus capăt tiraniei care îl aruncase în închisoare.

A începe lucrarea aceasta, a coborî în locul unde avea să fie făcută, a purta suferinţele şi poverile poporului Său, aceasta putea fi o piatră de poticnire pentru o inimă firească, care se aştepta la apariţia unei Împărăţii glorioase care ar fi satisfăcut mândria lui Israel. Dar nu era aceasta mai divin, mai necesar stării poporului aşa cum era văzut de Dumnezeu? Inima fiecăruia avea astfel să fie pusă la încercare, ca să arate dacă aparţinea de rămăşiţa aceasta care se pocăia, care înţelegea căile lui Dumnezeu – sau de mulţimea îngâmfată care căuta propria ei glorie, fără să aibă conştiinţa atinsă înaintea lui Dumnezeu şi fără sentimentul nevoilor şi mizeriei ei.

Mărturia Domnului despre Ioan şi despre Impărăţia care va veni

Aducându-l pe Ioan sub răspunderea primirii mărturiei care punea pe tot Israelul la încercare şi deosebea rămăşiţa de naţiune în general, Domnul dă mărturie despre Ioan, adresându-Se mulţimii şi amintindu-le în ce fel urmaseră ei îndemnurile predicii acestuia din urmă. El face să se vadă exact punctul în care Israel ajunsese în căile lui Dumnezeu. Introducerea, în mărturie, a Împărăţiei, făcea deosebirea între ce fusese înainte şi ce urma. Dintre toţi cei născuţi din femeie, nu era unul mai mare ca Ioan Botezătorul, nici unul care să fi fost atât de aproape de Yahve, ca fiind trimis înaintea feţei Sale, nici unul care să-l fi dat o mărturie mai precisă, mai completă, care să fi fost atât de mult despărţit de orice rău, prin puterea Duhului – despărţire potrivită împlinirii unei astfel de misiuni în mijlocul poporului lui Dumnezeu.

Totuşi Ioan nu fusese în Împărăţie; aceasta nu era încă stabilită. Iar, a fi în prezenţa lui Hristos, în Împărăţia Lui, bucurându-te de efectul şi de arătarea gloriei Sale era un lucru mai mare decât toată mărturia referitoare la venirea acestei Împărăţii.

Împărăţia anunţată şi predicată, dar nu stabilită incă

Totuşi în timpul lui Ioan Botezătorul a avut loc o schimbare însemnată. Din zilele lui a fost vestită Împărăţia. Ea nu era stabilită, ci predicată. Era un lucru diferit de profeţiile care spuneau despre o Împărăţie care va veni şi care chemau poporul la lege aşa cum le fusese dată de Moise. Botezătorul venea înaintea Împăratului, vestind apropierea Împărăţiei şi îndemnând pe iudei să se pocăiască pentru a intra în ea. Astfel profeţii şi legea au vorbit din partea lui Dumnezeu până la Ioan. Legea era regula; profeţii, menţinând regula, întăreau aşteptarea şi credinţa rămăşiţei. Puterea Duhului îl determina pe om să-şi croiască drumul de-a lungul tuturor dificultăţilor şi împotrivirilor căpeteniilor naţiunii şi a unui popor orbit, pentru a ajunge, oricât ar costa, în Împărăţia unui Împărat respins de necredinţa oarbă a acelora care ar fi trebuit să-L primească. Pentru că Împăratul venise în smerenie şi ei L-au respins, era necesară această violenţă pentru a intra în ea (versetul 12). Poarta cea strâmtă era singura intrare.

Ioan, prezentat ca Ilie care trebuia să vină

Dacă credinţa putea pătrunde gândul lui Dumnezeu în lucrurile acestea, Ioan era Ilie care trebuia să vină. Cine avea urechi de auzit, să audă. De fapt, lucrurile acestea erau numai pentru cei ce le puteau primi.

Dacă Împărăţia ar fi apărut în gloria şi în puterea Capului ei, violenţa n-ar mai fi fost necesară; intrarea în Împărăţie s-ar fi făcut ca rezultat sigur al acestei puteri; dar Dumnezeu vroia ca ei să fie puşi la probă din punct de vedere moral. Şi de aceea ei trebuiau să-l primească şi pe Ilie într-un mod spiritual.

Caracterul acestei „generaţii“, manifestat prin respingerea lui Isus

Rezultatul încercării acesteia ne este dat în cuvintele Domnului care urmează (de la versetul 16 înainte), adică adevăratul caracter al acestei generaţii şi căile lui Dumnezeu în legătură cu persoana lui Isus, scoase în evidenţă prin însăşi respingerea Lui. Ameninţările dreptăţii şi atracţia harului erau deci fără efect pentru această generaţie a poporului Israel. Copiii înţelepciunii, cei care erau într-adevăr învăţaţi de Dumnezeu în conştiinţa lor, recunoşteau adevărul mărturiei lui Ioan împotriva lor şi harul căilor lui Isus, atât de necesare pentru cei vinovaţi.

Mustrarea dreaptă a Domnului

Ioan, despărţit de nelegiuirea naţiunii, în ochii lor avea demon. Isus, plin de bunătate faţă de cei mai răi, era acuzat că a ajuns pe căi rele. Totuşi lucrurile erau atât de evidente încât ar fi putut convinge inima celor din acele cetăţi ca Tirul şi Sodoma; şi reproşul drept al Mântuitorului a avertizat naţiunea necredincioasă şi perversă despre o judecată şi mai îngrozitoare decât cea pe care o aveau de aşteptat mândria Tirului şi corupţia Sodomei.

Dar aceasta era o punere la probă pentru oamenii cei mai favorizaţi. S-ar fi putut spune: De ce mesajul n-a fost trimis la Tir, oraş gata să asculte? De ce nu Sodomei, ca să scape de flăcările care au consumat-o? Pentru ca omul să fie pus la probă în toate felurile, iar hotărârile perfecte ale lui Dumnezeu să fie dezvăluite. Dacă Tirul şi Sodoma abuzaseră de avantajele cu care un Dumnezeu creator şi al providenţei le-a copleşit, iudeii aveau să arate ce era în inima omului, ei care aveau promisiunile şi fuseseră făcuţi depozitarii cuvintelor lui Dumnezeu.

Ei se mândresc cu darul şi se îndepărtează de Cel care l-a dat. Inima lor orbită n-a recunoscut pe Dumnezeul lor şi chiar L-au respins.

Dispreţul din partea poporului simţit de Domnul, dar acceptat ca voia Tatălui Său

Domnul era simţitor la dispreţul poporului Său, pe care îl iubea; dar, ca Om ascultător pe pământ, El Se supune voii Tatălui Său care lucra în suveranitatea Sa, ca Domn al cerurilor şi al pământului şi arăta, în exercitarea suveranităţii Sale, înţelepciunea Sa divină şi perfecţiunea caracterului Său. Isus acceptă voia Tatălui Său şi consecinţele pe care aceasta le avea, şi vede perfecţiunea acestei voinţe, căreia i Se supune.

Revelaţia lui Dumnezeu către cei smeriţi; gloria planurilor lui Dumnezeu

Se cuvenea ca Dumnezeu să descopere celor smeriţi toate darurile harului Său în Isus, Emanuel pe pământ, şi să le ascundă de mândria care căuta să le cerceteze şi să le judece. Aceasta deschidea uşa pentru manifestarea gloriei planurilor lui Dumnezeu.

Persoana Domnului era prea glorioasă pentru ca omul s-o cerceteze sau s-o înţeleagă, deşi cuvintele şi lucrările Lui lăsau naţiunea fără scuză în refuzul ei de a veni la El ca să-L cunoască pe Tatăl.

Isus, supus voinţei Tatălui Său, fiind sensibil la tot ceea ce-I îndurera inima prin împlinirea acestei voinţe, vede toată întinderea gloriei care avea să urmeze respingerii Sale.

Revelarea Fiului către cei care cred şi revelarea Tatălui prin Fiul

Toate lucrurile erau puse în mâinile Sale de către Tatăl Său. Fiul este descoperit credinţei noastre, voalul care acoperea gloria Lui fiind înlăturat, acum când El este respins ca Mesia. Nimeni nu Îl cunoaşte, în afară de Tatăl. Cine dintre aceşti îngâmfaţi ar fi putut pătrunde ce era El? Cel care fusese întreaga eternitate una cu Tatăl şi care devenise om, depăşea în profunzimea tainei fiinţei Sale orice cunoaştere, în afara aceleia a Tatălui Însuşi. Imposibilitatea de a-L cunoaşte pe Cel care S-a dezbrăcat de Sine pentru a deveni om este tocmai ceea ce dă certitudinea, realitatea divinităţii Sale, divinitate pe care renunţarea la Sine Însuşi ar fi putut-o ascunde de ochii necredinţei. Imposibilitatea de a înţelege o fiinţă într-o formă finită dovedea infinitul care se găsea în El. Divinitatea Lui era o certitudine a credinţei, dincolo de orice gând omenesc în privinţa umanităţii Sale.

Dar, dacă nimeni nu cunoştea pe Fiul afară de Tatăl, Fiul, care este Dumnezeu adevărat, putea totuşi să-L descopere pe Tatăl. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut“ (Ioan 1.18). Nimeni nu cunoaşte pe Tatăl, decât numai Fiul şi acela căruia Fiul vrea să-L descopere. Mizerabilă ignoranţa care Îl respinge în mândria ei! De asemenea, descoperirea aceasta era potrivit bunei plăceri a Fiului. Atribut caracteristic perfecţiunii divine! El venise ca să descopere pe Tatăl şi făcea lucrul acesta potrivit înţelepciunii Sale. Acesta era adevărul raporturilor omului cu Fiul, cu toate că Fiul a trebuit să Se supună umilirii dureroase a respingerii din partea poporului Său, ca ultimă punere la probă a stării lor, a stării omului.

Uşa deschisă naţiunilor

Observaţi de asemenea că principiul acesta, adevărul cu privire la Hristos, deschide uşa naţiunilor, tuturor celor care vor fi chemaţi. Fiul revelează pe Tatăl cui vrea El. El caută întotdeauna gloria Tatălui Său. Numai El poate să-L reveleze – El, căruia Tatăl, Domnul cerului şi al pământului, I-a dat toate. Naţiunile sunt incluse în drepturile oferite de titlul acesta, chiar orice familie în ceruri şi pe pământ. Hristos foloseşte în har drepturile acestea, chemând pe cine vrea El, să cunoască pe Tatăl.

Cei care au refuzat revelaţia lăsaţi in totală ignoranţă

Vedem aici generaţia perversă şi necredincioasă; aflăm o rămăşiţă a naţiunii, îndreptăţind înţelepciunea lui Dumnezeu arătată în Ioan şi în Isus, în judecată şi în har; apoi, sentinţa judecăţii celor necredincioşi; respingerea lui Isus în caracterul potrivit căruia Se prezentase naţiunii şi supunerea Sa perfectă ca om faţă de voinţa Tatălui Său în respingerea aceasta, dând o ocazie sufletului Său de a arăta gloria care Îi era potrivită ca Fiu al lui Dumnezeu. Era o glorie pe care nimeni n-o putea cunoaşte şi, în acelaşi fel, numai El singur putea să reveleze gloria Tatălui. Astfel, lumea care refuza să-L primească era în ignoranţă totală, numai Fiul putând să-L descopere pe Tatăl, după buna Sa plăcere.

Misiunea ucenicilor către Israel continuă pană la venirea Domnului in judecată

De asemenea se vede aici că misiunea ucenicilor faţă de Israel care a respins pe Hristos continua (atât timp cât Israel era în ţara lui) până la venirea lui Hristos ca Fiu al Omului – numele Său de judecată şi de glorie – ca moştenitor al tuturor lucrurilor (adică până la judecata prin care El ia stăpânirea ţării Canaanului, cu o putere care nu lasă nici un loc vrăjmaşilor Săi). Numele acesta, ca moştenitor al tuturor lucrurilor, este menţionat în Ioan 5, Daniel 7, Psalmii 8 şi 80.

Harul suveran; locul odihnei depline a inimii

Observăm de asemenea în capitolul 11 cum perversitatea generaţiei care a respins mărturia lui Ioan şi cea a Fiului Omului (venit în har şi asociindu-Se iudeilor plin de bunătate), deschide uşa mărturiei gloriei Fiului lui Dumnezeu şi a descoperirii Tatălui prin El, în harul Său suveran – har care putea să-L facă cunoscut la fel de bine atât unui sărman dintre naţiuni cât şi unui iudeu. Nu mai era vorba de răspunderea de a primi pe Cel care fusese trimis, ci de harul suveran care dădea cui vroia el. Isus cunoştea omul, lumea, generaţia care se bucurase de cele mai mari avantaje posibile. Nu era loc unde să-ţi poţi pune piciorul în mlaştina aceasta care se depărtase de Dumnezeu.

În mijlocul unei lumi a răului, Isus rămânea singurul care descoperea pe Tatăl, izvorul oricărui bine. Şi pe cine invită El? Ce dă El celor care vin la El? Singurul izvor de binecuvântare şi de descoperire a Tatălui, El invită pe toţi cei trudiţi şi împovăraţi. Poate că oamenii aceştia nu cunoşteau izvorul întregii mizerii, adică depărtarea de Dumnezeu, păcatul. Isus o cunoştea şi numai El putea să-i vindece. Dacă într-adevăr cunoaşterea păcatului apăsa asupra lor, cu atât mai bine. Lumea, în orice caz, nu le mulţumea inima; ei erau în nevoie şi prin urmare deveneau ţinta inimii lui Isus.

Mai mult, Isus le dă odihnă; El nu spune aici prin ce mijloace, anunţă numai faptul. Dragostea Tatălui care în har, în persoana Fiului, căuta pe cei pierduţi, va da odihnă (nu numai uşurare sau înţelegere, ci odihnă) oricui va veni la Isus. Era descoperirea perfectă a numelui Tatălui pentru inima care avea nevoie de ea; şi aceasta prin Fiul – iată ce însemna pacea, pacea cu Dumnezeu. A veni la Isus era de ajuns: El avea grijă de toate şi dădea odihnă.

Dar este un al doilea element în odihna aceasta. Este mai mult decât pacea prin cunoaşterea Tatălui în Isus. Şi este nevoie de acest ceva mai mult; chiar atunci când sufletul se află în pace deplină cu Dumnezeu, lumea aceasta aduce în inimi multe motive de necaz. Acest ceva în plus este supunerea, în contrast cu propria voinţă. Hristos, conştient de respingerea Lui, în necazul profund pe care îl încerca din cauza necredinţei cetăţilor în care făcuse atâtea minuni, tocmai arătase cea mai întreagă supunere faţă de Tatăl Său şi găsise în aceasta o odihnă perfectă pentru sufletul Său.

El invită la această supunere şi odihnă pe cei care Îl ascultă, care simt această nevoie de odihnă pentru sufletul lor. „Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine...“, adică jugul unei supuneri întregi faţă de voia Tatălui Său, învăţând de la El cum să se poarte în necazurile vieţii; pentru că El era „blând şi smerit cu inima“, mulţumit de a fi în cel din urmă loc prin voia lui Dumnezeu. De fapt, nimic nu-l poate răsturna pe cel care este cel mai jos. Acesta este locul odihnei perfecte pentru inimă.

Respingerea naţiunii pe deplin arătată; o nouă poziţie in harul suveran

În sfârşit, lepădarea naţiunii din cauza dispreţului ei faţă de Domnul este clar arătată, la fel şi încetarea tuturor relaţiilor Domnului faţă de ea, pentru a pune în evidenţă, din partea lui Dumnezeu, un sistem în întregime diferit, adică Împărăţia sub o formă cu totul aparte.

Astfel, capitolul 11 este marele pivot al întregii situaţii. Hristos este martorul divin, mărturisind pentru Sine Însuşi, iar Ioan Botezătorul trebuia să-L recunoască în felul acesta. El n-a rămas numai la poziţia de Mesia despre care s-a mărturisit, ci, ca Fiu al lui Dumnezeu, dă o mărturie deplină despre Ioan. Naţiunea respinsese pe Dumnezeu, care Se manifestase prin avertismente, dar şi în har; totuşi era o rămăşiţă. Înţelepciunea era îndreptăţită de copiii ei. Atunci, oricât de nelegiuită era respingerea aceasta, vedem că El era supus, pentru că aceasta era voia Tatălui; dar aceasta Îl conduce la conştienţa despre gloria Sa personală, adevăratul motiv al respingerii. Nimeni nu putea să-L cunoască, nici pe El, şi nici pe Tatăl dacă El nu Îl revela.

Lumea întreagă, pusă la încercare de perfecţiunea Domnului, s-a arătat că zăcea în răutate (deşi era o rămăşiţă cruţată), iar omul era în totul îndepărtat de Dumnezeu. Dumnezeu a privit din ceruri să vadă, aşa cum citim; dar toţi fiii oamenilor se depărtaseră pe căi greşite; nu era nici unul drept, nici unul măcar. Astfel, Isus, când umbla pe mare, rămânea singur într-o lume judecată din cauza respingerii Lui; dar acum, în harul suveran al Tatălui, El este Fiul care descoperă pe Tatăl şi care poartă în Sine Însuşi descoperirea acestui har. Aceasta este acum poziţia cea nouă. El pusese pe om la încercare. Ceea ce era El în Sine Însuşi împiedica pe oameni să-L primească. Atunci, cei care erau obosiţi trebuiau să vină la Acela care era astfel unic, şi El le va da odihnă. Aveau să înveţe de la Acela care S-a supus astfel în întregime, şi vor avea odihnă cu privire

la lumea aceasta şi la tot ce este aici. Tot aşa este şi cu noi: când suntem umiliţi pe deplin, intrăm, ca lepădaţi, într-un mod conştient în stăpânirea privilegiilor noastre, pe un teren ceresc, mai înalt.

Fiul Omului ca Domn al sabatului

Cea dintâi împrejurare în care Persoana Sa şi dreptul pe care îl avea de a pune capăt acestei dispensaţii au fost puse sub semnul întrebării, a avut loc atunci când ucenicii Săi smulgeau spice de grâu şi le zdrobeau în mâini, apoi le mâncau pentru a-şi potoli foamea. Fariseii i-au certat, pentru că aceea era o zi de sabat. Isus le aduce înainte faptul că împăratul, înlăturat de răutatea lui Saul, luase parte din ceea ce era rânduit numai preoţilor. Fiul lui David, într-un caz asemănător putea foarte bine să se bucure de un privilegiu similar. În afară de aceasta, Dumnezeu lucra în har. Şi apoi, preoţii nu profanează sabatul în templu? Iar acolo Se afla Acela care era mai mare decât templul (versetele 5,6).

Totuşi, dacă ei ar fi cunoscut într-adevăr gândurile lui Dumnezeu, dacă ar fi fost pătrunşi de duhul despre care Cuvântul Său spunea că Îi este plăcut – „milă voiesc, iar nu jertfă“ – fariseii n-ar fi condamnat pe cei care nu erau vinovaţi. De altfel, Fiul Omului este Domn al sabatului. El nu ia aici titlul de Mesia, ci de Fiu al Omului – nume care dădea mărturie despre o nouă stare de lucruri şi despre o putere şi mai întinsă. Iar ceea ce Domnul spunea avea o mare însemnătate, pentru că sabatul era semnul legământului dintre Domnul (Yahve) şi poporul evreu (Ezechiel 20.12,20), iar Fiul Omului dispunea de el. Dacă te atingeai de el, se termina cu legământul.

Ura continuă a fariseilor; poziţia Domnului

Aceeaşi întrebare s-a ridicat în sinagogă; şi Domnul stăruie să lucreze în har şi să facă bine, arătându-le celor care-L observau că la fel ar fi făcut şi ei pentru una din oile lor. Aceasta, oricât ar fi fost dovada puterii binefăcătoare a lui Isus, nu făcea decât să le mărească ura. Ei erau copii ai celui care este ucigaş. Isus Se retrage dintre ei şi mari mulţimi Îl urmează. El îi vindecă, oprindu-i să-L facă cunoscut.

Totuşi în toate acestea, lucrările Lui erau doar împlinirea unei profeţii care arăta poziţia Domnului în acel moment (versetul 17 şi următoarele). Avea să vină ceasul când El va face ca judecata să fie învingătoare. Până atunci, El păstra o poziţie de umilinţă perfectă, în care harul şi adevărul puteau să fie de folos celor care le gustau şi care aveau nevoie de ele. Dar, în lucrarea harului acestuia şi în mărturia Lui pentru adevăr, Isus nu făcea nimic care să înlăture caracterul acesta de umilinţă, nici care să atragă atenţia oamenilor, încât să împiedice adevărata Sa lucrare sau chiar să fi fost bănuită în El căutarea onoarei pentru Sine Însuşi. Iar Duhul Domnului era peste El ca peste Acela care Se dovedise Preaiubitul Său, în care sufletul Său Îşi găsea desfătarea; El va vesti naţiunilor judecata şi ele se vor încrede în Numele Lui.

Aplicarea profeţiei acesteia la Isus chiar în clipele acelea este foarte evidentă. Vedem cât de rezervat era El cu iudeii, ferindu-Se să le satisfacă dorinţele firești şi mulţumit să fie în umbră, numai ca Tatăl Său să fie onorat. El Însuşi preamărea în mod perfect pe Tatăl Său pe pământ, făcând bine. În curând El avea să fie vestit naţiunilor, fie în executarea judecăţii lui Dumnezeu, fie prezentându-Se lor ca singurul în care se puteau încrede (versetele 17-21).

Textul din Isaia 42 este în mod evident pus aici de Duhul Sfânt pentru a arăta clar poziţia Domnului, înainte de a ne fi prezentate noi aspecte ale consecinţelor respingerii Sale.

Orbirea oamenilor religiei; puterea lui Beelzebul

Domnul scoate atunci un demon dintr-un om orb şi mut (versetul 22 şi următoarele) – stare tristă care o zugrăveşte pe cea a lui Israel faţă de Dumnezeu. Mulţimile, pline de admiraţie, se întreabă: Nu este Acesta Fiul lui David? Dar cei religioşi dintre ei, auzind aceasta, geloşi pe Domnul şi împotrivitori mărturiei lui Dumnezeu, spun că Isus făcea minunea aceasta cu puterea lui Beelzebul, pecetluind în felul acesta propria lor stare, aşezându-se sub judecata definitivă a lui Dumnezeu. Isus demonstrează absurditatea acuzaţiei lor. Satan nu şi-ar distruge

propria lui împărăţie. Copiii lor, care afirmau că alungă demonii, le vor judeca nelegiuirea. Dar dacă lucrul acesta nu se făcea cu puterea lui Satan (şi fariseii recunoşteau că demonii fuseseră într-adevăr scoşi), însemna că aici era degetul lui Dumnezeu, iar Împărăţia lui Dumnezeu era în mijlocul lor.

Cel care intrase în casa omului tare trebuia mai întâi să-l lege pentru ca să-i prădeze bunurile (versetul 29).

Păcatul care nu se poate ierta; hotărarea propriei lor sorţi

Fapt este că prezenţa lui Isus punea totul la încercare; totul se concentra în El, din partea lui Dumnezeu. Emanuel Însuşi era acolo! Cel care nu era cu El, era împotriva Lui; cel care nu strângea cu El, risipea (versetul 30). Totul acum depindea numai de El. El urma să suporte toată necredinţa referitoare la Persoana Sa. Harul nu putea înlătura această necredinţă. Isus putea ierta orice păcat; dar a vorbi împotriva Duhului Sfânt şi a-L huli (adică a recunoaşte lucrarea unei puteri, care este de la Dumnezeu, dar a o atribui lui Satan), aceasta nu putea fi iertat; fariseii admiteau că demonul fusese scos (versetul 24) şi numai cu răutate şi deplin conştienţi, cu ură împotriva lui Dumnezeu şi cu ochii deschişi, ei atribuiau lui Satan lucrarea aceasta. Şi pentru hula aceasta, ce iertare ar fi putut avea ei? Nu putea fi iertare nici în veacul legii , nici în cel al lui Mesia.

Soarta celor care huleau astfel era pecetluită. Domnul îi face să înţeleagă lucrul acesta. Pomul se recunoştea după roada lui, iar roada aceasta era rea într-adevăr. Ei erau o generaţie de vipere; Ioan le spusese la fel. Cuvintele lor îi condamnau. În acest moment cărturarii şi fariseii cer un semn (versetul 38 şi următoarele). Aceasta nu era altceva decât răutate. Ei văzuseră destule minuni. Nu spuneau aşa decât ca să provoace necredinţa celorlalţi.

Cererea fariseilor admisă; prezentarea sensului judecăţii; condamnarea lor de către naţiuni

Cererea lor a dat Domnului ocazia de a rosti judecata generaţiei acesteia.

Nu va fi dat acestei generaţii rele alt semn decât cel al lui Iona. Aşa cum Iona a rămas trei zile şi trei nopţi în pântecele peştelui, tot aşa Fiul Omului va rămâne trei zile şi trei nopţi în inima pământului. Dar atunci, vai! Hristos era deja respins.

În ziua judecăţii, oamenii din Ninive vor condamna generaţia aceasta prin purtarea lor, pentru că ei s-au pocăit la predica lui Iona; şi acolo era Cineva mai mare decât Iona. Împărăteasa de la miazăzi de asemenea va da aceeaşi mărturie împotriva acestei generaţii viclene. Inima împărătesei, atrasă de renumele înţelepciunii lui Solomon, o condusese la el, de la marginile pământului; şi acolo era unul mai mare decât Solomon! Aceşti sărmani păgâni ignoranţi înţelegeau mai bine înţelepciunea lui Dumnezeu în Cuvântul Său, fie prin profet, fie prin împărat, decât poporul Său preaiubit, chiar atunci când marele Împărat şi Profet era printre ei.

Judecata lui Israel pronunţată

Iată deci judecata lui Dumnezeu: duhul necurat (duhul de idolatrie) care ieşise din popor, negăsind odihnă departe de Israel (şi Israel îi era adevărata locuinţă, în timp ce ar fi trebuit să fie o locuinţă a lui Dumnezeu), va reveni cu şapte duhuri mai rele decât el. Vor găsi casa goală, măturată şi împodobită; şi starea ei din urmă va fi mai rea ca cea dintâi (versetul 45).

Ce judecată solemnă a poporului era aceasta – ca aceia în mijlocul cărora umblase Domnul, să devină locuinţa unui duh necurat, a unor mulţimi de duhuri necurate! Sunt nu numai şapte demoni, un număr complet, ci împreună cu aceştia (care vor îndemna poporul la toată nebunia împotriva lui Dumnezeu şi împotriva celor ce vor onora pe Dumnezeu, conducându-i astfel la propria lor distrugere), este şi acest alt duh necurat care va afunda poporul în idolatria mizerabilă din care scăpase! Judecata lui Israel era pronunţată.

Legăturile naturale rupte; cele noi recunoscute

În sfârşit, Isus rupe public legăturile care existau între El şi poporul Său după trup (versetele 46-50), neacceptând ca ai Săi decât pe cei care erau formaţi prin Cuvântul lui Dumnezeu şi dovediţi prin faptul că împlineau voia Tatălui Său care era în ceruri. El nu recunoştea ca rude ale Sale decât pe cei care erau formaţi după modelul predicii de pe munte.

O poziţie nouă, o lucrare nouă ca semănător pentru a produce roade

Faptele şi cuvintele Sale, începând cu acest moment, dau mărturie despre lucrarea cea nouă pe care El o făcea în adevăr pe pământ. El părăseşte (capitolul 13) casa şi Se aşează pe malul lacului. El ia o poziţie nouă în afara lui Israel, pentru a vesti mulţimii ce însemna într-adevăr lucrarea Lui. Un semănător a ieşit să semene.

Domnul nu mai caută rod în via Sa. Trebuise, potrivit relaţiilor lui Dumnezeu cu Israel, ca Domnul să caute rodul aceasta; dar adevărata Lui lucrare, El ştia bine, era nu de a găsi rod printre oameni, ci de a aduce omului ceea ce putea să producă roade.

Este important de observat aici că Domnul vorbeşte de efectul evident şi exterior al lucrării Sale de semănător. Singura ocazie când El exprimă judecata Sa cu privire la cauza lăuntrică a rezultatului este atunci când spune: „n-are rădăcină“; şi chiar aici, El Se rezumă la a spune numai faptul. Învăţăturile relative la lucrarea divină necesară pentru a avea roade nu sunt tratate aici. Ne este prezentat doar semănătorul şi rezultatul lucrării lui, şi nu ceea ce face să încolţească sămânţa în pământ. În fiecare caz, în afară de cel dintâi, se produce un anumit efect.

Domnul este deci prezentat aici ca începând o lucrare independentă de orice fel de relaţie pe care Dumnezeu a avut-o până aici cu oamenii, aducând cu Sine sămânţa Cuvântului pe care o seamănă în inimă prin lucrarea Sa. Acolo unde Cuvântul acesta rămâne, acolo unde este înţeles, unde nu este nici înăbuşit nici veştejit, el produce roade pentru gloria Domnului şi pentru fericirea şi folosul omului care aduce roade.

Distincţia dintre rămăşiţă şi naţiune; motivul pentru care Domnul foloseşte parabole

În versetul 11, Domnul arată de ce vorbeşte enigmatic mulţimii. Deosebirea este acum în mod definitiv stabilită între rămăşiţă şi naţiune: aceasta era sub judecata orbirii rostite de profetul Isaia. Fericiţi erau ochii ucenicilor care Îl vedeau pe Emanuel, Mesia, ţinta speranţelor şi a dorinţelor atâtor profeţi şi oameni drepţi! Toate acestea arată judecata, şi punerea deoparte a unei rămăşiţe.

Caracterul persoanelor cărora li se prezintă cuvantul

Voi adăuga aici câteva observaţii asupra caracterului persoanelor despre care Domnul vorbeşte în pilda aceasta. Când Cuvântul este semănat într-o inimă care nu-l înţelege, când el nu produce nici o legătură a minţii, a sentimentului sau a conştiinţei între inimă şi Dumnezeu, vrăjmaşul răpeşte ce s-a semănat: Cuvântul nu mai rămâne în inimă. Cel care l-a auzit nu este pentru aceasta mai puţin vinovat: ce i se semănase în inimă se potrivea tuturor nevoilor, firii şi stării omului.

Primirea imediată a Cuvântului, cu bucurie, în cazul următor, tinde mai degrabă să indice că inima nu va păstra Cuvântul, pentru că este puţin probabil să fi fost şi conştiinţa atinsă. O conştiinţă atinsă de Cuvânt îl face pe om să fie deosebit de serios; el se vede înaintea lui Dumnezeu, lucru care este întotdeauna solemn, oricât de mare ar fi atragerea harului lui Dumnezeu sau speranţa pe care ar da-o bunătatea Sa. Atunci când conştiinţa nu a fost atinsă, nu este rădăcină. Cuvântul a fost primit pentru bucuria pe care i-a adus-o; când vine necazul, Cuvântul este părăsit. Când conştiinţa a fost deja exersată, evanghelia produce de îndată bucurie; dar când ea n-a fost exersată, evanghelia o trezeşte, dacă este o lucrare reală. În cel dintâi caz, ea (Evanghelia) răspunde nevoilor care existau deja şi le satisface; în cel de al doilea, ea creează aceste nevoi.

Istoria de fiecare zi este trista explicaţie a celei de a treia clase! Nu este rea voinţă, este sterilitate.

Cuvantul inţeles; adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu este viaţă eternă

Adevărata cunoaştere a Cuvântului este dovedită doar de cei care produc roade. Adevărata înţelegere a Cuvântului aduce sufletul în legătură cu Dumnezeu, deoarece Cuvântul revelează pe Dumnezeu – exprimă ce este El. Dacă îl înţeleg, Îl cunosc; şi adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu (adică a Tatălui şi a Fiului Său Isus Hristos) este viaţa eternă. Şi, oricare ar fi gradul de lumină, totdeauna Dumnezeu revelat în felul acesta este făcut cunoscut prin cuvântul pe care Isus îl seamănă. În felul acesta, fiind născuţi prin Cuvânt, vom produce în lumea aceasta, în diferite măsuri, roada vieţii lui Dumnezeu. Subiectul despre care se vorbeşte aici este efectul, în lumea aceasta, al primirii adevărului adus de Isus (nu cerul, nici ceea ce Dumnezeu lucrează in inimă ca sămânţa să aducă roade).

Parabola semănătorului ca principiu al lucrării lui Hristos

Parabola aceasta nu vorbeşte, ca asemănare, despre Împărăţie, deşi cuvântul semănat era cuvântul Împărăţiei, ci de marele principiu elementar al lucrării lui Hristos în aplicarea lui universală; şi el a fost realizat în Persoana Lui şi în lucrarea Lui când era pe pământ şi după plecarea Lui, cu toate că subiecte şi mai mari de har au mai fost prezentate după înălţarea Domnului la cer.

Asemănările Impărăţiei caracterizată de absenţa Impăratului; cele două impărţiri ale lor

În cele şase pilde care urmează, găsim asemănări ale Împărăţiei; şi avem să ne amintim că Împărăţia aceasta este stabilită în timpul când Împăratul este respins; ea are prin urmare un caracter particular, adică este caracterizată prin absenţa Împăratului; în plus, în explicarea celei dintâi parabole, aflăm care este efectul reîntoarcerii Sale.

Primele trei dintre aceste şase pilde ne prezintă Împărăţia în formele ei exterioare în lume. Ele sunt adresate mulţimii. Ultimele trei ne-o arată potrivit estimării pe care o face Duhul Sfânt, potrivit cu realitatea pe care o vede Dumnezeu – gândul şi planul lui Dumnezeu cu ea. De asemenea ele sunt adresate numai ucenicilor. Stabilirea publică a Împărăţiei potrivit dreptăţii şi puterii lui Dumnezeu este de asemenea anunţată ucenicilor în explicarea parabolei neghinei.

Forma exterioară a Impărăţiei

Să ne gândim întâi la forma exterioară pe care o va lua Împărăţia aceasta, vestită public mulţimii.

Să ne amintim că Împăratul, adică Domnul Isus, a fost respins pe pământ; că iudeii, respingându-L, s-au condamnat ei înşişi; Cuvântul lui Dumnezeu era folosit ca să împlinească lucrarea Aceluia pe care Tatăl Îl trimisese, iar Domnul făcea astfel cunoscut că El va stabili Împărăţia nu prin puterea Sa, arătată în dreptate şi judecată, ci dând mărturie inimilor oamenilor; şi că Împărăţia acum lua un caracter în legătură cu responsabilitatea omului şi cu rezultatul care se va produce când cuvântul luminii este semănat pe pământ, adresat inimilor oamenilor şi încredinţat ca sistem de adevăr credincioşiei lor şi grijii lor (Dumnezeu totuşi menţinând dreptul Său suveran de a păzi pe copiii Săi şi adevărul însuşi). Partea aceasta din urmă nu este subiectul acestor parabole. Am menţionat-o aici, pentru că altfel s-ar fi putut presupune că totul ar depinde în mod absolut de om. În acest caz, totul ar fi fost pierdut!

Parabola neghinei; Impărăţia aici pe pămant in mainile oamenilor

Parabola neghinei vine cea dintâi (versetele 24-30) Ea ne dă o idee generală despre efectul semănăturii cu privire la Împărăţie sau mai degrabă ce a rezultat după ce Împărăţia aici pe pământ a fost încredinţată pentru un timp în mâinile oamenilor.

Rezultatul a fost că Împărăţia aceasta n-a mai prezentat, ca întreg, aparenţa lucrării însăşi a Domnului. Domnul nu seamănă neghină; dar, prin neglijenţa şi necredincioşia oamenilor, vrăjmaşul a găsit mijlocul de a o semăna. Observaţi că „neghina“ nu este imaginea nici a păgânilor, nici a iudeilor, ci a răului lucrat în mijlocul creştinilor de către Satan, prin învăţăturile rele, prin învăţătorii răi şi adepţii lor. Domnul Isus a semănat. Satan a semănat şi el, în timp ce oamenii dormeau. Au fost iudaizanţi, filozofi, eretici care aparţineau de unii şi de ceilalţi sau care se împotriveau adevărului Vechiului Testament.

Totuşi Hristos semănase numai grâu curat. Atunci ar trebui smulsă neghina? Este clar că starea Împărăţiei în lumea aceasta, în timpul absenţei lui Hristos, depinde de răspunsul la întrebarea aceasta; şi ea aruncă lumină şi asupra acestei stări. Dar era nevoie de mai multă putere pentru a remedia introducerea răului, decât pentru a-l preveni. Totul era iremediabil până la intervenţia Împăratului la timpul secerişului. Împărăţia cerurilor pe pământ, aşa cum este ea în mâinile oamenilor, trebuie să rămână un sistem amestecat. Eretici, fraţi falşi se găsesc în ea, la fel şi rodul lucrării Domnului; rodul însă, în această din urmă legătură a lui Dumnezeu cu omul, dă mărturie despre incapacitatea omului de a păstra ce este bun şi curat în starea dintâi. Şi întotdeauna a fost aşa.

Executarea judecăţii asupra a tot ce nu este de la Dumnezeu

La timpul secerişului (expresie care arată o anumită perioadă în care au loc evenimentele care se referă la seceriş) Domnul Se va ocupa mai întâi, în providenţa Sa, de neghină. Spun „în providenţa Sa“, pentru că El foloseşte pe îngeri. Neghina va fi legată în snopi, gata pentru a fi

arsă.

Trebuie să observăm că subiectul actelor de smulgere din rădăcini a stricăciunii sunt aici lucrurile exterioare din lume – fiind vorba despre stricăciunea care s-a dezvoltat în mijlocul creştinătăţii.

Robii nu sunt în stare să facă lucrul acesta. Amestecul (datorat slăbiciunii şi neglijenţei lor) este de aşa fel încât dacă ar smulge neghina, ar smulge şi grâul cel bun. Nu numai priceperea, dar şi puterea practică de a deosebi lucrurile le-ar lipsi pentru a executa un astfel de plan. Odată ce neghina este acolo, ei n-au nimic de făcut cu ea, în ce priveşte prezenţa ei în lumea aceasta, în creştinătate. Lucrarea lor se referă la ce este bine. Grija de a curăţi creştinătatea nu face parte din ce li s-a încredinţat. Aceasta este o lucrare de judecată asupra a ceea ce nu este de la Dumnezeu, lucrare care aparţine Aceluia care ştie s-o execute potrivit perfecţiunii unei cunoaşteri care cuprinde totul şi a unei puteri căreia nimic nu-i scapă; El va şti, dintre doi care vor fi în acelaşi pat, să ia pe unul şi să lase pe celălalt.

Executarea judecăţii asupra celor răi în lumea aceasta nu aparţine slujitorilor lui Hristos. Domnul va împlini judecata aceasta prin îngerii puterii Sale, cărora El le dă grija de a o executa.

Strangerea graului

După ce a legat neghina, El adună grâul cel bun în grânarul Său. Grâul nu este legat în diferite mănunchiuri; Domnul îl ia pe tot la El. Aşa este sfârşitul privitor la manifestarea exterioară a Împărăţiei aici pe pământ. Aceasta nu este tot ce ne-ar putea învăţa aici parabola aceasta, dar ea termină subiectul acestei părţi a capitolului. În timpul absenţei lui Isus, ansamblul roadelor din ceea ce s-a semănat va fi stricat de lucrarea vrăjmaşului. La sfârşit, Domnul va lega în mănunchi întreaga lucrare a vrăjmaşului, adică o va pregăti în lumea aceasta pentru judecată. Apoi El va lua de aici Adunarea. Este evident că aceasta termină aici pe pământ scena care se desfăşoară în timpul absenţei Sale. Judecata încă nu este executată; şi înainte de a vorbi despre ea, Domnul dă alte imagini ale formelor pe care Împărăţia le va lua în timpul absenţei Sale.

Grăuntele de muştar: forma unei mari puteri

Ce s-a semănat ca un grăunte de muştar devine un copac mare, expresie care este simbolul unei mari puteri pe pământ. Asirianul, Faraon, Nebucadneţar, ne sunt prezentaţi ca nişte copaci mari în cuvânt (vedeţi Ezechiel 31.3; 17.23,24; Daniel 4.10). Aşa avea să fie forma Împărăţiei care începea ca foarte mică prin Cuvânt, semănat de Domnul şi mai târziu de ucenicii Săi. Ceea ce va produce sământa aceasta va trebui să îmbrace puţin câte puţin forma unei mari puteri care se va arăta în mod proeminent pe pământ şi sub care ceilalţi vor veni să se adăpostească, asemenea unor păsări sub ramurile unui copac. Şi chiar aşa s-a întâmplat.

Aluatul: corupţia in doctrină

Apoi (de la versetul 33 înainte) nu numai că aceasta va fi o mare putere pe pământ, dar Împărăţia va avea caracterul unui sistem de doctrină care se va răspândi de la sine – o mărturie care va cuprinde tot ce era de aşteptat de la sfera ei de influenţă. Cele trei măsuri se vor dospi în întregime. Nu insist aici asupra faptului că mereu cuvântul „aluat“ este folosit în Scriptură într-un sens rău; însă Duhul Sfânt vrea să ne facă să înţelegem că nu este vorba aici de puterea regeneratoare a Cuvântului în inima unei persoane, care în felul acesta ar veni la Dumnezeu; că nu este vorba nici de vreo putere care să lucreze prin forţa exterioară, ca Faraon, Nebucadneţar şi ceilalţi copaci mari din Scriptură. Aici însă este un sistem nou de doctrină care, pătrunzând peste tot, va caracteriza toată plămădeala. Nu este nici credinţa propriu-zisă, nici viaţa; aici este o religie, creştinătatea. Mărturisirea unei doctrine de către inimi care nu suportă nici pe Dumnezeu, nici adevărul, duce întotdeauna la coruperea doctrinei însăşi.

Cu parabola aluatului se termină învăţăturile Domnului date mulţimii. Toate erau acum prezentate mulţimii în parabole, pentru că ea nu-L primea pe El, Împăratul; şi El vorbea de nişte lucruri care presupuneau respingerea Lui, de un aspect al Împărăţiei necunoscut în revelaţiile Vechiului Testament, revelaţii care au în vedere ori Împărăţia venită în putere, ori o rămăşiţă mică, primind în mijlocul suferinţelor cuvântul Împăratului Profet care fusese respins.

Cu ucenicii Săi, in casă, intr-un loc izolat

După ce a spus parabola aluatului, Isus nu mai rămâne cu mulţimea, pe malul mării – loc potrivit poziţiei în care El Se afla faţă de popor după mărturia dată la sfârşitul capitolului 12 şi unde El venise după ce a ieşit din casă. Acum Isus intră din nou în casă cu ucenicii Săi; şi acolo, într-o intimitate deosebită cu ei, El descoperă adevăratul caracter (sau scopul) Împărăţiei cerurilor, rezultatul a ceea ce se făcea în ea şi mijloacele care vor fi folosite pentru a curăţi totul pe pământ, când istoria exterioară a Împărăţiei, din timpul absenţei Sale, se va fi terminat. Deci aflăm aici ce caracterizează Împărăţia pentru omul spiritual, ce înţelege el ca fiind adevăratul gând al lui Dumnezeu cu privire la Împărăţie, precum şi judecata care va înlătura ce Îi era împotrivă – prin manifestarea puterii care va face ca Împărăţia în exteriorul ei să fie potrivită inimii lui Dumnezeu.

Explicarea parabolei neghinei

Am văzut istoria exterioară a Împărăţiei terminându-se cu aceste două lucruri: grâul cel bun pus în grânar, iar pleava legată în mănunchiuri pe pământ, gata să fie arsă. Explicaţia parabolei acesteia reia istoria Împărăţiei în acel timp; însă ea ne face să înţelegem şi să deosebim părţile diferite ale amestecului, atribuind fiecare parte din acest amestec adevăratului ei autor. Ţarina este lumea; Cuvântul a fost semănat în ea pentru a stabili astfel Împărăţia. Sământa cea bună erau fiii Împărăţiei; ei aparţineau într-adevăr de ea, potrivit gândului lui Dumnezeu; ei îi sunt moştenitorii. Iudeii nu mai erau aceşti fii, iar apartenenţa de Împărăţie nu mai era privilegiul naşterii lor fireşti, din această naţiune. Deveneai copil al Împărăţiei prin Cuvânt.

Dar în mijlocul copiilor Împărăţiei, pentru a strica lucrarea Domnului, vrăjmaşul introduce tot felul de persoane, roade ale învăţăturilor pe care el le semănase în mijlocul celor care erau născuţi din adevăr. Aceasta este lucrarea lui Satan, acolo unde învăţătura lui Hristos a fost introdusă. „Secerişul este sfârşitul veacului; secerătorii sunt îngerii“ (versetul 39).

Se va remarca aici că Domnul nu explică cele petrecute din perspectivă istorică, ci termenii folosiţi introduc deznodământul când soseşte secerişul. Se subînţelege împlinirea istorică a ceea ce fusese vestit în parabolă; şi Domnul trece mai departe, pentru a prezenta marele rezultat, în afara Împărăţiei însăşi (aşa cum este ea în timpul absenţei Sale, când El este în cer). Grâul cel bun – adică Adunarea – este în grânar, iar neghina în snopi pe pământ. Şi Fiul Omului va lua tot ce formează aceşti snopi, tot ceea ce, ca rău, necinsteşte pe Dumnezeu în

Împărăţie, şi îl va arunca în cuptorul de foc unde sunt plânsul şi scrâşnirea dinţilor (versetele 40-42). Urmare acestei judecăţi, cei drepţi vor străluci întocmai ca El, adevăratul Soare al acestei zile glorioase – din veacul viitor – în Împărăţia Tatălui lor. Hristos va fi primit Împărăţia de la Tatăl, ai Cărui copii sunt ei, şi ei vor străluci împreună cu El potrivit acestui caracter.

Astfel aflăm rezultatele, pe pământ, pentru mulţime, ale semănăturii divine şi uneltirile vrăjmaşului – Împărăţia prezentată sub aspectul acesta; apoi asocierea celor răi între ei, în afara ordinii naturale pe suprafaţa ţarinei, şi răpirea Adunării. Dar pentru ucenicii Săi, Domnul explică tot ce era necesar ca să-i facă să înţeleagă perfect termenii parabolei. Apoi vine judecata făcută de Fiul Omului asupra celor răi, care sunt aruncaţi în foc, şi arătarea celor drepţi în glorie (aceste evenimente din urmă împlinindu-se după ce Domnul Se va fi ridicat şi va fi pus capăt formei exterioare a Împărăţiei cerurilor pe pământ, cei răi fiind legaţi în snopi, iar cei sfinţi luaţi sus).

Comoara ascunsă in ogor

Domnul, după ce a dat astfel, pentru învăţătura deplină a ucenicilor Săi, explicaţia istoriei văzute şi rezultatele ei în judecată şi în glorie, le comunică gândurile lui Dumnezeu cu privire la ce se va petrece pe pământ în timpul desfăşurării evenimentelor exterioare şi pământeşti ale Împărăţiei – două categorii de lucruri pe care omul spiritual ar trebui să le deosebească. Împărăţia cerurilor este pentru el, pentru cel care avea înţelegerea scopului lui Dumnezeu, ca o comoară ascunsă într-un ogor (versetul 44). Un om găseşte comoara şi cumpără tot ogorul, pentru a avea comoara aceasta. Nu ogorul era scopul pe care îl avea, ci comoara care se găsea în el. În felul acesta Hristos a cumpărat lumea. El o posedă de drept. Scopul Lui este comoara ascunsă în ea, poporul Său, toată gloria răscumpărării care este în legătură cu ea; într-un cuvânt, Adunarea, prezentată nu în frumuseţea sa morală şi, într-un anumit sens, divină, ci ca obiect special al dorinţelor şi al jertfirii Domnului – ceea ce inima Sa a găsit în lumea aceasta, potrivit planurilor şi gândurilor lui Dumnezeu.

În parabola aceasta vedem atracţia puternică a acestui „lucru nou“ care îl face pe cel care l-a găsit să cumpere ogorul, ca să aibă ce dorea.

Iudeii nu erau un lucru nou; lumea nu avea nimic atrăgător, dar comoara aceasta nouă îl determina pe cel care a descoperit-o să se lipsească de tot ce avea numai ca s-o obţină. Într-adevăr, Hristos a părăsit totul. Nu numai că El S-a golit de toate pentru a ne răscumpăra, dar El a renunţat la tot ce Îi aparţinea ca om, ca Mesia pe pământ; El a renunţat la promisiunile care se refereau la El, la drepturile Sale împărăteşti, la viaţa Sa, pentru a lua în stăpânire lumea care conţinea comoara aceasta, poporul pe care El îl iubea.

Perla de mare preţ

Aceeaşi idee, dar sub alt aspect, se găseşte în parabola perlei de mare preţ (versetele 45,46). Un om căuta perle frumoase. Ştia ce făcea. Avea gustul, posibilitatea de a deosebi lucrurile, cunoaşterea a ceea ce căuta. Frumuseţea binecunoscută a lucrului acestuia îl făcea să caute. Când a găsit o perlă care corespundea gândurilor sale, a înţeles că merita să vândă totul, numai s-o aibă. Perla avea preţul acesta în faţa ochilor aceluia care ştia să-i aprecieze valoarea. Astfel, cumpără perla, fără nimic altceva împreună cu ea. În felul acesta Hristos a găsit în Adunare, în ea însăşi, o frumuseţe şi (din cauza acestei frumuseţi) o valoare care L-a făcut să părăsească totul pentru a o obţine. Tocmai aceasta s-a întâmplat cu Împărăţia.

Cunoscând starea omului, chiar şi a iudeilor, gloria lui Dumnezeu cerea ca totul să fie părăsit pentru a avea acest lucru nou; nu se găsea nimic în om pe care Hristos să-l poată lua pentru Sine. Nu numai că El Îşi găsea bucuria în a lăsa totul pentru a avea acest lucru nou; dar ceea ce inima Lui căuta şi care nu se găsea în nici o altă parte, El a găsit în ceea ce Dumnezeu I-a dat, în cadrul Împărăţiei. El n-a cumpărat alte perle. Înainte de a descoperi perla aceasta, El nu avea nici un motiv ca să vândă tot ce avea. Îndată ce a văzut-o, El a luat o hotărâre; El părăseşte totul pentru ea. Valoarea pe care ea o are Îl determină, pentru că El ştie cum să judece şi să caute cu atenţie.

Nu vreau să spun că fiii Împărăţiei n-ar fi însufleţiţi de acelaşi principiu. Când cineva a înţeles ce înseamnă să fii copil al Împărăţiei, părăseşte totul pentru a se bucura de faptul acesta, pentru a fi o parte din perla de mare preţ. Dar noi nu cumpărăm lucruri fără valoare pentru a avea comoara în sine; şi suntem departe de a căuta perle frumoase pentru a o găsi pe cea de mare preţ. Parabolele acestea, în toată însemnătatea lor, nu se aplică decât lui Hristos. Scopul acestor parabole este de a face să reiasă contrastul dintre ce se făcea atunci şi starea de lucruri care avusese loc înainte – adică relaţiile pe care Domnul le avusese cu iudeii.

Năvodul aruncat in mare; peştii cei buni Ne rămâne încă de cercetat una din cele şapte parabole – cea a năvodului aruncat în mare (versetele 47-50). În parabola aceasta nu se schimbă personajele: aceiaşi pescari care au aruncat năvodul, îl trag la mal şi fac trierea, punând peştii cei buni în vase, fără să se ocupe şi de cei răi. A pune în siguranţă peştii cei buni, aceasta era lucrarea celor care trăgeau năvodul; şi lucrarea aceasta nu se făcea decât atunci când au ajuns la mal. A face trierea este lucrarea lor, fără îndoială; dar ei nu se ocupă decât de peştii cei buni. Ei îi cunosc. A avea peşti buni este munca lor, scopul pescuirii lor. Fără îndoială, şi alţi peşti intră în năvod şi sunt reţinuţi acolo împreună cu cei buni; dar ei nu sunt buni. Nu este necesară o altă judecată. Pescarii ştiu care peşti sunt buni. Nu toţi peştii sunt buni. Cei buni sunt puşi deoparte.

Lucrarea aceasta a pescarilor face parte chiar din istoria însăşi a Împărăţiei cerurilor. Nu este aici vorba de judecata celor răi. Ei sunt lăsaţi deoparte atunci când pescarii adună pe cei buni în vase. Nu este vorba aici de soarta finală, nici a celor buni, nici a celor răi. Soarta celor buni nu este de a fi puşi deoparte pe ţărm, nici a celor răi de a fi doar lăsaţi acolo. Aceasta va fi după acţiunea din parabolă; şi, cu privire la cei răi, judecata lor nu se face numai prin separarea lor de cei buni, printre care fuseseră amestecaţi, ci prin nimicirea lor. Nici în parabola aceasta, nici în cea a neghinei şi a grâului, judecata nu face parte din parabola însăşi. Acolo neghina este legată şi lăsată pe câmp; aici, peştii răi sunt aruncaţi din năvod. În felul acesta năvodul Evangheliei a fost aruncat în marea popoarelor şi a strâns oameni de toate felurile. După această strângere generală care a umplut năvodul, lucrătorii Domnului, ocupându-se de cei buni, îi adună împreună, despărţindu-i de cei răi. Trebuie remarcat aici că aceasta este o asemănare a Împărăţiei. Acesta este caracterul pe care îl ia Împărăţia, când evanghelia a adunat o mulţime formată din buni şi răi. La sfârşit, când năvodul a fost tras, adunând tot felul de peşti, cei buni sunt puşi deoparte, pentru că sunt preţioşi; ceilalţi sunt lăsaţi. Cei buni sunt adunaţi în diferite vase. Cei sfinţi sunt adunaţi nu de îngeri, ci prin lucrarea celor care s-au străduit în numele Domnului. Deosebirea nu se face prin judecată, ci prin lucrătorii care se ocupă de cei buni.

Executarea publică a judecăţii

Executarea judecăţii este cu totul alt lucru. Lucrătorii nu au nimic a face cu ea. La sfârşitul veacului, îngerii vor ieşi şi vor despărţi pe cei răi din mijlocul celor drepţi – nu pe cei drepţi de restul, cum au făcut pescarii – şi îi vor arunca în cuptorul de foc, unde vor fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor (versetele 49,50). Nu se spune aici nimic despre vreo lucrare a lor cu privire la cei drepţi. Nu era lucrarea îngerilor de a pune pe cei

drepţi în vase, ci a pescarilor.

În cele două parabole, îngerii se ocupă de cei răi. În parabola neghinei, fusese prezentat rezultatul public, care are loc fie în timpul perioadei Împărăţiei cerurilor, fie după aceea. Lucrul acesta nu este repetat aici. Dar aici se adaugă lucrarea care trebuie făcută cu privire la cei drepţi, când năvodul este plin. Soarta celor răi este prezentată încă o dată, pentru a se vedea diferenţa dintre lucrarea care se face cu privire la ei, faţă de cea împlinită de către pescari care adună pe cei buni în diferite vase.

De asemenea soarta celor răi este prezentată sub un alt punct de vedere: cei drepţi sunt lăsaţi la locul lor. În parabola neghinei, judecata celor răi este declarată astfel: ei vor fi aruncaţi acolo unde vor fi plânsete şi scrâşniri de dinţi; dar este descoperită în acelaşi timp starea generală a Împărăţiei, şi îi vedem pe cei drepţi strălucind ca soarele în partea cea mai înălţată a Împărăţiei. În parabola năvodului, numai cei înţelepţi înţeleg, cei care au gânduri spirituale văd; cei drepţi sunt puşi în vase. În cea dintâi parabolă, înaintea judecăţii este, prin puterea spirituală, o separare care nu exista în starea publică generală a Împărăţiei, ci numai ceea ce providenţa a lucrat în câmp; iar grâul cel bun este primit în cer. Aici însă, separarea se face faţă de cei buni. Pentru priceperea spirituală, acesta era punctul principal, mai însemnat decât o manifestare publică; ulterior judecata va fi executată în fapt asupra celor răi; atunci cei drepţi vor fi lăsaţi.

Explicarea parabolei peştilor

În explicarea celei de a doua parabole, adică în cazul neghinei, judecata absolută şi finală distruge şi consumă ce rămâne pe câmp şi care fusese deja strâns şi separat în mod providenţial de grâul cel bun. Îngerii sunt trimişi la sfârşit nu pentru a separa neghina de grâu (lucru care s-a făcut), ci pentru a arunca neghina în foc, curăţind astfel Împărăţia. În explicaţia parabolei peştilor (versetul 49) se face aceeaşi triere: vor fi oameni drepţi pe pământ şi cei răi vor fi despărţiţi de ei. Învăţătura practică a pildei acesteia este separarea celor buni dintre cei răi şi strângerea laolaltă a unui mare număr din cei dintâi. Aceasta se repetă de mai multe ori, mulţi buni fiind astfel strânşi laolaltă. Slujitorii Domnului sunt instrumentele folosite pentru ceea ce are loc în parabola însăşi.

Lucruri noi şi vechi

Parabolele acestea conţin lucruri vechi şi lucruri noi (versetele 51,52). Învăţătura despre Împărăţie, de exemplu, era bine cunoscută. Faptul că Împărăţia avea să ia formele descrise de Domnul, că avea să cuprindă toată lumea fără deosebire, poporul lui Dumnezeu avându-şi existenţa nu de la Avraam, ci din Cuvânt – toate acestea erau cu totul noi. Totul era de la Dumnezeu. Cărturarul avea desigur cunoştinţă despre Împărăţie, dar nu ştia nimic despre caracterul pe care o va lua ca Împărăţie a cerurilor întemeiată în lumea aceasta prin Cuvânt, de care totul depinde aici.

Lucrarea reluată printre iudei; Hristos respins ca Profet şi Impărat

După aceea (versetele 53 şi următoarele) Domnul reia lucrările Sale printre iudei . Pentru ei, El nu era decât „fiul tâmplarului“; ei cunoşteau familia Lui pământească. Împărăţia cerurilor nu era nimic pentru ei. Descoperirea Împărăţiei acesteia era dusă în altă parte şi acolo lucrurile divine erau comunicate. Iudeii nu vedeau nimic dincolo de lucrurile pe care inima firească le putea înţelege. Binecuvântarea Domnului era oprită de necredinţa lor: El era respins de Israel atât ca Profet cât şi ca Împărat.

Moartea lui Ioan Botezătorul

Aici Evanghelia reia cursul istoric al acestor revelaţii, dar în aşa fel încât să facă să se arate spiritul care însufleţea mulţimea. Irod (iubind puterea sa pământească şi propria lui glorie mai mult decât supunerea faţă de mărturia lui Dumnezeu, şi legat mai mult de o gândire greşită omenească decât de conştiinţa lui, deşi părea să fi recunoscut în multe privinţe puterea adevărului) tăiase capul precursorului lui Mesia, Ioan Botezătorul, pe care îl pusese în închisoare, ca să înlăture din faţa soţiei sale pe acela care îl mustra cu credincioşie pentru păcatul în care trăia.

Isus, ca Yahve, ingrijeşte de toate nevoile poporului Său

Isus este sensibil faţă de însemnătatea faptei acesteia care Îi este adusă la cunoştinţă. Împlinind împreună cu Ioan, într-o lucrare smerită (deşi personal era nespus de înălţat faţă de el) mărturia lui Dumnezeu în popor, El Se simţea ataşat de Ioan în inima şi în lucrarea Lui, pentru că întotdeauna credincioşia în mijlocul răului uneşte strâns inimile; şi Isus a binevoit să ia un loc acolo unde era vorba de credincioşie (vezi Psalmul 40.9,10). Aflând despre moartea lui Ioan, El Se retrage într-un loc pustiu; dar, în timp ce Se depărta de mulţimea lui Israel, care începea astfel să respingă clar mărturia lui Dumnezeu, Isus nu încetează să fie susţinătorul tuturor nevoilor acestei mulţimi şi să dea astfel mărturie că Acela care putea îngriji direct de nevoile lor era acolo în mijlocul lor. Mulţimea care simţea aceste nevoi, deşi nu avea credinţă, totuşi admira puterea lui Isus şi L-a urmat în locul acela pustiu; şi Isus, făcându-l-se milă, a vindecat pe toţi cei bolnavi.

Seara, ucenicii L-au rugat să dea drumul mulţimii ca să-şi caute de mâncare. El n-a vrut şi a dat o mărturie deosebită despre prezenţa, în Persoana Sa, a Aceluia care avea să sature cu pâine pe săracii din poporul Său (Psalmul 132). Domnul (Yahve), Mântuitorul, care întărea tronul lui David, era acolo în Persoana Aceluia care trebuia să moştenească acest tron (versetele 13-21). Nu mă îndoiesc că cele douăsprezece coşuri cu firimituri se referă la numărul care arată totdeauna în Scripturi perfecţiunea puterii administrative exercitată de om.

Ucenicii ca instrumente ale binecuvantării şi puterii Impărăţiei

Este de observat de asemenea că Domnul aştepta ca cei doisprezece ucenici să fie capabili de a servi ca instrumente pentru împlinirea faptelor Sale de binecuvântare şi de putere, administrând potrivit puterii Sale binecuvântările Împărăţiei. „Daţi-le voi să mănânce“, spune El (versetul 16). Aceasta se aplică la binecuvântarea Împărăţiei Domnului şi la ucenicii lui Isus, cei doisprezece, ca fiind slujitorii ei; dar este şi un principiu foarte însemnat cu privire la efectul credinţei faţă de orice intervenţie a lui Dumnezeu în har. Credinţa ar trebui să poată folosi puterea care lucrează într-o astfel de intervenţie, pentru a produce lucrările potrivite acestei puteri, în conformitate cu rânduiala dispensaţiei respective şi cu înţelegerea acestei dispensaţii prin credinţă. Vom găsi în alte părţi acest principiu şi mai mult dezvoltat.

Ucenicii voiau să dea drumul mulţimii, neştiind să folosească puterea lui Hristos. Ei ar fi trebuit să ştie s-o folosească în favoarea lui Israel, potrivit gloriei Aceluia care Se afla în mijlocul lor.

Ucenicii in mijlocul mării; Isus in furtună şi in linişte

Dacă acum Domnul arăta cu o răbdare perfectă, prin faptele Sale, că Acela care putea să binecuvânteze în felul acesta pe Israel era în mijlocul poporului Său, totuşi dădea în acelaşi timp mărturie că El era despărţit de poporul acesta din cauza necredinţei lui. Isus face ca ucenicii Lui să se suie într-o corabie ca să treacă marea, singuri; şi, dând drumul mulţimii, El Se urcă pe un munte, deoparte, ca să Se roage, în timp ce corabia în care sunt ucenicii este bătută de valurile mării, agitată de un vânt care era împotrivă: tablou mişcător a ceea ce urma să aibă loc.

Dumnezeu, într-adevăr, a trimis pe ai Săi să treacă singuri marea furtunoasă a lumii, întâmpinând o împotrivire faţă de care este greu de luptat. În timpul acesta, Isus Se roagă singur, sus. El trimisese acasă pe cei din poporul iudeu care Îl înconjuraseră în timpul prezenţei Sale aici pe pământ. În afara caracterului ei general, plecarea ucenicilor ne prezintă în mod deosebit rămăşiţa evreiască. Petru, individual, ieşind din corabie, depăşeşte chiar, simbolic vorbind, poziţia acestei rămăşiţe. El reprezintă credinţa aceasta care, părăsind comoditatea pământească a corăbiei, merge în întâmpinarea lui Isus, care i S-a descoperit.

Petru merge pe mare – încercare îndrăzneaţă, dar întemeiată pe cuvintele lui Isus: „Vino“ (versetul 29). Dar observaţi că mersul acesta al lui Petru nu are altă bază decât cuvintele acestea: „Dacă eşti Tu“ (versetul 28), adică Isus Însuşi. Nu există nici un sprijin, nici o posibilitate de a merge, dacă Îl pierzi din vedere pe Hristos. Totul depinde de El. Corabia era mijlocul cunoscut de a ajunge la locul dorit; numai credinţa care priveşte la Isus poate merge pe ape. Omul, numai ca om, se afundă prin chiar faptul că este acolo. Nimeni nu se poate menţine deasupra apelor, în afară de credinţa care îşi găseşte în Isus puterea care este în El şi care apoi Îi urmează exemplul. Dar este plăcut să fii ca Isus, să-L imiţi; şi atunci eşti mai aproape de El, mai asemenea Lui.

Aceasta este adevărata poziţie a Adunării, în contrast cu rămăşiţa în caracterul ei obişnuit. Isus merge pe ape ca pe pământul tare. El, care a creat elementele aşa cum sunt, poate foarte bine să dispună de calităţile lor aşa cum Îi place.

El îngăduie furtunile pentru a ne pune la încercare credinţa. El merge pe valurile furioase ca şi pe timp liniştit. De altfel furtuna nu schimbă nimic. Cel care se afundă în ape, se va afunda în timp liniştit ca şi în furtună, iar cel care poate merge pe ape, va merge în furtună ca şi atunci când apele sunt potolite. Dar îndată ce priveşti la împrejurări, credinţa se duce şi Domnul este uitat. Deseori, într-adevăr, împrejurările ne fac să-L uităm pe Isus, acolo unde credinţa în Cel care este mai presus de toate lucrurile ar trebui să ne facă în stare să le dominăm.

Totuşi, Dumnezeu fie lăudat, Cel care cu propria Sa putere merge pe ape este prezent pentru a susţine credinţa şi paşii şovăitori ai sărmanului ucenic; oricum ar fi, credinţa aceasta adusese pe Petru atât de aproape de Isus încât El îi întinde mâna şi îl susţine. Greşeala lui Petru era că el privea la valuri, la furtună (care, de fapt nu avea însemnătate), în loc să privească la Isus, care nu Se schimbase şi mergea chiar peste valuri, fapt pe care credinţa lui Petru ar fi trebuit să-l remarce. Cu toate acestea, strigătul disperării lui a pus în activitate puterea lui Isus, aşa cum credinţa lui Petru ar fi trebuit s-o facă: însă aceasta era acum spre ruşinea lui, în loc să fi fost în bucuria părtăşiei cu Domnul şi mergând ca El.

In corabie cu rămăşiţa; in Ghenezaret şi, in viitor, in lume

După ce Isus S-a suit în corabie, vântul a încetat. Aşa va fi şi când Domnul Se va întoarce la rămăşiţa poporului Său în lumea aceasta. Atunci de asemenea El va fi adorat ca Fiu al lui Dumnezeu de toţi cei care sunt în corabie cu rămăşiţa lui Israel. La Ghenezaret, Isus Îşi arată din nou puterea care mai târziu va înlătura de pe pământ tot răul pe care Satan l-a făcut. Când va veni El din nou, lumea Îl va recunoaşte. Acesta este un tablou frumos al rezultatului respingerii lui Hristos în mijlocul poporului evreu, respingere pe care Evanghelia după Matei ne-a prezentat-o deja.

Punerea deoparte de către Dumnezeu a sistemului iudaic

Capitolul acesta ne prezintă pe om şi pe Dumnezeu, contrastul moral între învăţătura lui Hristos şi cea a iudeilor; de asemenea, sistemul iudaic este, din punct de vedere moral, înlăturat de Dumnezeu. Vorbind despre sistem, mă gândesc la întreaga stare morală a iudeilor ajunsă un sistem prin făţărnicia care căuta să ascundă nelegiuirea, însă înălţându-se în ochii lui Dumnezeu înaintea Căruia se prezentau pe ei înşişi. Ei se serveau de numele lui Dumnezeu pentru a coborî, sub pretextul evlaviei, mai jos decât regulile conştiinţei naturale. În felul acesta un sistem religios devine marele instrument al puterii vrăjmaşului, şi mai ales atunci când acest sistem din care a rămas doar numele, a fost instituit de Dumnezeu. Dar prin aceasta omul este judecat, pentru că iudaismul însemna omul care avea legea şi cultura transmise din partea lui Dumnezeu.

Moralitatea adevărată şi tradiţia Judecata pe care Domnul o rosteşte asupra sistemului acestuia făţarnic, arătându-i rezultatul, adică punerea deoparte a lui Israel, dă loc unei învăţături care merge şi mai departe. Cercetând inima omului şi judecând pe om după ceea ce iese din ea, se vede că inima lui este un izvor al tuturor nelegiuirilor; El arată astfel foarte clar că orice adevărată moralitate îşi are temelia în convingerea despre păcat şi în mărturisirea lui. Fără această convingere şi această mărturisire, inima este întotdeauna într-o atitudine greşită şi se consideră satisfăcută. Astfel Isus ajunge la izvorul tuturor lucrurilor şi iese din relaţiile speciale şi temporare ale poporului evreu pentru a intra în adevărata moralitate care aparţine tuturor timpurilor. Ucenicii nu ţineau tradiţia bătrânilor (versetele 1,2); Domnul nu Îşi făcea griji cu această tradiţie. El prinde ocazia cu acuzaţia aceasta ca să atingă conştiinţa acuzatorilor lor, spunând adevărul acesta, că judecata care va veni în urma respingerii Fiului lui Dumnezeu era îndreptăţită şi de temeiul relaţiilor care existau deja între Dumnezeu şi Israel.

Cărturarii şi fariseii anulau porunca lui Dumnezeu prin tradiţiile lor, şi aceasta într-un punct capital şi de care depindeau toate binecuvântările pământeşti pentru copiii lui Israel. Isus (versetele 8,9) le arată astfel, prin propriile lor rânduieli, făţărnicia profundă, egoismul şi zgârcenia acelora care pretindeau că ar fi conducători ai poporului şi că i-ar forma inima pentru moralitatea şi închinarea către Domnul (Yahve). Isaia rostise deja judecata lor.

Apoi El arată mulţimii (începând cu versetul 10) că problema se pune în ceea ce este omul, ce iese din inima lui, din lăuntrul fiinţei lui; şi descrie şuvoaiele întunecate care vin din acest izvor corupt. Dar ce scandaliza pe cei care se socoteau ei înşişi drepţi înaintea lumii acesteia şi ce era de neînţeles chiar pentru ucenici era adevărul simplu cu privire la inima omului aşa cum este cunoscută ea de Dumnezeu. Nimic nu este mai simplu decât adevărul, atunci când este cunoscut; nimic nu este atât de dificil, atât de neclar, când o judecată este formată cu privire la el de către inima unui om care nu are adevărul. Omul judecă potrivit propriilor sale gânduri şi adevărul nu se află în ele. Într-un cuvânt, Israel şi îndeosebi Israelul religios este pus în contrast cu adevărata morală: omul este pus în propria lui responsabilitate şi arătat în adevăratul lui caracter înaintea lui Dumnezeu.

Formele exterioare sau curăţia lăuntrică

Isus cercetează inima; dar, purtându-Se cu har, El lucrează potrivit inimii lui Dumnezeu, pe care o arată ca fiind deasupra termenilor obişnuiţi ai relaţiilor lui Dumnezeu cu Israel. O persoană divină, Dumnezeu, poate umbla în limitele legământului pe care l-a dat, dar nu este limitată de el. Necredincioşia poporului Său faţă de acest legământ dă ocazia de a ne arăta pe Domnul plasându-Se deasupra lui. Notaţi aici efectul religiei tradiţionale care orbeşte judecata morală. Ce este mai clar şi mai simplu ca adevărul acesta, că ceea ce întinează pe om nu este ceea ce el mănâncă, ci ce iese din gura şi din inima sa? Dar ucenicii nu puteau să înţeleagă lucrul acesta, fiind sub influenţa nefericită a învăţăturii fariseice care punea formele exterioare în locul curăţiei lăuntrice.

Cererea femeii canaanite; asprimea aparentă a Domnului

Hristos părăseşte atunci hotarele lui Israel şi disputele cu cărturarii din Ierusalim, pentru a vizita locurile cele mai depărtate de privilegiile iudaice. S-a dus în părţile Tirului şi Sidonului (versetul 21), aceste cetăţi pe care El Însuşi le dăduse ca exemple ale celor care erau cei mai departe de pocăinţă. Vedeţi capitolul 11, unde El pune aceste oraşe în acelaşi rând cu Sodoma şi Gomora, ba chiar mai împietrite decât acestea.

O femeie a venit din ţinuturile acestea. Ea era dintr-un popor blestemat, potrivit principiilor care deosebeau pe Israel (Deuteronom 7.1,2). Era canaanită. Femeia aceasta a venit să ceară intervenţia lui Isus pentru fiica ei stăpânită de un demon. Cerând lui Isus favoarea aceasta, ea se serveşte de titlul pe care credinţa îl recunoştea Domnului în relaţia Sa cu iudeii, şi Îi spune: „Fiu al lui David“. Aceasta dă loc unei întregi dezvoltări a poziţiei Domnului şi, în acelaşi timp, a condiţiilor sub care omul putea spera să aibă parte de bunătatea Sa, de revelaţia lui Dumnezeu Însuşi.

Ca Fiu al lui David, El nu are nimic a face cu o canaanită. El nu-i răspunde. Ucenicii ar fi vrut ca El să-i satisfacă cererea, ca să scape de ea, să termine cu această stăruinţă plictisitoare. Domnul le răspunde că El nu este trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel (versetul 24). Şi aşa stăteau lucrurile. Oricare ar fi putut fi planurile lui Dumnezeu arătate cu ocazia respingerii Sale (vedeţi Isaia 49), El era slujitor al tăierii împrejur pentru adevărul lui Dumnezeu, ca să împlinească promisiunile făcute părinţilor (Romani 15.8).

Luandu-şi adevăratul loc, femeia canaanită se bucură de bunătatea suverană a lui Dumnezeu faţă de naţiuni

Femeia, cu un limbaj mai simplu şi mai direct, expresie mai naturală a sentimentelor ei, cere intervenţia plină de îndurare a Aceluia în a Cărui putere ea îşi pune toată încrederea. Domnul îi răspunde că nu este potrivit să iei pâinea copiilor şi s-o arunci căţeilor (versetul 26). Vedem aici adevărata poziţie a Domnului, ca Unul care venise la Israel; promisiunile erau pentru copiii Împărăţiei. Fiul lui David era administratorul acestor promisiuni. Putea El atunci să nu ia în seamă ceea ce distingea poporul lui Dumnezeu?

Dar credinţa aceasta care îşi trage tăria din nevoia ei şi care nu găseşte alt ajutor decât în Domnul Însuşi, acceptă umilirea poziţiei ei şi socoteşte că la Domnul există pâine şi pentru foamea acelora care nu au dreptul la ea. Credinţa aceasta stăruie în felul acesta, pentru că era o nevoie bine simţită şi era încredere în Cel care venise în har.

Ce a făcut El prin duritatea Sa aparentă? El a adus sărmana femeie la sentimentul şi la exprimarea adevăratului ei loc înaintea lui Dumnezeu, adică la adevărul cu privire la ea. Dar atunci este adevărat să spui că Dumnezeu era mai puţin bun decât credea ea, mai puţin bogat în îndurare faţă de cea lipsită de orice, care nu avea speranţă şi încredere decât în îndurarea aceasta? A spune aceasta înseamnă a tăgădui caracterul şi natura lui Dumnezeu, a cărui expresie, adevăr şi martor pe pământ era Isus; ar fi însemnat să Se tăgăduiască pe Sine Însuşi şi scopul misiunii Sale. Isus nu putea spune: „Dumnezeu nu are o fărâmitură pentru o astfel de făptură“. El răspunde cu toată inima: „O, femeie, mare este credinţa ta; facă-ţi-se după cum voieşti!“ (versetul 28). Dumnezeu iese din limitele strâmte ale legământului Său cu evreii pentru a lucra în bunătatea Sa suverană, potrivit însăşi firii Sale. El Se arată ca Dumnezeu al bunătăţii, şi nu numai ca Yahve al lui Israel.

Simţul nevoii şi Izvorul binecuvantării

Dar bunătatea aceasta se arată faţă de un suflet adus să recunoască, în prezenţa acestei bunătăţi, că nu are nici un drept la ea. Aici a condus-o aparenta duritate a Domnului. Ea primea totul prin har, fiind ea însăşi nedemnă de orice. Aşa, şi numai aşa, orice suflet obţine binecuvântarea. Nu este numai simţul nevoilor ei – femeia canaanită îl avea de la început – nevoile ei au adus-o aici. Nu era de ajuns să-şi dea seama că Domnul Isus poate să răspundă nevoilor ei; femeia a venit recunoscând lucrul acesta. Trebuie să ne aflăm în prezenţa singurului izvor de binecuvântare şi să fim aduşi să simţim că, deşi suntem acolo, nu avem nici un drept de a ne bucura de el. Şi aceasta este o poziţie extrem de grea. Când am ajuns aici, totul este har. Dumnezeu poate atunci să lucreze potrivit propriei Sale bunătăţi; şi El răspunde oricărei dorinţe pe care inima şi-o poate forma pentru adevărata ei fericire.

Inima omului şi inima lui Dumnezeu; inţelepciunea, credincioşia şi harul lui Dumnezeu

Vedem deci aici pe Hristos, slujitor al tăierii împrejur pentru adevărul lui Dumnezeu, ca să împlinească promisiunile făcute părinţilor şi pentru ca naţiunile să glorifice pe Dumnezeu pentru îndurarea Sa, potrivit cu ce este scris: Romani 15.8,9. În acelaşi timp, adevărul acesta din urmă arată starea reală a omului şi harul deplin şi perfect al lui Dumnezeu. Dumnezeu lucrează potrivit acestui adevăr, rămânând totuşi credincios promisiunilor Sale; şi înţelepciunea Sa se desfăşoară într-un fel care trezeşte admiraţia noastră.

Vedem cât de mult introducerea în locul acesta a istoriei femeii canaanite dezvoltă şi ilustrează partea aceasta a Evangheliei pe care o studiem. Începutul capitolului expune starea morală a iudeilor, falsitatea religiozităţii fariseice şi preoţeşti; el face să vedem starea adevărată a omului ca om, ce fel de izvor este inima omului şi apoi descoperă inima lui Dumnezeu aşa cum este ea manifestată în Isus. Felul de purtare al lui Isus faţă de femeia aceasta arată credincioşia lui Dumnezeu faţă de promisiunile Sale; şi binecuvântarea, în sfârşit acordată, face să reiasă harul deplin al lui Dumnezeu, în legătură cu manifestarea adevăratei stări a omului, recunoscută de conştiinţă – harul ridicându-se mai presus de blestemul care apăsa asupra obiectului acestui har – ridicându-se mai presus de orice, pentru a-şi croi un drum până la nevoia pe care credinţa i-o prezenta.

In Galileea; dovezi reinnoite ale indurării Domnului

Acum Domnul Se retrage de acolo şi Se duce în Galileea, locul în care era în legătură cu rămăşiţa dispreţuită a iudeilor. Nu era nici Sionul, nici templul, nici Ierusalimul, ci cei săraci ai turmei, acolo unde poporul zăcea în mare întuneric (Isaia 8.9). Mila Sa urmează acolo rămăşiţa săracă

şi se arată încă de partea ei. El reînnoieşte dovezile, nu numai ale milei Sale simţitoare, ci şi ale prezenţei Sale, care satură cu pâine pe cei săraci din poporul Său. Totuşi nu foloseşte puterea administrativă pe care ar fi putut-o încredinţa ucenicilor Săi, ci lucrează potrivit propriei Sale perfecţiuni şi luând El Însuşi iniţiativa. El are grijă de nevoile rămăşiţei poporului Său. Apoi s-au strâns şapte coşniţe pline cu resturile firimiturilor de pâine (versetul 37). Isus pleacă fără să aibă loc şi alte întâmplări.

Am văzut moralitatea valabilă în toate timpurile şi adevărul lăuntric înlocuite cu făţărnicia formelor, religia legalistă a omului şi inima lui arătată ca un izvor de rău şi de nimic altceva; iar, pe de altă parte, inima lui Dumnezeu pe deplin descoperită, ridicându-se mai presus de orice dispensaţie pentru a arăta harul deplin care este în Hristos. Astfel dispensaţiile sunt puse deoparte, deşi bine recunoscute, şi prin aceasta omul şi Dumnezeu sunt descoperiţi pe deplin.

Acesta este un capitol minunat, arătând ceea ce este etern în adevărul cu privire la Dumnezeu şi ceea ce revelaţia lui Dumnezeu dezvăluie în om. Şi aceasta, observaţi, dă ocazia de a revela, în capitolul următor, Adunarea, care nu este o dispensaţie, ci este întemeiată pe ceea ce Hristos este, Fiul Dumnezeului Celui viu. În capitolul 12, Hristos este respins în dispensaţia în care se afla şi, în capitolul 13, acesteia îi ia locul Împărăţia. Aici omul este pus deoparte, la fel tot ce a făcut el din lege, iar Dumnezeu lucrează potrivit propriului Său har, mai presus de toate dispensaţiile. Apoi apar Adunarea şi Împărăţia în glorie.

Răspunsul Domnului faţă de inima şi voinţa necredincioasă

Capitolul 16 nu se rezumă la prezentarea harului lui Dumnezeu, ci merge mai departe. Isus descoperă ceea ce avea să se formeze în sfaturile acestui har în care El era recunoscut, arătând că toţi cei mândri din poporul lui Dumnezeu sunt lepădaţi, că Dumnezeu se scârbise de ei (Zaharia 11), aşa cum şi ei dispreţuiau pe Dumnezeu. Închizând ochii (în perversitatea voinţei lor) faţă de semnele minunate şi binefăcătoare ale puterii Sale, pe care El le arăta fără încetare săracilor care Îl căutau, fariseii şi saducheii – marcaţi totuşi, prin forţa lucrurilor care se manifestau prin El, deşi necredincioşi cu voinţa şi cu inima – cer un semn din cer. Domnul le reproşează necredinţa, arătându-le că dacă ei ştiau să deosebească semnele cerului (versetele 2,3), totuşi semnele timpurilor erau şi mai izbitoare. Ei erau generaţia adulteră şi rea şi El „i-a părăsit“: expresie semnificativă despre ceea ce se petrecea atunci în Israel.

Ucenicii uituci inştiinţaţi cu un har răbdător

Isus previne pe ucenicii Săi care uitau repede, împotriva şireteniilor acestor subtili adversari ai adevărului şi ai Aceluia pe care Dumnezeu Îl trimisese ca să le aducă la cunoştinţă acest adevăr (versetele 5-12). Israel ca popor este părăsit în persoana conducătorilor lor. În acelaşi timp, într-un har răbdător, El aminteşte ucenicilor Săi ce le explicase prin cuvintele Sale.

Revelaţia Tatălui către Petru cu privire la Persoana lui Hristos

După aceea Isus întreabă pe ucenicii Săi ce zic oamenii despre El (versetul 13 şi următoarele). Toate gândurile oamenilor nu erau decât păreri, nu credinţă; arătau nesiguranţa care ţine de indiferenţa morală, de lipsa acestor nevoi simţite ale sufletului, care nu se pot linişti decât în adevăr, în Mântuitorul. Apoi Isus întreabă pe ucenici ce spuneau ei înşişi despre El. Petru, căruia Tatăl a binevoit să i Se descopere îşi arată credinţa, răspunzând: „Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui Viu“. Nici un fel de nesiguranţă, nici doar o simplă opinie, ci efectul puternic al revelaţiei făcute de Tatăl Însuşi, despre Persoana lui Hristos, ucenicului pe care El l-a ales pentru a se bucura de privilegiul acesta.

Trei clase prezentate

Aici reiese într-un fel remarcabil starea poporului, nu cu privire la lege, ca în capitolul dinainte, ci cu privire la Hristos care le-a fost prezentat. Este o stare ce apare în contrast cu revelarea gloriei Sale către cei care Îl urmaseră. Avem astfel trei clase: în primul rând, fariseii aroganţi şi necredincioşi; apoi, persoanele care simţeau şi recunoşteau că în Hristos era o putere divină şi o autoritate, dar care rămâneau indiferente; în sfârşit, aceia care beneficiau de revelaţia lui Dumnezeu şi de credinţa transmisă pe căi divine.

Harul in contrast cu neascultarea

În capitolul 15, harul faţă de cel care nu are altă speranţă este pus în contrast cu neascultarea şi cu pervertirea din ipocrizie a legii, prin care cărturarii şi fariseii căutau să acopere neascultarea aceasta sub pretextul evlaviei.

Revelaţia Persoanei lui Hristos ca temelie a Adunării şi administrare a Impărăţiei

Capitolul 16, judecând necredinţa fariseilor cu privire la Persoana lui Hristos şi punând deoparte pe aceşti oameni pervertiţi, introduce revelarea acestei Persoane ca temelie a Adunării care avea să înlocuiască pe iudei ca martor al lui Dumnezeu pe pământ; şi apoi El arată planurile lui Dumnezeu cu privire la întemeierea acestei Adunări. El ne arată totodată administrarea Împărăţiei aşa cum se stabilea ea atunci pe pământ.

Hristos, Mesia, Fiul lui Dumnezeu

Să ne gândim în primul rând la revelarea persoanei lui Hristos. Petru mărturiseşte că Isus este Hristosul, împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu şi a profeţiilor care anunţau împlinirea lor. El era Cel care trebuia să vină, Mesia promis de Dumnezeu. Mai mult, El era Fiul lui Dumnezeu. Psalmul 2 vestise că, în ciuda uneltirilor căpeteniilor decăzute ale poporului şi a vrăjmăşiei pline de îngâmfare a împăraţilor pământului, Împăratul lui Dumnezeu va fi uns pe muntele Sion. Acesta era Fiul, născut din Dumnezeu. Împăraţii şi judecătorii pământului sunt chemaţi să I se supună, ca să nu fie loviţi de toiagul puterii Lui când va lua naţiunile ca moştenire. De aceea credinciosul adevărat aştepta pe Fiul lui Dumnezeu, născut la timpul potrivit pe pământ. Petru mărturiseşte că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Aşa făcuse şi Natanael: „Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Tu eşti împăratul lui Israel“ (Ioan 1.49). Marta a spus acelaşi lucru mai târziu.

Fiul Dumnezeului celui viu, piatra de temelie a puterii de viaţă neschimbătoare

Totuşi Petru, în mod special învăţat de Tatăl, adaugă la mărturia sa un cuvânt simplu, însă plin de putere: „Tu eşti Fiul Dumnezeului celui viu.“ Isus este nu numai Cel care împlineşte promisiunile şi răspunde profeţiilor; El este Fiu al Dumnezeului celui viu, al Aceluia în care este viaţa şi care poate să dea viaţa.

El moşteneşte această putere de viaţă în Dumnezeu, pe care nimic n-o poate învinge nici distruge. Cine ar putea învinge puterea Lui – a acestui Fiu – care a venit de la „Cel care este viu“? Satan are puterea morţii; el este cel care ţine pe om sub stăpânirea acestei consecinţe înfricoşătoare a păcatului; şi aceasta, prin judecata dreaptă a lui Dumnezeu, care îi constituie puterea. Expresia din versetul 18, porţile Locuinţei Morţilor“ (Hadesului), a locului nevăzut, se referă la această împărăţie a lui Satan.

Deci pe această putere, care reduce la nimic fortăreaţa vrăjmaşului, este zidită Adunarea. Viaţa lui Dumnezeu nu va fi nimicită. Fiul Dumnezeului celui viu nu va fi învins. Ceea ce Dumnezeu întemeiază pe stânca aceasta a puterii de viaţă neschimbătoare în Fiul Său, nu va fi răsturnat de împărăţia morţii. Dacă omul a fost învins şi a căzut sub puterea acestei împărăţii a răului, Dumnezeu, Dumnezeul celui viu nu poate fi învins. Şi tocmai pe această temelie zideşte Hristos Adunarea Sa. Ea este lucrarea lui Hristos, întemeiată pe El ca Fiu al Dumnezeului celui viu şi nu al celui dintâi Adam; Adunarea nu este întemeiată pe întâiul Adam, ci pe lucrarea lui Hristos, împlinită potrivit puterii pe care adevărul acesta îl descoperă. Persoana lui Isus, Fiul Dumnezeului celui viu îi este puterea. Învierea a dovedit puterea aceasta. Acolo, El este declarat Fiu al lui Dumnezeu în putere. De aceea, Isus a început lucrarea aceasta nu în timpul vieţii Sale, ci atunci când a înviat. Viaţa era în El Însuşi; dar după ce Tatăl a zdrobit chiar porţile Hadesului – ba chiar El, prin puterea Sa divină a făcut aceasta şi a înviat – fiind înălţat la cer, El începe să zidească, prin Duhul Sfânt, ceea ce puterea morţii sau a celui care a fost deja învins, nu va putea niciodată să nimicească. Persoana Lui este avută în vedere aici şi pe persoana Lui se întemeiază totul. Învierea este dovada că El este Fiul Dumnezeului celui viu şi că porţile Hadesului nu pot face nimic împotriva Lui; puterea lor este distrusă prin înviere. Prin aceasta, noi vedem că Adunarea (deşi întemeiată pe pământ) este mai mult decât o dispensaţie; fapt ce nu se poate spune şi despre Împărăţie.

Lucrarea crucii era necesară; dar aici nu este vorba de ceea ce cerea judecata dreaptă a lui Dumnezeu sau îndreptăţirea unui individ, ci de ce anume zdrobea puterea vrăjmaşului. I-a fost dat lui Petru să recunoască persoana Aceluia care trăia potrivit puterii vieţii din Dumnezeu. Era o revelaţie deosebită şi directă din cer, din partea Tatălui. Fără îndoială, Hristos dăduse destule dovezi despre ceea ce era; dar ele n-au dovedit nimic inimii omului. Revelaţia Tatălui era mijlocul de a şti cine era El, şi aceasta mergea mult mai departe decât speranţele legate de Mesia.

Numele dat lui Petru

Aici, Tatăl descoperise direct adevărul persoanei însăşi a lui Hristos, o revelaţie care mergea dincolo de orice relaţie cu iudeii. Pe această temelie, Hristos va zidi Adunarea Sa. Petru, deja numit în felul acesta de către Domnul, primeşte cu ocazia aceasta o confirmare a acestui titlu. Tatăl descoperise lui Simon, fiul lui Iona, taina persoanei lui Isus; şi apoi Isus indică de asemenea, prin numele pe care i-l dă, stabilitatea, tăria, durabilitatea, puterea practică a slujitorului Său favorizat de har.

Dreptul de a da un nume aparţine unei persoane superioare care poate recunoaşte celui care îl poartă, locul său şi numele său în familie sau în poziţia în care persoana inferioară se găseşte. Dreptul acesta, când este real, presupune discernământ, inteligenţă în ceea ce se face: Adam dă nume animalelor (Geneza 2.19,20). Nebucadneţar dă nume noi iudeilor captivi (Daniel 1.7); împăratul Egiptului, lui Eliachim, pe care l-a pus pe tron (2 Împăraţi 23.34). Isus ia deci locul acesta, spunând lui Petru: Tatăl ţi-a descoperit lucrul acesta, iar Eu de asemenea îţi dau un loc şi un nume în legătură cu harul acesta. Pe ceea ce Tatăl ţi-a descoperit voi zidi Adunarea Mea, pe care (fiind întemeiată pe această viaţă care vine de la Dumnezeu) porţile Locuinţei morţilor nu o vor învinge; şi Eu care zidesc pe această temelie de nezdruncinat, Eu îţi dau locul unei pietre (Petru) în legătură cu acest templu viu. Prin darul lui Dumnezeu, tu aparţii deja prin natură clădirii – piatră vie, având cunoştinţa adevărului acestuia care îi este temelia şi care face din fiecare piatră o parte din clădire. Petru era în mod sigur aşa, prin mărturia aceasta; el era aşa şi mai dinainte, prin alegerea lui Dumnezeu. Tatăl îi face descoperirea aceasta în suveranitatea Sa. Domnul îi stabileşte în acelaşi timp locul pe care îl are, deoarece El are dreptul de administrare şi autoritate în Împărăţia pe care avea s-o întemeieze.

Iată ce ni se spune cu privire la Adunare, numită aici pentru prima dată, iudeii fiind puşi deoparte din cauza necredinţei lor, iar omul fiind încredinţat de păcatul lui.

Impărăţia lui Dumnezeu pe pământ guvernată din ceruri; cheile ei

Un alt subiect se prezintă în legătură cu cel al Adunării pe care Domnul avea s-o zidească; este vorba de Împărăţia care trebuia să fie stabilită. Împărăţia aceasta trebuia să ia forma Împărăţiei cerurilor; aşa era în planurile lui Dumnezeu; dar Împăratul fiind neprimit pe pământ, Împărăţia avea să se stabilească acum într-un mod cu totul special.

Totuşi, aşa respins cum era, Domnul ţinea cheile acestei Împărăţii; autoritatea Împărăţiei era a Lui. El avea să le încredinţeze lui Petru, care, atunci când El va fi plecat, să deschidă porţile Împărăţiei, întâi pentru iudei şi apoi pentru naţiuni. Petru trebuia apoi să-şi exercite autoritatea în Împărăţie, din partea Domnului; în felul acesta, ce va lega pe pământ în numele lui Hristos (adevăratul Împărat, deşi înălţat la cer), va fi legat în cer şi dacă va dezlega ceva pe pământ, actul respectiv va fi recunoscut în cer.

Într-un cuvânt, Petru avea autoritatea de a da comanda în Împărăţia lui Dumnezeu pe pământ, ea având acum caracterul de Împărăţie a cerurilor, pentru că Împăratul ei era în cer, iar cerul pecetluia cu autoritatea lui faptele lui Petru. Dar aici este vorba de faptul că cerul era de acord cu deciziile luate de Petru pe pământ, nu că Petru lega şi dezlega pentru cer. Adunarea, fiind în legătură cu caracterul Fiului Dumnezeului celui viu şi zidită pe Hristos, deşi formată pe pământ, aparţine cerului; Împărăţia, deşi dirijată din cer, aparţine pământului – aici îşi are ea locul şi slujirea.

Planurile de viitor ale lui Dumnezeu in Adunare şi Impărăţie, in legătură cu Petru

Patru lucruri sunt arătate de Domnul în textul acesta:

1. Revelaţia făcută de Tatăl lui Simon;

2. Numele dat acestui Simon de către Isus care avea să zidească Adunarea Sa pe temelia revelată în ceea ce Tatăl comunicase lui Simon;

3. Adunarea zidită de Hristos Însuşi, încă incompletă, pe temelia persoanei lui Isus recunoscut ca Fiu al Dumnezeului celui viu;

4. Cheile Împărăţiei încredinţate lui Petru, adică autoritatea în Împărăţie dată lui Petru ca să administreze Împărăţia aceasta din partea lui Hristos şi să rânduiască în ea lucruri care erau după voia Sa şi care aveau să fie recunoscute în cer. Toate acestea sunt în legătură personală cu Simon (datorită alegerii Tatălui, care îl pusese deoparte în înţelepciunea Sa pentru a primi revelaţia aceasta) şi în virtutea autorităţii lui Hristos (care i-a dăruit numele care îl evidenţia, ca beneficiar al acestei favori).

Moartea Domnului anunţată; tranziţia de la sistemul mesianic la intemeierea Adunării

Odată ce Domnul a făcut cunoscute astfel planurile lui Dumnezeu cu privire la viitor – planuri care să fie împlinite în Adunare şi în Împărăţie – nu mai era loc pentru prezentarea Sa ca Mesia către iudei. Nu înseamnă că El abandona mărturia aceasta plină de har şi de răbdare faţă de popor, mărturie pe care El a dat-o în tot timpul lucrării Sale. Nu; mărturia aceasta continua de fapt, dar ucenicii Săi aveau să înţeleagă că nu mai era lucrarea lor să-L vestească poporului ca fiind Hristosul. De asemenea, de aici înainte El începe să înveţe pe ucenicii 138 Sy nops i s Săi că trebuia să sufere, să fie omorât şi să învie (versetul 21 şi următoarele).

Petru făcand lucrarea vrăjmaşului; singura cale este crucea

Dar oricât de binecuvântat şi onorat a fost Petru prin revelaţia pe care Tatăl i-o făcuse, inima lui încă ţinea într-un mod firesc la gloria omenească a Stăpânului său (şi de fapt la a sa proprie) şi era departe de a se ridica la înălţimea gândurilor lui Dumnezeu. Şi în mod trist el nu este singurul în felul acesta! Una este să fii convins de adevărurile cele mai înalte şi chiar să te bucuri în mod sincer de ele ca adevăruri, şi alta este să ai inima formată pentru sentimente şi pentru un mers aici pe pământ care să fie potrivite cu aceste adevăruri. Ceea ce lipseşte nu este sinceritatea în a te bucura de adevăr, ci atitudinea de a ţine firea, eul, în poziţia de mort faţă de lume. Ne putem bucura cu sinceritate de adevăr aşa cum ne este el prezentat din partea lui Dumnezeu şi totuşi să nu dăm morţii mădularele cărnii şi să nu avem o inimă într-o stare potrivită acestui adevăr.

Petru, de curând atât de onorat prin revelaţia gloriei lui Isus şi făcut într-un mod atât de deosebit depozitarul administrării Împărăţiei încredinţate Fiului – având un loc distinct în starea de lucruri care avea să urmeze respingerii lui Hristos de către iudei, tocmai acest Petru face acum lucrarea vrăjmaşului cu privire la supunerea perfectă a lui Isus, la suferinţa şi la ruşinea care aveau să introducă această glorie şi să caracterizeze Împărăţia. Vai! Totul era limpede; Petru gândea la lucrurile omului, nu la cele ale lui Dumnezeu. Dar Domnul în credincioşia Sa, îl respinge pe Petru în privinţa aceasta şi învaţă pe ucenicii Săi că singura cale, rânduită şi necesară, este crucea; şi cine voia să-L urmeze, trebuia să intre pe această cale pe care El Se angajase. De altfel, ce ar folosi un om să câştige lumea întreagă, dacă şi-ar pierde sufletul? Pentru că despre aceasta era vorba , şi nu în primul rând despre gloria văzută, din Împărăţie.

Necredinţa printre iudei şi in inimile ucenicilor

După ce am cercetat capitolul 16, ca fiind expresia trecerii de la sistemul mesianic la stabilirea Adunării întemeiată pe revelarea Persoanei lui Hristos, doresc de asemenea să atrag atenţia asupra caracterelor de necredinţă care se dezvoltă atât printre iudei cât şi în inimile ucenicilor. Ne va fi de folos să observăm puţin formele acestei necredinţe.

Mai întâi, ea ia un aspect mai grosolan, cerând un semn din cer. Fariseii şi saducheii se unesc pentru a arăta insensibilitatea lor faţă de tot ceea ce Domnul făcuse. Ei cer o dovadă pentru simţurile lor naturale, adică pentru necredinţa lor. Ei nu vor să creadă pe Dumnezeu, fie ascultând cuvintele Lui, fie observând lucrările Lui. Ar fi trebuit ca Dumnezeu să satisfacă propria lor voinţă, ceea ce n-ar fi fost nici credinţă, nici lucrare a lui Dumnezeu. Ei aveau pricepere pentru lucrurile omeneşti, care erau manifestate cu mai puţină claritate, dar nu aveau deloc pentru cele ale lui Dumnezeu. De aceea nu le va fi dat nici un alt semn decât un Mântuitor pierdut pentru ei, ca iudei pe pământ. Va trebui ca ei să se supună, de bună voie sau nu, judecării necredinţei pe care o arătau. Împărăţia le va fi luată; Domnul îi părăseşte. Semnul lui Iona este în legătură cu subiectul întregului capitol.

Apoi, regăsim – şi la ucenici – aceeaşi indiferenţă pentru puterea manifestată în lucrările lui Isus; dar nu mai este împotrivirea voinţei plină de necredinţă, ci o preocupare a inimii cu lucrurile de acum care o sustrage de sub influenţa semnelor deja date. Aceasta este slăbiciune, nu rea voinţă. Totuşi, ucenicii sunt vinovaţi şi Isus îi numeşte „oameni puţin credincioşi“; dar nu „făţarnici“ sau „generaţie rea şi adulteră“.

După aceea vedem necredinţa manifestându-se sub forma unei atitudini nepăsătoare, care arată că inima şi conştiinţa celor despre care este vorba nu se interesează de un subiect care ar trebui să-i domine – subiect de aşa fel încât, dacă inima s-ar aşeza cu adevărat în faţa lui şi a însemnătăţii lui, n-ar putea rămâne liniştită înainte de a dobândi cu privire la acest adevăr o siguranţă deplină. Sufletul care nu are nici o nevoie, nu are nici discernământ. Când sufletul simte aceste nevoi, un singur lucru îi poate da un răspuns; şi nu există odihnă până la aflarea acestui lucru. Revelaţia lui Dumnezeu care a creat nevoia nu lasă sufletul liniştit până nu are certitudinea posesiei lucrului revelat. Cei care nu au nevoi pot să rămână în probabilităţi, fiecare potrivit cu caracterul său natural, cu educaţia sa, cu împrejurările sale. Sunt destule lucruri care trezesc curiozitatea şi mintea se ocupă cu ele. Credinţa însă are nevoi; şi are, din principiu, pricepere faţă de ceea ce răspunde acestor nevoi; sufletul este în căutare până găseşte ceea ce îi trebuie. Iar Dumnezeu este prezent, alături, în tot acest timp.

Credinţa vie a lui Petru, ca o piatră vie in templu

Aşa este cazul lui Petru. Tatăl îi descoperă pe Fiul Său. Deşi era slab, se găsea în el o credinţă vie şi recunoaştem starea lui de suflet când spunea: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieţii eterne; şi noi am crezut şi am cunoscut că Tu eşti Sfântul lui Dumnezeu“ (Ioan 6.68,69). Ferice de omul căruia Dumnezeu îi descoperă astfel de adevăruri, în care El trezeşte astfel de nevoi! Se poate să fie lupte, multe lucruri de învăţat, multe aspecte fireşti care trebuie omorâte; dar există o permanentă însoţire din partea lui Dumnezeu care este acolo, cu planurile Sale şi cu viaţa care este în legătură cu ele. Am văzut efectul în cazul lui Petru. Fiecare creştin îşi are locul lui în templul în care Simon era o piatră atât de remarcabilă. Urmează deci că inima ar fi în mod practic la înălţimea revelaţiei care i-a fost făcută? Nu; carnea, după toate acestea, se poate să nu fie mortificată, iar aceasta se vede acolo unde revelaţia atinge poziţia noastră pământească.

Revelaţia dată lui Petru presupunea respingerea lui Hristos de către oameni şi implica un drum de smerenie până la moarte. Acesta era punctul esenţial. A aduce revelaţia Fiului lui Dumnezeu, a Adunării şi a Împărăţiei cereşti, în locul manifestării lui Mesia pe pământ – ce însemna aceasta, decât că Isus trebuia să fie dat în mâinile celor dintre naţiuni, să fie răstignit şi apoi să învie? Dar Petru nu atinsese nivelul acesta din punct de vedere moral, ci inima lui firească profita de revelaţia care îi fusese făcută şi de ceea ce Domnul îi spusese, pentru a se înălţa în ochii săi. El vedea deci gloria personală a lui Isus, fără a-i înţelege consecinţele morale. El mustră chiar pe Domnul şi caută să-L abată de la calea ascultării şi a supunerii. Domnul, întotdeauna credincios, îl tratează ca vrăjmaş. Vai! De câte ori ne-am bucurat de un adevăr şi am făcut aceasta cu sinceritate, totuşi am greşit în consecinţele practice care ar fi urmat din acesta pentru noi pe pământ. Un Mântuitor ceresc, glorificat, care Îşi zideşte Adunarea, aceasta presupune crucea pe pământ. Carnea nu poate pricepe lucrul acesta. Ea ar înălţa pe Mesia chiar până la cer; dar imaginea ei despre Mesia glorificat nu include participarea la umilirea care, în mod necesar, va urma. Carnea trebuie să fie mortificată pentru a ajunge aici. Pentru aceasta este nevoie de puterea lui Hristos, prin Duhul Sfânt. Un creştin care nu este răstignit faţă de

lume nu este decât o piatră de poticnire pentru oricine caută să urmeze pe Hristos.

Acestea sunt formele de necredinţă care vin înaintea adevăratei mărturisiri a lui Hristos şi care se găsesc, vai! în cei care L-au mărturisit cu sinceritate şi L-au cunoscut (firea păcătoasă nefiind dată morţii, în aşa fel încât să lase ca sufletul să umble la înălţimea celor învăţate de la Dumnezeu, iar priceperea spirituală fiind întunecată de gândul consecinţelor pe care carnea le respinge).

Titlul glorios de „Fiul Omului“ inlocuind pe cel de Mesia

Dar dacă crucea este poarta Împărăţiei, gloria nu va întârzia să se arate. Mesia fiind respins de iudei, un titlu şi mai glorios şi de o însemnătate mult mai profundă este revelat: Fiul Omului va veni în gloria Tatălui Său (pentru că El este Fiul lui Dumnezeu) şi atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui (versetul 27).

Chiar unii care stăteau acolo, nu vor gusta moartea (pentru că ei despre aceasta vorbeau) înainte de a vedea manifestarea gloriei Împărăţiei, care aparţinea Fiului Omului. Se poate observa aici titlul de „Fiul lui Dumnezeu“ pus ca temelie; titlul de Mesia este lăsat deoparte, ca mărturie dată în timpul acela, şi înlocuit cu cel de „Fiul Omului“, pe care Isus îl ia în acelaşi timp cu cel de Fiu al lui Dumnezeu şi care avea o glorie ce Îi aparţinea de drept. Isus avea să vină în gloria Tatălui Său ca Fiu al lui Dumnezeu, şi în Împărăţia Sa, ca Fiu al Omului.

Hristos ca Fiu al Omului în Psalmi

Este interesant a aminti aici învăţătura care ne este dată la începutul cărţii Psalmilor. Omul cel drept, deosebit de adunarea celor răi, a fost prezentat în Psalmul 1. Apoi, în Psalmul 2, găsim revolta împăraţilor pământului şi a prinţilor împotriva Domnului şi a Unsului Său (adică a Hristosului Său). Cu privire la aceasta este dată hotărârea Domnului (Yahve). Adonai, Domnul, Îşi bate joc de ei, din ceruri. Mai mult, Împăratul Domnului (Yahve) va fi aşezat pe Muntele Sionului. Iată hotărârea aceasta: „Domnul (Yahve) Mi-a zis: Tu eşti Fiul Meu, astăzi Te-am născut!“. Se porunceşte împăraţilor pământului şi judecătorilor să sărute pe Fiul.

În psalmii următori, toată această glorie se întunecă. Ne este redată suferinţa rămăşiţei, la care Hristos are parte. Apoi, în Psalmul 8, Hristos este aclamat ca Fiu al Omului, moştenitor al tuturor drepturilor conferite în suveranitate omului prin planurile lui Dumnezeu. Numele lui Yahve devine măreţ pe tot pământul. Psalmii aceştia nu depăşesc partea pământească a acestor adevăruri, în afara unui singur pasaj: „Cel care locuieşte în ceruri râde“ (Psalmul 2.4), în timp ce în Matei 16 ne este prezentată atât legătura dintre Fiul lui Dumnezeu şi ceruri, cât şi venirea Sa împreună cu îngerii (nemaivorbind despre Adunare). Adică vedem că Fiul Omului va veni în gloria cerului. Nu înseamnă că şederea lui în cer ar fi adevărul vestit în textul acesta; însă Fiul Omului, venind pentru a-Şi instaura Împărăţia pe pământ, este investit cu cea mai înaltă glorie a cerului. El vine în Împărăţia Sa. Împărăţia este întemeiată pe pământ; dar atunci când primeşte Împărăţia, El vine cu toată gloria cerului. Vom vedea aceasta în capitolul următor, potrivit promisiunii făcute aici în versetul 28.

Un exemplu al gloriei viitoare dat ca să intărească credinţa ucenicilor

În fiecare Evanghelie care ne vorbeşte despre faptul acesta, promisiunea de a nu gusta moartea înainte de a vedea Împărăţia Fiului Omului este urmată imediat de schimbarea la faţă. Şi nu numai atât, dar Petru (în a doua lui epistolă, capitolul 1.16), amintind despre scena aceasta, spune că ea a fost o manifestare a puterii şi a venirii Domnului nostru Isus Hristos. El face referire la cuvântul profetic care le-a fost confirmat prin vederea măreţiei Lui; astfel că apostolii ştiau despre ce vorbeau vestind puterea şi venirea lui Hristos, deoarece contemplaseră măreţia Lui. De fapt tocmai în acest sens Domnul vorbeşte aici despre venirea Sa, aşa cum am văzut; acesta era un exemplu al gloriei în care El va reveni, exemplu menit să întărească credinţa ucenicilor Săi, în perspectiva morţii Sale pe care El tocmai le-o anunţase.

Transfigurarea

În capitolul 17, Isus conduce pe Petru, Iacov şi Ioan pe un munte înalt şi acolo El este transfigurat înaintea lor: faţa Lui a strălucit ca soarele şi hainele Lui au devenit albe ca lumina. Moise şi Ilie au apărut de asemenea, vorbind cu El. Pentru moment vom lăsa subiectul convorbirii lor, care este de un interes profund, până ce vom ajunge la Evanghelia după Luca. Evanghelistul acesta adaugă câteva detalii care prezintă în anumite privinţe un alt aspect al acestei scene.

Aici, Domnul apare în glorie, iar Moise şi Ilie sunt cu El: unul, legislatorul iudeilor, iar celălalt (aproape tot atât de remarcabil), profetul care a căutat să readucă la închinarea către Domnul (Yahve) pe cele zece seminţii apostate şi care, fiind dezamăgit de popor, s-a întors la Horeb, de unde ieşise legea, şi a fost luat la cer fără a trece prin moarte.

Greşeala lui Petru; obiectul desfătării Tatălui, destinat să fie şi al nostru

Aceste două personaje deosebit de însemnate în căile lui Dumnezeu cu Israel, unul întemeietorul, celălalt restauratorul potrivit legii, aceşti doi bărbaţi apar împreună cu Isus. Petru (frapat de această apariţie, fericit să vadă pe Stăpânul lui asociat acestor stâlpi ai sistemului iudaic, acestor slujitori atât de însemnaţi ai lui Dumnezeu, ignorând gloria Fiului Omului şi uitând revelaţia pe care tot el o primise despre gloria persoanei Sale ca Fiu al lui Dumnezeu) doreşte să facă trei corturi şi să pună pe Isus, Moise şi Ilie pe acelaşi nivel, ca pe nişte profeţi ai lui Dumnezeu. Dar gloria lui Dumnezeu se arată, adică semnul cunoscut în Israel ca locuinţă (şekina) a acestei glorii; şi vocea Tatălui se face auzită. Harul poate pune pe Ilie şi pe Moise în aceeaşi glorie cu Fiul lui Dumnezeu şi să-i asocieze cu El; dar dacă nebunia omului, în ignoranţa lui, vrea să-i pună împreună ca şi cum ar avea în ei înşişi o autoritate egală asupra inimii celui credincios, trebuie ca Tatăl să revendice de îndată drepturile Fiului Său. Nici o clipă nu trece şi vocea Tatălui proclamă gloria Persoanei Fiului Său, legătura cu El, subliniind cu tărie că El este Obiectul întregii Sale afecţiuni, în care Îşi găseşte toată plăcerea. De El trebuie să asculte ucenicii.

Moise şi Ilie au dispărut. Hristos rămâne acolo singur, ca fiind Acela care trebuie să fie glorificat, să înveţe pe cei care ascultau vocea Tatălui. Tatăl Însuşi Îi dă această distincţie, Îl prezintă atenţiei ucenicilor, nu ca fiind demn de dragostea lor, ci ca Obiect al propriei Sale desfătări. El Însuşi Îşi găsea desfătarea în Isus. În felul acesta afecţiunile Tatălui ne sunt prezentate ca îndrumându-le pe ale noastre – deoarece avem înainte una şi aceeaşi Persoană glorificată. Ce poziţie pentru fiinţe atât de neînsemnate ca noi! Ce har!

Isus, singurul Dăruitor al cunoaşterii şi al gândului lui Dumnezeu

În acelaşi timp legea şi orice gând de restabilire a legii sub vechiul legământ trecuseră; şi Isus, glorificat ca Fiu al Omului şi Fiu al Dumnezeului celui viu, rămâne singurul care poate da cunoaşterea lui Dumnezeu şi a gândurilor Sale. Ucenicii, înspăimântaţi când au auzit vocea lui

Dumnezeu, au căzut cu feţele la pământ. Isus, pentru care gloria aceasta şi vocea aceasta erau naturale, îi încurajează, aşa cum a făcut totdeauna când era aici pe pământ, spunându-le: „Nu vă temeţi“ (versetul 7). Erau cu El, obiectul afecţiunii Tatălui; de ce ar fi avut să se teamă? Cel mai bun Prieten al lor era manifestarea lui Dumnezeu pe pământ; a Lui era gloria. Moise şi Ilie dispăruseră, la fel şi gloria pe care ucenicii nu erau încă în stare s-o suporte. Isus – care li Se arătase astfel în gloria care Îi era dată şi în drepturile Persoanei Sale minunate, în relaţiile Lui cu Tatăl – Isus rămâne cu ei, acelaşi cum Îl cunoscuseră dintotdeauna. Dar gloria aceasta nu trebuia să fie subiectul mărturiei lor decât atunci când El, Fiul Omului, va fi înviat dintre cei morţi – Fiul Omului care avea să sufere. Trebuia atunci dată dovada cea mare că El era Fiul lui Dumnezeu în putere. Şi trebuia dată mărturie cu privire la faptul că El va intra personal în gloria aceasta care tocmai strălucise înaintea ochilor lor.

Venirea şi respingerea lui Ilie şi a Fiului Omului

Se ridică însă o dificultate în duhul ucenicilor, datorită doctrinei cărturarilor cu privire la Ilie. Ei spuneau că Ilie trebuie să vină înainte de arătarea lui Mesia; şi, într-adevăr, profeţia lui Maleahi 4.5,6 dădea loc acestei aşteptări. Ucenicii întreabă pe Isus: „De ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?“ – adică înainte de arătarea lui Mesia, în timp ce noi tocmai am văzut că Tu eşti Mesia, iar Ilie n-a venit. Isus confirmă cuvintele profetului, adăugând că Ilie va restabili toate lucrurile (versetul 11). „Dar“, continuă Domnul, „vă spun că Ilie a şi venit şi ... ei i-au făcut ce au vrut; tot aşa va suferi şi Fiul Omului din partea lor“ (versetul 12). Ucenicii au înţeles că El vorbea despre Ioan Botezătorul, care venise în duhul şi în puterea lui Ilie, aşa cum Duhul Sfânt anunţase lui Zaharia, tatăl lui (Luca 1.17). Dar textul acesta cere unele observaţii.

Mai întâi, când Domnul spune (Matei 17.11): „Într-adevăr, Ilie va veni şi va restabili toate lucrurile“, El nu face decât să confirme ce spuneau cărturarii potrivit profeţiei lui Maleahi, ca şi cum ar fi zis: „Ei au dreptate.“ Apoi, Domnul arată urmările venirii lui Ilie: „El va restabili toate lucrurile“. Dar venirea Fiului Omului era încă un eveniment viitor. Isus spusese ucenicilor Săi: „Nu veţi sfârşi de străbătut cetăţile lui Israel până va veni Fiul Omului“ (Matei 10.23). Totuşi Fiul Omului venise şi chiar stătea de vorbă cu ei. Însă venirea aceasta a Fiului Omului despre care le vorbea era venirea Sa în glorie, când Fiul Omului Se va arăta la judecată, potrivit cu Daniel 7. În felul acesta tot ce fusese spus iudeilor se va împlini; şi în Evanghelia după Matei, Isus vorbeşte ucenicilor Săi în legătură cu această aşteptare. Totuşi Isus a trebuit să fie prezentat naţiunii şi să sufere. Era necesar ca naţiunea să fie pusă la încercare prin prezentarea lui Mesia potrivit promisiunii. Lucrul acesta a avut loc şi, aşa cum Dumnezeu spusese mai dinainte prin profeţi, El a fost respins de oameni. De asemenea Ioan a mers înaintea Lui potrivit cu Isaia 40, ca un glas în pustiu, în duhul şi puterea lui Ilie; Ioan a fost respins, aşa cum avea să fie şi Fiul Omului.

Respingerea Fiului Omului; punerea deoparte pentru un timp a naţiunii şi amânarea restabilirii tuturor lucrurilor

Deci prin cuvintele acestea Domnul vesteşte ucenicilor Săi (în legătură cu scena pe care tocmai o contemplaseră şi cu toată această parte a Evangheliei noastre) că Fiul Omului, aşa cum era acum prezentat iudeilor, trebuia să fie respins. Dar tot acest Fiu al Omului trebuia să fie arătat în glorie, aşa cum Îl văzuseră pentru puţin timp pe munte. Ilie în adevăr trebuia să vină, aşa cum spuneau cărturarii; dar Ioan Botezătorul împlinise cu putere această funcţie a lui Ilie, în vederea prezentării Fiului Omului. Iudeii fiind lăsaţi, aşa cum era potrivit, în propria lor responsabilitate, au respins această prezentare, ceea ce a condus la punerea deoparte a lui Israel, până în zilele în care Dumnezeu va relua relaţiile Sale cu poporul care rămâne preaiubit al Său, indiferent de starea în care se află. Dumnezeu va restabili atunci toate lucrurile (lucrare măreaţă pe care El o va împlini introducând în lume pe Cel întâi-născut al Său). Expresia „a restabili toate lucrurile“ este aici în legătură cu iudeii, folosită într-un sens moral. În Fapte 3 ea arată efectul prezenţei însăşi a Fiului Omului.

Ultimul pas în punerea la probă a iudeilor: harul curat

Prezenţa temporară a Fiului Omului a fost momentul împlinirii unei lucrări de care depinde gloria eternă şi în care Dumnezeu a fost pe deplin preamărit, mai presus şi în afară de orice dispensaţie; lucrare faţă de care chiar gloria exterioară a Fiului Omului nu este decât un rod (prin faptul că această glorie depinde de lucrarea Sa, şi nu de persoana Sa divină); în sfârşit, o lucrare în care din punct de vedere moral El a fost glorificat în chip desăvârşit şi L-a glorificat în acelaşi mod pe Dumnezeu.

Totuşi în ce priveşte promisiunile făcute iudeilor, această prezenţă a Fiului Omului era ultimul moment al încercării la care harul a supus acest popor. Dumnezeu ştia bine că ei vor respinge pe Fiul Său; dar El nu avea să-i socotească în mod definitiv vinovaţi, atât timp cât ei nu făcuseră lucrul acesta. Astfel Dumnezeu în înţelepciunea Sa divină (deşi va împlini mai târziu promisiunile Sale de neschimbat) prezintă iudeilor pe Isus, Fiul Său, Mesia al lor. Le dă toate dovezile necesare. Le trimite pe Ioan Botezătorul ca înainte-mergător, în duhul şi puterea lui Ilie. Fiul lui David este născut în Betleem, cu toate semnele care ar fi trebuit să-i convingă. Dar iudeii erau orbiţi de mândria lor şi de propria lor îndreptăţire şi L-au respins cu totul.

Cu toate acestea, se cuvenea ca Isus să Se adapteze în har, în ceea ce priveşte poziţia Sa, condiţiei mizerabile a poporului Israel. Tot astfel, ca şi David, respins de asemenea în timpul lui, El împărtăşea necazul poporului Său. Dacă naţiunile îi asupreau, El, împăratul lor, trebuia să Se asocieze necazului lor, dând în acelaşi timp dovezile cu privire la ce era El şi căutând pe ai Săi în dragoste. El nefiind primit, totul devine numai har. Iudeii nu mai au dreptul la nimic potrivit promisiunilor şi sunt aduşi în situaţia de a primi toate chiar de la acest har, aşa cum putea face şi un sărman dintre naţiuni. Dumnezeu este perfect în harul Său. În felul acesta Dumnezeu i-a pus în adevărata condiţie de păcătoşi urmând să împlinească cu toată credincioşia promisiunile Sale. Acesta este subiectul din Romani 11.

Ioan Botezătorul şi Ilie

Dar Fiul Omului care va reveni, va fi acelaşi Isus care a plecat. Cerurile Îl vor primi până la restabilirea tuturor lucrurilor, despre care au vorbit profeţii. Dar cel care trebuia să fie înainte-mergătorul Său în prezenţa Sa temporară aici pe pământ nu putea să fie unul şi acelaşi cu Ilie. Astfel, Ioan se potrivea cu manifestarea de atunci a Fiului Omului, în afara deosebirii care decurgea în mod necesar din Persoana Fiului Omului, care nu putea fi decât unul, cum nu era însă cazul nici pentru Ioan Botezătorul şi nici pentru Ilie. Dar după cum Isus a manifestat toată puterea lui Mesia, toate drepturile Sale faţă de tot ce Îi aparţinea, fără a arăta gloria exterioară, pentru că timpul Său (Ioan 7) nu venise încă, tot aşa Ioan a împlinit din punct de vedere moral şi în putere misiunea lui Ilie de a pregăti calea Domnului înaintea Sa (potrivit adevăratului caracter al venirii Sale, aşa cum îl împlinea atunci) şi a împlinit literal Isaia 40 şi chiar Maleahi 3, singurele pasaje care îi sunt aplicate. De aceea Ioan a afirmat că nu era el Ilie, iar Domnul a spus: „Dacă vreţi să primiţi, el este Ilie, care trebuia să vină“ (Matei 11.14). Din acelaşi motiv, Ioan nu-şi aplică niciodată textul din Maleahi 4.5,6, dar se prezintă ca cel care împlineşte Isaia 40.3-5, şi aceasta în toate Evangheliile, indiferent de caracterul lor particular.

Necredinţa credincioşilor; nevoia simţită şi remediul ei Dar să continuăm studiul capitolului 17. Dacă Domnul Se înalţă în glorie, El coboară totuşi în lumea aceasta chiar acum, cu o deplină înţelegere faţă de oameni în duhul Său, şi întâlneşte mulţimile şi puterea lui Satan cu care avem a face. În timp ce Domnul era pe munte, un sărman tată aduce ucenicilor pe fiul său lunatic şi stăpânit de un demon (versetul 14 şi următoarele). Aici se arată un alt caracter al necredinţei omului, chiar a credinciosului – incapacitatea de a se servi de puterea care este pusă, să spunem aşa, la dispoziţia lui în Domnul. Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mesia, Fiul Omului învinsese pe vrăjmaş, legase pe omul cel tare şi avea dreptul să-l izgonească. Ca Om ascultător, în ciuda ispitelor lui Satan, Hristos îl învinsese în pustiu şi avea astfel ca Om dreptul de a-l deposeda de stăpânirea pe care o are asupra omului, asupra lumii; şi tocmai aceasta face. Alungând demonii şi vindecând pe cei bolnavi, El elibera pe om de puterea vrăjmaşului. „Dumnezeu“ spune Petru (Fapte 10.38) „a uns cu Duh Sfânt şi cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcând bine şi vindecând pe toţi care erau asupriţi de Diavolul.“

Iar puterea aceasta ar fi trebuit să fie folosită de ucenici, care ar fi trebuit prin credinţă să ştie şi să-şi însuşească ceea ce Isus manifestase pe pământ; dar ei n-au fost în stare să facă acest lucru. Ce folos atunci să aduci această putere pe pământ, dacă ucenicii nu aveau credinţă pentru a se servi de ea? Puterea era prezentă, omul putea profita de ea pentru o eliberare deplină de orice asuprire a vrăjmaşului; dar credinţa îi lipsea pentru aceasta – chiar cei credincioşi n-o aveau. Prezenţa lui Hristos devenea astfel fără folos pe pământ, când chiar ai Săi nu ştiau să profite de ea. Era mai multă credinţă în acela care aducea copilul decât în ucenici, pentru că nevoia îl conducea spre remediu. Toţi au trebuit să primească această apreciere a Domnului: „Generaţie necredincioasă şi stricată!“ (versetul 17). El trebuie să-i părăsească; ceea ce gloria descoperise sus în cer, va înţelege odată şi necredinţa aici jos, pe pământ.

Credinţa individuală binecuvântată

Observăm aici că ceea ce pune capăt unei intervenţii deosebite a lui Dumnezeu nu este răul în lume; dimpotrivă, el dă ocazie arătării intervenţiei lui Dumnezeu în har. Hristos venise din cauza stăpânirii pe care Satan o avea asupra oamenilor. El va pleca pentru că cei care L-au primit sunt incapabili de a se servi de puterea pe care El a adus-o cu Sine sau pe care El le-a dat-o ca să fie eliberaţi; ei nu ştiau să profite de avantajele de care se bucurau. Lipsea credinţa. Totuşi să urmărim şi acest adevăr important şi mişcător că, atât timp cât această bunăvoinţă a lui Dumnezeu continuă, Isus nu omite să răspundă cu binecuvântare credinţei individuale, chiar şi atunci când ucenicii Săi nu ştiu să-L glorifice printr-un exerciţiu de credinţă. Aceeaşi sentinţă care judecă necredinţa ucenicilor cheamă pe tatăl întristat să aibă parte de bucuria binecuvântării. De fapt pentru a profita de puterea lui Isus trebuie să fii în comuniune cu El, prin energia practică a credinţei.

Isus binecuvântează deci pe sărmanul tată potrivit nevoilor lui şi, plin de răbdare, reia cursul învăţăturilor pe care le dădea ucenicilor Săi cu privire la respingerea Sa şi la învierea Sa ca Fiu al Omului. Iubind pe Domnul şi incapabili de a-şi duce gândurile dincolo de împrejurările de moment, ei sunt tulburaţi; totuşi era vorba despre răscumpărare, mântuire şi despre gloria lui Hristos.

Asocierea cu un Stăpân respins

Totuşi înainte de a merge mai departe şi de a-i învăţa ce se potrivea ucenicilor unui Stăpân respins în felul acesta şi poziţiei pe care ei urmau să o ocupe, Hristos prezintă alor Săi în modul cel mai mişcător gloria Sa divină şi asocierea lor cu Acela care o avea, numai ei să fi putut să înţeleagă. În acelaşi timp El Se aşează alături de ei cu o înţelegere şi o afecţiune perfectă sau mai degrabă El îi aşează în acelaşi loc cu El, Fiul marelui Împărat al templului şi al întregului pământ (versetele 24-27).

Banii pentru tribut; condescendenţa divină

Cei care strângeau tributul pentru serviciul templului vin la Petru şi îl întreabă dacă Stăpânul lor nu-l plăteşte. Petru, întotdeauna gata să iasă înainte, uitând de gloria pe care o văzuse şi de revelaţia pe care Tatăl i-o făcuse, revine la nivelul obişnuit al propriilor sale gânduri, socotind că este cazul ca Stăpânul său să fie stimat de iudei şi, fără să-L întrebe, răspunde afirmativ. Atunci Domnul o ia înaintea lui Petru la intrarea lui în casă şi îi arată cunoaşterea divină pe care El o avea cu privire la ce se petrecea când El nu era de faţă. În acelaşi timp El vorbeşte despre Petru şi despre Sine Însuşi ca fiind amândoi fii ai Împăratului templului (este vorba despre poziţia Sa ca Fiu al lui Dumnezeu, păstrând totuşi cu o bunătate plină de răbdare locul Său modest de iudeu) şi fiind prin urmare amândoi scutiţi de tribut. Dar ei nu trebuiau să facă pe alţii să se poticnească.

Apoi Domnul porunceşte creaţiei (pentru că El poate totul, după cum El şi ştie toate) şi face să I se aducă de către un peşte exact suma cerută, punând din nou împreună numele lui Petru alături de al Său. Spusese: „ca noi să nu-i facem să se poticnească“, iar acum: „dă-l pentru Mine şi pentru tine.“ Minunată şi divină condescendenţă! Cel care cercetează inimile şi dispune după plac de întreaga creaţie, Fiul Stăpânului suveran al templului, pune pe simplii Săi ucenici chiar în relaţie cu Tatăl ceresc, cu Dumnezeu căruia I se aducea închinare în acel templu. El Se supune cerinţelor cărora trebuiau să fie supuşi tocmai străinii; dar El pune pe ucenicii Săi în toate drepturile Sale ca Fiu. Legătura dintre această arătare mişcătoare a harului divin şi subiectul acestor capitole reiese foarte clar; arată toată însemnătatea schimbării care avea loc.

Epistolele lui Petru în legătură cu capitolele 16 şi 17

Este interesant de remarcat că cea dintâi epistolă a lui Petru este întemeiată pe Matei 16, iar cea de a doua pe capitolul 17 pe care tocmai l-am cercetat.[5] În capitolul 16, Petru, învăţat de Tatăl, mărturisise pe Domnul ca Fiul Dumnezeului celui viu; şi Domnul spusese că pe stânca aceasta El va zidi Adunarea Sa şi cel care avea puterea morţii nu o va învinge. Tot aşa, Petru, în cea dintâi epistolă a lui, spune că el şi ceilalţi ucenici fuseseră născuţi din nou pentru o speranţă vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre cei morţi. Iar tocmai prin învierea aceasta s-a arătat puterea de viaţă a Dumnezeului celui viu. Apoi Petru Îl numeşte pe Hristos piatra vie la care şi noi, adăugaţi ca nişte pietre vii, suntem zidiţi pentru a fi un templu sfânt Domnului.

În cea de a doua epistolă, el se referă la gloria transfigurării ca dovadă a venirii şi a Împărăţiei Fiului Omului. De asemenea el vorbeşte în cea de a doua epistolă despre judecata Domnului.

Căile lui Dumnezeu în noua ordine de lucruri

În acest capitol sunt arătate ucenicilor marile principii care se potrivesc cu noua ordine de lucruri. Să privim puţin aceste scumpe învăţături ale Domnului. Lucrurile pot fi privite sub două aspecte. Mai întâi este o descoperire a căilor lui Dumnezeu cu privire la ceea ce urma să-L înlocuiască pe Domnul aici pe pământ în poziţia de mărturie dată harului şi adevărului. În al doilea rând aceste învăţături arată caracterul adevăratei mărturii care trebuie dată.

Acest capitol presupune că Hristos este respins şi absent de pe pământ. Gloria din capitolul 17 nu sosise încă. Descrierea face o punte peste capitolul precedent, 17, pentru a se lega de capitolul 16 (excluzând în felul acesta ultimele versete din capitolul 17 care sunt o mărturie practică despre faptul că Hristos a amânat adevăratele Sale drepturi până în clipa în care Dumnezeu I le va da).

„Ca nişte copilaşi“; duhul care se potrivea celor care urmau pe un Domn respins

Domnul vorbeşte deci în capitolul 18 despre subiectele pe care le priveşte şi în capitolul 16, Împărăţia şi Adunarea. Ceea ce se potrivea Împărăţiei era acea blândeţe a unui copilaş care nu-şi scotea în evidenţă drepturile în faţa unei lumi care nu-l ia în seamă – un duh de blândeţe şi de smerenie. Trebuie să devenim ca nişte copilaşi. În lipsa Domnului lor respins, acesta era duhul care li se potrivea celor care Îl urmau. Oricine va primi un copilaş în Numele lui Isus, Îl va primi pe Isus Însuşi. De altă parte, oricine va pune o piatră de poticnire în calea unuia din aceşti copilaşi care cred în Isus va fi sub pedeapsa celei mai teribile judecăţi (versetele 5,6).

Aşa face lumea; însă vai de lume din cauza aceasta. În ceea ce-i priveşte pe ucenici, dacă lucrurile pe care le apreciau cel mai mult deveneau o piedică pentru ei, atunci aceste lucruri trebuiau smulse şi tăiate (versetele 8,9) – adică trebuiau în har să aibă cea mai mare grijă de a nu fi o ocazie de cădere pentru unul din aceşti micuţi care credeau în Hristos şi să manifeste cea mai neînduplecată severitate faţă de ei înşişi în tot ceea ce ar fi putut deveni pentru ei o ocazie de cădere. Pierderea lucrurilor celor mai scumpe aici pe pământ nu însemna nimic în comparaţie cu starea lor eternă într-o altă lume; pentru că despre lucrul acesta era vorba atunci, iar păcatul n-ar fi putut să-şi găsească locul în casa lui Dumnezeu. Grijă deosebită faţă de alţii, chiar faţă de cei mai slabi, severitate faţă de sine, aceasta era regula Împărăţiei, ca să nu existe în ea nici pricini de poticnire, nici rău. În ceea ce priveşte greşelile, trebuia exercitat un har desăvârşit în iertare. Ei nu trebuiau să dispreţuiască pe nici unul din aceşti micuţi; pentru că dacă ei nu ştiau să-şi croiască singuri drum prin această lume, erau totuşi obiectul favorii speciale a Tatălui, ca aceia care, în curţile împărăteşti de pe pământ, aveau privilegiul particular de a privi faţa împăratului (versetul 10). Nu este vorba de faptul că în ei n-ar fi existat păcat; însă Tatăl nu-i dispreţuia pe cei care erau departe de El. Fiul Omului venise să mântuiască ceea ce era pierdut.

Şi voinţa Tatălui era ca nici unul din aceşti micuţi să nu piară (versetele 11-14). Domnul, nu mă îndoiesc, vorbeşte aici de un copilaş, ca acela pe care îl ţinea în braţele Sale; dar El indică ucenicilor Săi pe de o parte să aibă un duh de smerenie şi de dependenţă, iar pe de altă parte să manifeste acel duh al Tatălui pe care trebuie să-l imite pentru a fi adevăraţi copii ai Împărăţiei; ei nu trebuie să umble după duhul omului care vrea să-şi menţină locul şi să-l scoată în evidenţă, ci să se coboare şi să suporte dispreţul; şi în acelaşi timp să imite (aceasta fiind adevărata glorie) pe Tatăl care priveşte cu grijă la cei smeriţi şi îi primeşte în prezenţa Sa. Fiul Omului venise pentru cei care erau vrednici de dispreţ. Iată duhul Împărăţiei: acel duh de har despre care se vorbeşte la sfârşitul capitolului 5.

Adunarea are pe Hristos în mijlocul ei

Dar Adunarea în mod deosebit trebuia să ocupe locul lui Hristos pe pământ. În ceea ce priveşte păcatul comis împotriva cuiva personal, acelaşi duh de blândeţe se potrivea şi ucenicului Domnului Isus; el trebuia să câştige pe fratele său. Dacă cel care păcătuise împotriva fratelui său asculta, atunci lucrul era îngropat în inima celui care suferise jignirea; dacă nu, cel păgubit trebuia să ia cu el două sau trei persoane şi să se ducă la cel care greşise pentru a-i atinge conştiinţa sau dacă nu, cel puţin pentru a servi de mărturie; dar dacă aceste mijloace rânduite rămâneau fără rezultat, lucrul trebuia adus la cunoştinţa adunării, şi dacă vinovatul nu se supunea, trebuia să fie privit de el ca un străin, aşa cum erau înaintea lui Israel un păgân sau un vameş. Aici nu este vorba de disciplina publică în rândul Adunării, ci de duhul în care trebuie să umble creştinii. Dacă vinovatul ceda în faţa avertismentului trebuia să i se ierte chiar de şaptezeci de ori câte şapte în fiecare zi. Dar, deşi nu este vorba aici de disciplina în adunare, înţelegem totuşi că Adunarea înlocuieşte pe Israel pe pământ. Iar problema poziţiei în afară sau înăuntru se referă de acum înainte la Adunare. Cerul va ratifica ceea ce Adunarea va lega pe pământ şi Tatăl de asemenea va asculta cererea a doi sau trei care vor fi de acord pentru a cere un anumit lucru; pentru că Hristos este acolo unde doi sau trei sunt adunaţi în, sau pentru, Numele Său.

Astfel fie în privinţa deciziilor, fie în privinţa rugăciunilor, ei erau ca şi Hristos pe pământ, pentru că Însuşi Hristos era cu ei, un adevăr solemn, o imensă favoare acordată la doi sau trei care sunt adunaţi cu adevărat pentru Numele Său. Dar este în acelaşi timp şi un subiect de tristeţe profundă atunci când sunt pretenţii de unitate, dar nu există realitatea acestei unităţi.

Duhul împărăţiei: har şi smerenie

Un alt element al caracterului propriu Împărăţiei care fusese manifestat în Dumnezeu şi în Hristos este harul care iartă. Şi în aceasta, copiii Împărăţiei trebuiau să fie imitatori ai lui Dumnezeu şi să ierte întotdeauna. Este vorba numai de greşeli pe care alţii le fac faţă de noi înşine şi nu de disciplina publică. Iertarea trebuie să meargă până la capăt, sau cu alte cuvinte să nu aibă limite, în acelaşi fel în care Dumnezeu ne-a iertat deplin. În acelaşi timp consider că ne sunt prezentate şi îndurările lui Dumnezeu faţă de iudei. Ei nu numai că au călcat legea, dar L-au omorât pe Fiul lui Dumnezeu. Hristos a mijlocit pentru ei, spunând: „Tată, iartă-i căci ei nu ştiu ce fac“ (Luca 23.34). Ca răspuns la această rugăciune este dată o iertare predicată de Duhul Sfânt prin gura lui Petru (Fapte 3). Dar şi acest har a fost respins. Atunci când a venit vorba ca iudeii să manifeste har faţă de naţiuni, care, fără îndoială le datorau cei o sută de dinari, iudeii n-au vrut să asculte despre aşa ceva şi au fost daţi chinuitorilor, până când Domnul va putea spune: au primit de două ori pentru păcatele lor.

Într-un cuvânt, duhul Împărăţiei nu este puterea exterioară, ci smerenia. Dar în această stare cel credincios este aproape de Tatăl şi în această poziţie este uşor să fii blând şi smerit în această lume. Cel care a gustat favoarea lui Dumnezeu nu va căuta să fie mare pe pământ. El este profund marcat de acest spirit de har, îi iubeşte pe cei mici, iartă pe cei care greşesc faţă de el şi este aproape de Dumnezeu căruia Îi seamănă, dovedind aceasta prin căile sale. Acelaşi duh de har domneşte fie în Adunare, fie în mădularele ei. Numai Adunarea Îl reprezintă pe Hristos pe pământ; şi ei i se potrivesc aceste reguli fundamentale bazate pe acceptarea unui popor ca aparţinând lui Dumnezeu. Doi sau trei, cu adevărat adunaţi pentru Numele lui Isus, lucrează cu autoritatea Sa şi se bucură de privilegii înaintea Tatălui, pentru că Isus Însuşi este în mijlocul lor.

Principii care guvernează natura umană; caracterul legăturii căsătoriei

Acest capitol continuă subiectul pe care l-am văzut mai înainte şi anume duhul care se potriveşte cu Împărăţia cerurilor, şi pătrunde adânc în principiile care guvernează natura umană, ca şi în acele aspecte care erau introduse atunci, în mod divin. Domnul Se apropiase de Iudeea; şi o întrebare a fariseilor face loc unei expuneri a doctrinei Sale cu privire la căsătorie. Lăsând la o parte rânduiala dată din cauza împietririi inimii

lor, El Se întoarce la instituţia rânduită de Dumnezeu, după care un singur bărbat şi o singură femeie trebuiau să se unească pentru a fi în ochii lui Dumnezeu una.

Domnul stabileşte, sau mai degrabă restabileşte, adevăratul caracter al legăturii indisolubile din căsătorie; spun indisolubilă, pentru că excepţia prezentată pentru cazul desfrânării nu este de fapt cu adevărat o excepţie; persoana vinovată a rupt deja această legătură. Nu mai poate fi vorba de bărbatul şi femeia care ar fi o singură carne. În acelaşi timp, dacă Dumnezeu dă puterea spirituală, este mai bine pentru cineva să fi putut rămâne singur (versetele 10-12).

Învăţături cu privire la copii

Domnul înnoieşte acum învăţăturile Sale în privinţa copiilor, mărturisind dragostea Sa pentru ei; mi se pare că aici El priveşte lucrurile prin prisma absenţei din fiinţa lor a oricărui lucru care poate lega de lume, de distracţiile şi de poftele ei, recunoscând ceea ce este curat în sine. În capitolul 18 însă accentul îl vedem mai degrabă pe caracterul intrinsec al Împărăţiei. După aceasta, Isus arată (în legătură cu introducerea Împărăţiei în Persoana Sa) natura devotamentului absolut şi al deplinului sacrificiu cerut pentru a-L urma pe El, dacă cineva doreşte cu adevărat să-I placă lui Dumnezeu. Duhul lumii, pasiunile carnale, bogăţiile, sunt toate aspecte opuse acestui duh. Legea lui Moise punea, bineînţeles, o frână acestor pasiuni; dar ea le presupune ca existente şi le îngăduie între anumite limite. Din punct de vedere al gloriei lumii, copilul nu avea nici un preţ. Ce putere să aibă el în această lume? Dar el este scump în ochii Domnului.

Motivaţiile inimii puse la încercare; bogăţiile pământeşti Legea promitea viaţă celui care o păzea. Domnul o face simplă şi practică în cerinţele ei sau mai degrabă aminteşte aceste cerinţe în adevărata lor simplitate. Bogăţiile nu erau interzise de lege; adică, deşi ea menţinea obligaţiile morale în relaţiile dintre oameni, nu judeca lucrurile care legau inima de lume. Sub lege, prin guvernarea lui Dumnezeu, prosperitatea materială era legată de ascultarea de lege, care-l privea pe om ca fiind viu în mijlocul lumii şi-l punea la probă în această condiţie. Hristos recunoaşte aceasta; dar ceea ce se întâmplă aici este faptul că motivaţiile profunde ale inimii sunt puse la încercare. Legea avea un sens spiritual, iar Fiul lui Dumnezeu Se afla acum acolo.

Regăsim ceea ce am văzut deja, şi anume omul pus la încercare şi Dumnezeul care Se descoperă. Totul este acum intrinsec şi etern, pentru că Dumnezeu este deja descoperit. Hristos judeca tot ceea ce corupe inima, tot ceea ce lucrează asupra egoismului din ea şi o îndepărtează astfel de Dumnezeu. „Vinde ce ai şi urmează-Mă“, spune El. Vai, tânărul nu putea să renunţe la bogăţiile lui, la lucrurile care-i făceau viaţa comodă, la sine însuşi. Şi Isus adaugă: „Cu greu va intra un bogat în Împărăţia cerurilor“. Aceasta era evident: era vorba de Împărăţia lui Dumnezeu, de Împărăţia cerurilor; eul, lumea, nu aveau loc în ea. Ucenicii, neînţelegând că nu există nici un bine în om, se miră că un om atât de favorizat şi de bine intenţionat poate fi departe de mântuire. Dacă lucrurile stau aşa, cine ar putea reuşi? Cine ar putea fi mântuit? Şi atunci se descoperă adevărul în întregime. Lucrul acesta este imposibil oamenilor; ei nu pot învinge poftele cărnii. Moral vorbind, aceste pofte sunt de fapt omul însuşi în ceea ce priveşte voinţa şi afecţiunile lui. Nu poţi să albeşti un negru, nici să iei petele de pe un leopard. Lucrurile care apar la exteriorul acestor fiinţe sunt profund înrădăcinate în firea lor. Dar pentru Dumnezeu, binecuvântat fie Numele Său, totul este posibil.

Renunţarea pentru Isus; răsplata ei

Aceste învăţături în privinţa bogăţiilor îl împing pe Petru să întrebe care va fi partea acelora care au renunţat la tot. Suntem aduşi astfel la gloria din capitolul 17. Va fi o regenerare a lucrurilor. Starea lucrurilor va fi în întregime înnoită sub dominaţia Fiului Omului. În acea vreme ucenicii vor sta pe douăsprezece tronuri judecând pe cele douăsprezece seminţii ale lui Israel. Ei vor avea primul loc în administrarea împărăţiei pământeşti. Totuşi fiecare va avea o anumită parte a lui proprie; pentru că oricare ar fi lucrurile la care cineva ar renunţa din dragoste pentru Hristos, va primi însutit şi va moşteni viaţa eternă. Atunci aceste lucruri nu vor fi decise nici după aparenţe, nici după locul pe care oamenii îl ocupă sau îl ocupau în vechiul sistem sau înaintea semenilor lor; mulţi dintre cei care sunt primii vor fi ultimii şi dintre ultimii vor fi primii. Exista însă, într-adevăr, riscul ca inima firească a omului să ia o astfel de încurajare prezentată sub formă de recompensă, ca un motiv suficient pentru toată lucrarea şi pentru toate sacrificiile lui, într-un duh nepotrivit, căutând cumva să-L facă pe Dumnezeu dator. De aceea, prin parabola prin care Domnul Îşi continuă predica (capitolul 20), El stabileşte clar principiul harului şi al suveranităţii lui Dumnezeu în ceea ce El dă, şi într-un mod distinct faţă de cei pe care îi cheamă. Domnul face ca darurile Sale către cei pe care îi aduce în via Sa să depindă de harul şi de chemarea Sa.

Lucrători în via lui Dumnezeu; chemarea şi harul Său

Putem remarca faptul că atunci când îi răspunde lui Petru, acest răspuns vine ca o consecinţă a faptului că Petru, la chemarea lui Hristos, părăsise totul pentru El. Motivul era Hristos Însuşi. De aceea spune: „Voi care M-aţi urmat“. El vorbeşte de cei care au părăsit totul din dragoste pentru Numele Său. Iată motivul! Recompensa este o încurajare când suntem deja pe drumul acesta din dragoste pentru Hristos. Când este vorba de răsplătire în Noul Testament, totdeauna lucrurile stau aşa.

Cel care a fost chemat în ceasul al unsprezecelea depindea de această chemare pentru a intra în slujbă. Şi dacă stăpânul său în bunătatea sa a vrut să-i dea la fel ca şi celorlalţi, aceştia ar fi trebuit să se bucure. Cei dintâi s-au bazat pe dreptate; au primit ceea ce fusese convenit cu ei. Ultimii s-au bucurat de harul stăpânului lor. Şi este de observat că ei acceptaseră principiul harului, al încrederii în acest har. „Vă voi da ce este drept“. Acesta este punctul esenţial al parabolei şi anume încrederea în harul stăpânului viei şi harul acesta ca punct de plecare al lucrării lor. Dar cine înţelegea aceasta? Unul ca Pavel avea să intre mai târziu în lucrare – atunci l-a chemat pe el Dumnezeu – şi să fie totuşi o mărturie mai puternică în ceea ce priveşte harul decât lucrătorii care se aflau în lucrare din dimineaţa zilei evangheliei.

A avea parte de suferinţele Domnului.

Domnul Îşi continuă gândurile în discuţia cu ucenicii. Se urcă la Ierusalim unde Mesia ar fi trebuit să fie primit şi încoronat, dar acolo avea să fie respins şi omorât şi apoi urma să învie; iar când fiii lui Zebedei vin să-i ceară primele două locuri în Împărăţie, le răspunde că El poate să-i conducă spre suferinţe, dar în ceea ce priveşte aceste locuri El nu le poate acorda decât, potrivit cu planurile Tatălui, acelora pentru care Tatăl le-a pregătit. Minunată renunţare la El Însuşi! El lucrează pentru Tatăl, pentru noi. El nu dispune de nimic. El poate da celor care Îl urmează o parte în suferinţele Sale; toate celelalte lucruri vor fi date după planurile Tatălui. Dar ce har real pentru Hristos şi ce desăvârşire în El şi ce privilegiu pentru noi de a nu avea alt motiv şi de a fi părtaşi suferinţelor Domnului! Şi ce curăţire a inimilor noastre carnale, curăţire care ne este pusă aici înainte lucrând numai pentru un Hristos care suferă, luând parte la crucea Sa şi încredinţându-ne lui Dumnezeu în tot

ceea ce priveşte răsplătirea.

Duhul lui Hristos, un duh de slujire

Domnul foloseşte această ocazie pentru a explica sentimentele care se potriveau celor care Îl urmează, sentimente care au fost văzute desăvârşit la El Însuşi. În lume se urmărea autoritatea, dar duhul lui Hristos era un duh de slujire care alege întotdeauna locul din urmă şi arată un devotament absolut faţă de ceilalţi. Principii frumoase şi perfecte a căror desăvârşire a fost manifestată în Hristos în toată splendoarea Sa. Să părăseşti totul pentru a depinde cu încredere de harul Celui pe care-L slujim; şi, ca o consecinţă, dorinţa arzătoare de a lua ultimul loc şi a fi astfel slujitorul tuturor – iată cum trebuia să fie duhul acelora care au parte de Împărăţie, aşa cum rânduieşte acum Domnul, Cel respins. Aceasta se potriveşte celor care-L urmează.

Ultima prezentare a lui Hristos către Israel ca Fiu al lui David

Această parte a Evangheliei se termină la sfârşitul versetului 28 din capitolul nostru, şi atunci încep ultimele scene din viaţa scumpului nostru Mântuitor. În a doua parte a versetului 29 începe ultima Sa prezentare către Israel ca Fiu al lui David, ca Domnul, ca adevăratul Împărat al lui Israel, Mesia. El începe în această privinţă drumul Său la Ierihon, locul unde Iosua intrase în ţară – locul unde blestemul a dominat atât de mult. El deschide ochii orbiţi ai poporului Său, a celor care cred în El şi-L primesc ca Mesia, pentru că El era cu adevărat Mesia, deşi Se afla în această poziţie de a fi respins. Orbii I se adresează ca Fiu al lui David şi El răspunde credinţei lor deschizându-le ochii. Ei Îl urmează, ca o imagine a adevăratei rămăşiţe a poporului Său care-L va aştepta într-o vreme viitoare.

Intrarea Domnului în Ierusalim ca Împărat şi Domn

După aceea Domnul Isus dispunând de tot ceea ce aparţinea acelora din popor care erau binevoitori faţă de El, Îşi face intrarea în Ierusalim ca Împărat şi Domn potrivit mărturiei din Zaharia. Dar intrând ca Împărat – ultima mărturie dată cetăţii preaiubite, care (spre ruina ei) avea să-L respingă – El vine ca Împărat smerit şi blând. Puterea lui Dumnezeu lucrează asupra inimii mulţimilor; ei Îl salută pe Isus ca Împărat, ca Fiu al lui David, folosind expresiile din Psalmul 118 care celebrează sabatul milenar introdus de Mesia şi care atunci va trebui să fie recunoscut de popor.

Mulţimile îşi aştern atunci veşmintele pentru a pregăti calea Împăratului lor glorios, dar blând. Ele taie ramuri pentru a-I da mărturie. Este condus în triumf până la Ierusalim, în timp ce poporul strigă „Osana (Mântuieşte acum) Fiului lui David! Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului, Osana în cele preaînalte!“ (versetul 9). Cât de fericiţi ar fi fost dacă inimile lor ar fi fost schimbate pentru a păstra această mărturie prin Duhul; dar Dumnezeu în suveranitatea Sa face totuşi ca inimile lor să poarte această mărturie; nu putea să permită ca Fiul Său să fie respins fără să fi primit o astfel de mărturie.

Împăratul analizează pe toţi oamenii ca adevăratul Judecător

Şi acum, Împăratul, păstrându-Şi poziţia de smerenie şi de mărturie, va analiza pe toţi oamenii. În aparenţă, diferitele clase ale poporului vin înaintea Lui pentru a-L judeca şi pentru a-L pune în încurcătură. Dar în realitate se vor prezenta toţi înaintea Lui pentru a primi unii după alţii din partea Sa judecata lui Dumnezeu în ceea ce-i priveşte.

O scenă mişcătoare se desfăşoară aici în faţa ochilor noştri – adevăratul Judecător, Împăratul etern Se prezintă pentru ultima dată înaintea poporului Său răzvrătit, cu mărturia cea mai strălucitoare dată în ceea ce priveşte puterea şi drepturile Sale. Şi ei vin pentru a-L hărţui şi a-L condamna, conduşi de răutatea lor, defilând unii după alţii înaintea Lui, arătându-şi adevărata lor stare, şi totul pentru a primi din gura Sa judecata; şi El a făcut aceasta fără să părăsească nici o clipă poziţia de Martor credincios şi adevărat în toată smerenia pe acest pământ (cu excepţia momentului în care curăţă templul, moment care este prezentat înaintea începutului acestei scene).

Domnul ca Mesia şi Yahve

Sunt două părţi distincte în această descriere. Prima ne prezintă pe Domnul în caracterul Său de Mesia şi de Yahve. Ca Domn, El cere să-I fie adusă măgăriţa (versetul 3). El intră în cetate ca Împărat, conform profeţiei (versetele 7-11), curăţă templul cu autoritatea Sa (versetele 12,13). Obiecţiilor pe care le aduc preoţii El le opune Psalmul 8, care vorbeşte despre modul în care Yahve Îşi scotea gloria şi laudele din gura copilaşilor (versetele 15,16). De asemenea în templu El vindecă pe Israel (versetul 14). Domnul îi părăseşte apoi, neputând să rămână peste noapte în cetatea pe care n-o mai recunoştea. El stă în afara ei, cu rămăşiţa. A doua zi dimineaţă, printr-o imagine remarcabilă, El arată blestemul care va cădea asupra poporului. Israel era smochinul lui Yahve, dar nu făcea decât umbră pământului. Era plin de frunze, dar nu a adus deloc roadă. Smochinul judecat de Domnul se usucă: imagine a acestui sărman popor, a omului în carne cu toate avantajele sale, dar care nu aduce nici un rod pentru Cultivator.

Nici un rod pentru Dumnezeu

Israel, într-adevăr, avea multe forme exterioare de evlavie; era plin de zel pentru lege şi pentru porunci, dar nu aducea rod pentru Dumnezeu. Plasat sub responsabilitatea de a aduce aceste roade, adică sub vechiul legământ, nu le va aduce niciodată. Respingerea lui Isus pune capăt oricăror speranţe. Dumnezeu Se va purta în har sub legământul cel nou, dar nu de aceasta este vorba aici. Smochinul reprezintă pe Israel aşa cum era el, omul cultivat de Dumnezeu, dar cultivat în zadar. Totul se termina. Nu mă îndoiesc că ceea ce Domnul spune aici ucenicilor despre deplasarea muntelui (versetele 20-22), rămânând totuşi un principiu general, se referă şi la ceea ce trebuia să i se întâmple lui Israel în urma lucrării lor (ucenicilor). Privit din punct de vedere corporativ pe pământ, ca naţiune, Israel va dispărea şi va fi pierdut în mijlocul naţiunilor. Cei plăcuţi lui Dumnezeu erau numai ucenicii, datorită credinţei lor.

Detalii despre judecarea diverselor clase

L-am văzut pe Domnul intrând în Ierusalim ca Împărat – Yahve, Împăratul lui Israel – şi apoi judecata pe care o pronunţă asupra naţiunii. Apoi vin detaliile judecăţii asupra diverselor clase care compun poporul. Mai întâi, marii preoţi şi bătrânii care ar fi trebuit să-l conducă; ei se apropie de Domnul şi pun în discuţie autoritatea Sa (versetul 23 şi următoarele). Adresându-I-se în felul acesta, ei se situează ca lideri ai naţiunii şi ca judecători capabili să se pronunţe asupra exactităţii tuturor pretenţiilor care ar fi putut fi ridicate. Dacă nu ar fi ocupat poziţia aceasta, nu s-ar fi adresat astfel Domnului Isus.

Domnul în înţelepciunea Sa infinită le răspunde cu o întrebare care le pune la încercare competenţa şi după propria lor mărturie sunt găsiţi incapabili. Cum pot ei atunci să-L judece?

Ar fi fost fără folos să le comunice care era baza activităţii Lui. Era acum prea târziu pentru a face lucrul acesta. L-ar fi omorât cu pietre dacă le-ar fi spus care este adevăratul Său izvor. De aceea le răspunde: pronunţaţi-vă asupra misiunii lui Ioan Botezătorul. Şi dacă nu puteau să facă aceasta, de ce s-ar fi interesat de misiunea pe care o avea El? Nu puteau să judece acest lucru. A recunoaşte misiunea lui Ioan ca trimis al lui Dumnezeu, aceasta ar fi însemnat şi recunoaşterea lui Hristos. Tăgăduirea ar fi însemnat pierderea influenţei pe care o aveau asupra poporului. Despre conştiinţă nu se punea problema. Atunci ei îşi mărturisesc incapacitatea. Isus declină competenţa lor ca lideri şi păzitori ai credinţei şi ai poporului; ei îşi rostiseră propria judecată. Apoi în acest temei, de la versetul 28 până la versetul 14 al capitolului 22, Domnul le aduce clar înaintea ochilor lor guvernarea şi căile lui Dumnezeu faţă de ei.

Perversitate şi răzvrătire; ei singuri se condamnă

Mai întâi, având pretenţia de a împlini voia lui Dumnezeu, ei nu o împlineau, în timp ce aceia care erau în mod evident răi se pocăiau şi împlineau această voie. Ei, văzând aceasta, rămân împietriţi. Apoi nu numai că nu le-a fost atinsă conştiinţa nici de mărturia lui Ioan, nici de pocăinţa altora, dar orice ar fi folosit Dumnezeu pentru a-i face să aducă rodul vrednic de grija pe care El le-a arătat-o, Dumnezeu nu găseşte în ei decât perversitate şi răzvrătire. Profeţii au fost respinşi, la fel a fost şi Fiul. Ei ar fi vrut să aibă moştenirea Fiului pentru ei înşişi (versetul 38), dar nu puteau decât să recunoască faptul că urmarea unei astfel de crime va fi în mod necesar distrugerea celor răi şi că via va fi dată altora. Isus le aplică această parabolă citând Psalmul 118 (versetele 22,23), spunând că piatra respinsă de cei care zideau va deveni Piatra din capul unghiului; mai mult, cei care vor cădea peste această Piatră, în sensul de a se împiedica de ea – exact ceea ce făcea naţiunea în acel moment – vor fi zdrobiţi, dar cel peste care va cădea această piatră – aceasta va fi soarta naţiunii răzvrătite în zilele din urmă – va fi spulberat de ea (versetul 44). Marii preoţi şi fariseii au înţeles că vorbea despre ei; dar nu îndrăzneau să pună mâna pe El, pentru că mulţimile Îl considerau un profet. Aceasta este istoria lui Israel privită în responsabilitatea sa, şi aceasta chiar până în zilele din urmă. Domnul căuta rod în via Sa.

Sărbătoarea nunţii; harul dispreţuit de Israel; introducerea naţiunilor

Aici ne este prezentată purtarea iudeilor în ceea ce priveşte invitaţiile harului. Parabola este deci o asemănare a Împărăţiei cerurilor. Dumnezeu vrea să-L onoreze pe Fiul Său, sărbătorind nunta Sa. În primul rând iudeii deja invitaţi sunt rugaţi să vină la ospăţul de nuntă. Ei nu vor să vină. Aceasta s-a petrecut în timpul în care Hristos trăia pe acest pământ; apoi când totul este gata, Dumnezeu trimite din nou mesageri pentru a-i chema. Este misiunea apostolilor faţă de această naţiune a iudeilor în momentul în care lucrarea de răscumpărare este împlinită. Iudeii dispreţuiesc şi mesajul acesta şi omoară pe mesageri.

Consecinţa este că răii aceştia şi cetatea lor vor fi distruşi (versetul 7). Aceasta este judecata care a căzut asupra Ierusalimului.

Urmare a refuzului lor de a accepta invitaţia sunt introduşi pe scenă cei fără drepturi, naţiunile, cei de afară. Aceştia vin la ospăţ şi sala de nuntă se umple cu invitaţi. Dar aici vedem un alt lucru. Am găsit aici, este adevărat, judecata Ierusalimului prezentată în parabolă, dar cum această parabolă este o asemănare cu Împărăţia, ea ne prezintă de asemenea şi judecata a ceea ce este în Împărăţie. Trebuie ca anumite lucruri să fie potrivite cu momentul special. Iar pentru un ospăţ de nuntă trebuie o haină de nuntă. Hristos fiind glorificat, atunci totul trebuie să fie potrivit gloriei Sale. Cineva poate să intre din punct de vedere exterior în Împărăţie, să dea mărturie că face parte din creştinism; dar cel care nu este îmbrăcat cu ceea ce se potriveşte la nuntă va fi dat afară. Iar îmbrăcămintea potrivită este Hristos Însuşi. Pe de altă parte totul este gata, nimic nu se cere. Invitatul nu trebuia să aducă absolut nimic. Împăratul dădea totul, dar invitatul trebuia să fie pătruns de duhul care domina tot ceea ce se făcea. Dacă ar fi existat cel mai mic gând cu privire la ceea ce se potrivea nunţii, atunci s-ar fi simţit cu siguranţă şi nevoia de a se prezenta într-o haină de nuntă; altfel, ar fi uitată onoarea care se cuvine Fiului Împăratului. Dar inima este străină de toate acestea şi omul acela va fi tratat ca un străin în faţa judecăţii Împăratului, când acesta va cerceta pe invitaţii prezenţi la ospăţ.

Astfel harul a fost arătat faţă de Israel, iar acesta din urmă este judecat pentru că a refuzat invitaţia Marelui Împărat la nunta Fiului Său. Este judecat apoi şi abuzul de har din partea celor care se părea că l-ar fi primit. De asemenea primirea naţiunilor este vestită aici, şi astfel se termină istoria judecăţii lui Israel în general, şi descrierea caracterului care va domina în timpul Împărăţiei.

Răspunsuri date fariseilor şi irodianilor

După aceasta (versetul 15 şi următoarele) se prezintă, fiecare pe rând, diversele clase ale poporului iudeu. Mai întâi irodianii şi fariseii (adică cei care favorizau autoritatea romanilor şi cei care i se opuneau), căutând să-L pună în încurcătură pe Domnul Isus prin cuvintele Sale. Binecuvântatul Domn le răspunde cu această desăvârşită înţelepciune care se descoperea întotdeauna în tot ceea ce El făcea şi spunea. Din partea lor nu era decât pură răutate, manifestând o totală lipsă de conştiinţă. Propriul lor păcat îi aşezase sub jugul roman, poziţie contrară, într-adevăr, cu aceea pe care ar fi trebuit să o aibă poporul lui Dumnezeu pe pământ. Astfel se părea că Hristos ar fi trebuit ori să devină suspect autorităţilor, ori să renunţe la pretenţia de a fi Mesia şi în consecinţă Eliberatorul. Dar cine adusese de fapt această dilemă? Nu cumva fructul propriilor lor păcate? Domnul le arată că ei înşişi au acceptat jugul acesta. Dinarul purta amprenta în această privinţă; să-l dea deci celor cărora le aparţine şi să dea de asemenea lui Dumnezeu ceea ce era al Lui (însă ei nu făceau aceasta). Domnul îi lasă sub jugul sub care se aşezaseră ei înşişi şi le aminteşte drepturile lui Dumnezeu pe care le uitaseră. Aceasta trebuia să fie de altfel starea lui Israel conform puterii dată lui Nebucadneţar, Israelul fiind ca o „vie care se întinde, dar care nu are înălţime“ (Ezechiel 17).

Necredinţa saducheilor

Urmează apoi saducheii, care se prezintă înaintea Lui şi-I pun întrebări în ce priveşte învierea, gândind că vor arăta absurditatea ei. Dar în acelaşi fel în care starea naţiunii fusese pusă în evidenţă în discuţia Domnului Isus cu fariseii, tot aşa necredinţa saducheilor este expusă aici. Saducheii nu se gândesc decât la lucrurile din această lume, dorind să tăgăduiască existenţa unei alte lumi. Dar oricare ar fi starea de degradare şi de robie în care căzuse poporul, Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Iacov nu Se schimbase. Promisiunile făcute părinţilor rămâneau sigure şi părinţii erau vii pentru a se bucura de aceasta într-o zi viitoare. Ceea ce puneau în discuţie aici saducheii era puterea şi Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul menţine însă aceste lucruri în toată claritatea. Şi astfel saducheii sunt reduşi la tăcere.

Perfecţiunea legii Oamenii legii, mişcaţi de răspunsul Său, pun o întrebare care dă ocazie Domnului să extragă din conţinutul legii ceea ce este esenţial în ochii lui Dumnezeu, prezentând astfel perfecţiunea ei şi ceea ce aduce fericire pentru cei care umblă potrivit ei. Însă nu intră

în discuţie aici modul în care se ajunge la această umblare şi la această fericire. Numai harul se ridică deasupra acestui nivel.

Aici întrebările încetează. Totul este judecat, totul este pus în lumină în ceea ce priveşte poziţia poporului şi a partidelor în Israel; şi Domnul a aşezat înaintea lor gândurile desăvârşite ale lui Dumnezeu în ceea ce-i priveşte, fie în aspectul stării poporului, a promisiunilor lui Dumnezeu sau a însăşi conţinutului legii.

Întrebarea Domnului; poziţia Sa

Acum Domnul pune o întrebare pentru a-Şi scoate în evidenţă propria Sa poziţie. El le propune fariseilor să împace cumva titlul de Fiu al lui David cu cel de Domn care I-a fost dat de David însuşi, şi aceasta în legătură cu înălţarea aceluiaşi Hristos pentru a şedea la dreapta lui Dumnezeu, până când Dumnezeu va pune pe toţi vrăjmaşii Săi aşternut picioarelor Sale, până când tronul Său va fi întemeiat în Sion. Tocmai aici era cheia poziţiei lui Hristos în acest moment. Incapabili de a-I răspunde, nimeni nu mai îndrăzneşte să-I pună vreo întrebare. Într-adevăr, dacă iudeii ar fi putut să înţeleagă Psalmul 110, ar fi înţeles toate căile lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său tocmai în momentul în care aveau să-L respingă. Această respingere însă, încheie orice discuţii, arătând adevărata poziţie a lui Hristos care, fiind totuşi Fiul lui David, trebuia să fie înălţat pentru a primi Împărăţia şi, până când aceasta se va întâmpla, să rămână aşezat la dreapta lui Dumnezeu, potrivit cu drepturile glorioasei Sale persoane – Domn al lui David ca şi Fiu al lui David.

Privilegiile şi responsabilităţile diferitelor clase ale poporului

Mai este un lucru interesant de remarcat aici. În discuţiile şi în predicile Sale faţă de diferite clase ale poporului, Domnul constată starea iudeilor în ceea ce priveşte relaţiile lor cu Dumnezeu sub toate aspectele şi arată poziţia pe care o ia El Însuşi. Mai întâi El ia în discuţie poziţia lor naţională faţă de Dumnezeu, ca fiind responsabili înaintea Lui datorită privilegiilor care le fuseseră date şi încercând să-i facă să privească aceasta prin conştiinţa lor personală. Rezultatul stării lor va fi tăierea şi înlocuirea lor cu alţii în via Domnului (capitolul 21.28-46). Apoi Domnul expune condiţia iudeilor în legătură cu harul Împărăţiei şi de asemenea introducerea în Împărăţie a păcătoşilor dintre naţiuni. Aici, de asemenea rezultatul este distrugerea cetăţii. Apoi irodianii, prietenii romanilor, şi fariseii, vrăjmaşii lor, pretinşii prieteni ai lui Dumnezeu, fac să reiasă adevărata poziţie a iudeilor cu privire la puterea imperială a naţiunilor şi cu privire la Dumnezeu. În discuţia Sa cu saducheii, Domnul arată certitudinea promisiunilor făcute părinţilor, precum şi relaţia în care Dumnezeu Se afla faţă de ei în ceea ce priveşte viaţa şi învierea. După aceasta, El pune înaintea cărturarilor semnificaţia adevărată a legii; iar apoi, poziţia pe care El a luat-o, fiind El Însuşi Fiul lui David potrivit cu Psalmul 110, poziţie legată de respingerea Sa de către conducătorii naţiunii, ce stăteau împrejurul Lui.

Poziţia ucenicilor ca făcând parte din naţiune

Acest capitol arată limpede până la ce punct ucenicii sunt consideraţi în legătură cu naţiunea, ca formând toţi laolaltă poporul iudeu, deşi Domnul îi judecă pe conducătorii care înşelau poporul şi-L dezonorau pe Dumnezeu prin făţărnicia lor. Isus spune mulţimii şi ucenicilor Lui: „cărturarii şi fariseii s-au aşezat pe scaunul lui Moise“ (versetul 2). Trebuie să li se dea ascultare din moment ce ei sunt astfel interpreţi ai legii. Iar această ascultare se referă la tot ce spuneau ei potrivit acestei legi, deşi conduita lor nu era decât făţărnicie. Ceea ce este important aici este poziţia ucenicilor; de fapt ea este aceeaşi cu cea a Domnului Isus. Ei sunt în relaţie cu ceea ce este de la Dumnezeu în această naţiune, privită ca popor recunoscut de Dumnezeu şi, în consecinţă, cu legea care are autoritate din partea lui Dumnezeu. În acelaşi timp, Domnul judecă şi ucenicii de asemenea trebuie în practică să judece felul cum se purta naţiunea sau era reprezentată public prin căpeteniile ei. Trebuiau deci să evite cu grijă felul de purtare al cărturarilor şi al fariseilor, deşi făceau în continuare parte din naţiunea iudeilor.

După ce a reproşat acestor păstori ai poporului făţărnicia lor, Domnul arată modul prin care condamnau ei înşişi faptele părinţilor – zidind mormintele profeţilor pe care aceşti părinţi îi omorâseră. Ei erau deci copii ai celor care îi omorâseră pe profeţi. Dumnezeu îi va pune la încercare trimiţându-le şi lor profeţi, oameni drepţi şi învăţaţi; dar ei vor umple măsura nelegiuirii lor, omorând şi persecutând pe aceşti trimişi – condamnându-se ei înşişi prin comportarea lor – aşa încât tot sângele drepţilor care a fost vărsat de la sângele lui Abel până la cel al profetului Zaharia, să vină asupra acelei generaţii (versetele 35,36). Teribilă este această însumare a vinovăţiei, pe care omul păcătos aşezat sub responsabilitate înaintea lui Dumnezeu n-a făcut decât să o crească întotdeauna din momentul acela de început în care a arătat vrăjmăşie faţă de mărturia lui Dumnezeu; şi ea creştea zi după zi, iar conştiinţa se împietrea şi mai mult, pe măsură ce se împotrivea faţă de această mărturie. Adevărul era cu atât mai mult pus în evidenţă, cu cât martorii suferiseră. Dar poporul stăruia în a face răul şi fiecare pas pe drumul acesta, fiecare act de acest fel era dovada unei împietriri crescânde. Această întreagă vină se strânsese asupra capului acestei naţiuni reprobate. Răbdarea lui Dumnezeu, în timp ce dădea mărturie prin har, nu trecuse cu vederea căile lor, şi în timpul manifestării acestei răbdări se acumulase totul.

Remarcaţi aici caracterul dat apostolilor şi profeţilor creştini. Sunt cărturari, înţelepţi, profeţi trimişi iudeilor – acestei naţiuni întotdeauna răzvrătită. Aceasta face să reiasă foarte clar din ce punct de vedere sunt ei priviţi în acest capitol. Chiar apostolii sunt „înţelepţi“, „cărturari“, trimişi ca atare iudeilor.

Dar Ierusalimul – cetatea iubită de Dumnezeu – este vinovată şi judecată. Hristos, aşa cum am văzut, de la vindecarea orbului în apropiere de Ierihon, Se prezintă ca fiind Yahve, Împăratul lui Israel. De câte ori a vrut să adune pe copiii Ierusalimului, şi ei n-au vrut! (versetele 37-39). Şi acum casa lor va fi lăsată pustie până când, schimbaţi în inimile lor, vor folosi expresiile Psalmului 118 şi vor saluta cu dor sosirea Aceluia care vine în Numele lui Yahve, aşteptând izbăvirea din mâinile Lui şi cerându-I această izbăvire – într-un cuvânt, clipa aceea în care vor spune: „Osana Celui care vine“. Ei nu-L vor mai vedea pe acest Isus până în clipa când, smeriţi în inimile lor, vor proclama ca binecuvântat pe Acela pe care Îl aşteaptă şi pe care L-au respins acum – adică până atunci când vor fi pregătiţi în inimile lor. Pacea va urma, iar dorinţa de a-L vedea va veni înainte de arătarea Sa.

Poziţia iudeilor înaintea lui Dumnezeu

Ultimele trei versete ne prezintă destul de clar poziţia iudeilor sau a Ierusalimului ca fiind centrul sistemului iudeu înaintea lui Dumnezeu. Cu mult timp înainte şi în destule rânduri Isus, Yahve Mântuitorul, a dorit să strângă pe copiii Ierusalimului cum strânge o găină puii sub aripile ei, dar ei nu au vrut. Casa lor va rămâne părăsită şi pustie, dar nu pentru totdeauna. După ce i-au urât pe profeţi şi au omorât cu pietre pe cei care le fuseseră trimişi, iudeii Îl vor crucifica şi pe Mesia al lor, vor respinge şi vor omorî pe cei trimişi să le vestească harul chiar şi după respingerea lui Mesia. Pe Mesia deci nu-L vor mai vedea până în momentul în care se vor pocăi şi se va naşte în inimile lor dorinţa de a-L vedea, atunci când vor fi pregătiţi să-L binecuvânteze, când Îl vor binecuvânta în inimile lor şi vor mărturisi public dorinţa aceasta. Pe Mesia

acesta care urma să-i părăsească nu-L vor mai vedea până când pocăinţa le va îndrepta inima spre El, pe care Îl resping în clipa aceasta. Doar atunci Îl vor vedea. Mesia venind în Numele Domnului Se va arăta poporului Său Israel. Atunci, Yahve Mântuitorul lor va apărea şi Israelul care L-a respins Îl va vedea ca atare. Poporul va intra în felul acesta în deplina bucurie a relaţiilor sale cu Dumnezeu.

Acesta este tabloul moral şi profetic al lui Israel. Ucenicii, în poziţia lor de iudei, erau consideraţi ca făcând parte din această naţiune, deşi erau despărţiţi spiritual de ea, ca rămăşiţă, dând mărturie în mijlocul naţiunii.

Cuvântarea de pe Muntele Măslinilor; profeţie şi învăţătură

Am văzut deja că respingerea mărturiei Împărăţiei în har este cauza judecăţii care cade asupra Ierusalimului şi asupra locuitorilor lui. Capitolul 24 ne dă poziţia acestei mărturii în mijlocul poporului; de asemenea vedem naţiunile şi relaţia lor cu mărturia dată de ucenici; apoi starea Ierusalimului ca urmare a respingerii lui Mesia şi dispreţului faţă de mărturia Lui; în sfârşit, vedem răsturnarea universală care trebuie să aibă loc la sfârşitul acestor vremuri – stare de lucruri care se va termina la apariţia Fiului Omului, când va avea loc strângerea aleşilor lui Israel din cele patru vânturi.

Acest pasaj remarcabil merită toată atenţia; el este în acelaşi timp o profeţie şi o învăţătură adresată ucenicilor pentru a-i conduce în umblarea pe care aveau s-o aibă în mijlocul evenimentelor viitoare.

Isus părăseşte templul, şi aceasta pentru totdeauna – act solemn, care, am putea spune, executa judecata care fusese pronunţată mai devreme. Casa lui Israel era acum pustie. Dar inima ucenicilor rămâne încă înlănţuită de templul acesta prin vechile lor prejudecăţi. Ei atrag atenţia Domnului Isus asupra minunatelor zidiri care formau ansamblul acesta. Isus le vesteşte distrugerea totală. Apoi, retraşi pe muntele Măslinilor împreună cu El, ucenicii Îl întreabă când se vor întâmpla aceste lucruri şi care va fi semnul venirii Sale şi a sfârşitului veacului (versetul 3). Ei pun împreună aceste evenimente şi anume distrugerea templului, venirea lui Hristos şi sfârşitul veacului. Acest sfârşit al veacului, trebuie să remarcăm, este sfârşitul perioadei în care Israel era supus sub vechiul legământ, perioadă care trebuia să înceteze pentru a face loc lui Mesia şi noului legământ. Trebuie de asemenea remarcat că este vorba de guvernarea pământului de către Dumnezeu şi de judecăţile care se vor exercita la venirea lui Hristos, care vor pune capăt veacului de atunci. Ucenicii confundau ceea ce Domnul le-a spus despre distrugerea templului, cu această epocă. Domnul tratează subiectul din punctul Său de vedere (adică punctul de vedere al mărturiei pe care ucenicii trebuiau să o dea în mijlocul iudeilor în timpul absenţei Sale, până la sfârşitul veacului). El nu adaugă nimic în legătură cu distrugerea Ierusalimului pe care o anunţase deja. Timpul venirii Sale era ţinut ascuns în planul lui Dumnezeu.

Mai mult, nimicirea Ierusalimului de către Titus, va pune capăt în fapt poziţiei pe care o avea în vedere învăţătura Domnului. Din momentul acela nu va mai exista nici o mărturie care să poată fi recunoscută în mijlocul iudeilor. Când această poziţie va fi reluată, doar atunci se va relua şi aplicabilitatea acestui pasaj. Dar de la nimicirea Ierusalimului şi până în momentul acela, numai Biserica este avută în vedere.

Împărţirea cuvântării

Cuvântarea Domnului are trei părţi. Prima, starea generală a ucenicilor şi a lumii în timpul mărturiei, până la sfârşitul versetului 14. A doua, perioada caracterizată prin faptul că urâciunea pustiirii este aşezată în locul sfânt (versetul 15). Iar a treia, venirea Domnului şi strângerea aleşilor lui Israel.

Mărturia până la sfârşitul veacului

Iată ceea ce caracterizează timpul mărturiei ucenicilor: hristoşi falşi, falşi profeţi în mijlocul iudeilor, persecutarea celor care dau mărturie şi care vor fi daţi pe mâna naţiunilor. Dar mai sunt prezentate detalii şi cu privire la aceste vremuri: vor fi hristoşi falşi în Israel, vor fi războaie, foamete, ciume şi cutremure. Ucenicii nu trebuie să se tulbure: încă nu va fi sfârşitul. Aceste lucruri nu vor fi decât un început al durerilor (versetele 5-8). Toate aceste lucruri erau în mod deosebit exterioare. Existau alte evenimente care vor încerca şi mai mult pe ucenici – lucruri mai profunde. Ucenicii vor fi daţi pentru a fi chinuiţi, urâţi, omorâţi de toate naţiunile. Consecinţa se va vedea printre aceia care mărturisesc doar că sunt ucenici, şi anume mulţi dintre ei vor găsi pricini de poticnire; şi se vor vinde unul pe altul. Vor apărea falşi profeţi care vor înşela pe mulţi, şi pentru că nelegiuirea va creşte dragostea multora se va răci – trist tablou. Dar aceste lucruri fac loc arătării credinţei care va fi pusă la încercare. Acela care va stărui până la sfârşit va fi mântuit. Iată deci cum stau lucrurile în sfera mărturiei. Iar ceea ce Domnul spune nu se limitează numai la mărturia din Canaan; dar toate sunt în legătură cu această ţară ca centru al căilor lui Dumnezeu, Canaanul fiind de asemenea punctul de plecare al mărturiei.

Apoi (versetul 14) evanghelia Împărăţiei va fi predicată în întreaga lume ca o mărturie faţă de toate naţiunile; şi atunci va veni sfârşitul – sfârşitul veacului. Şi chiar dacă cerul va fi sursa de autoritate atunci când va fi stabilită Împărăţia, Canaanul şi Ierusalimul vor fi centrul ei pământesc. De aceea ideea Împărăţiei, deşi ea se întinde asupra întregii lumi, ne direcţionează totuşi gândurile către ţinutul lui Israel. Aici se vorbeşte despre „această evanghelie a Împărăţiei“; nu este vorba de proclamarea unirii Bisericii cu Hristos, nici de răscumpărare în plinătatea ei, aşa cum a fost ea predicată şi învăţată de apostoli după înălţarea Domnului; ci este vorba de Împărăţia care urmează să fie întemeiată pe pământ aşa cum vestise Ioan Botezătorul şi Domnul Însuşi. Va fi momentul în care autoritatea universală a lui Hristos înălţat la cer va fi predicată lumii întregi pentru a pune la încercare ascultarea ucenicilor şi pentru a furniza un obiect de credinţă pentru toţi cei care au urechi de auzit.

Iată deci istoria generală a lucrurilor ce vor avea loc până la sfârşitul veacului, fără a intra însă în subiectul vestirii care a dus la întemeierea Adunării ca atare. Nimicirea care ameninţa Ierusalimul şi refuzul iudeilor de a primi evanghelia au făcut ca Dumnezeu să ridice un martor special, prin lucrarea lui Pavel, fără însă a anula prin aceasta adevărul despre Împărăţia care va veni. Ceea ce urmează în descriere arată că această întemeiere a mărturiei Împărăţiei, va avea loc la sfârşit, iar mărturia aceea va ajunge la toate naţiunile, mai înainte de a veni judecata care va pune capăt veacului.

Necazul cel mare; „timpul sfârşitului“

Dar va fi un moment în care, într-o anumită sferă (Ierusalimul şi zonele învecinate), va începe un timp deosebit de suferinţă pentru mărturia din Israel. Vorbind despre urâciunea care va duce la pustiire, Domnul ne duce înapoi la cartea Daniel pentru a înţelege despre ce vorbeşte. Iar Daniel (capitolul 12 unde este vorba de acest necaz) ne duce chiar în zilele din urmă – în timpul când Mihail se va ridica pentru poporul lui Daniel, adică pentru iudeii care sunt sub dominaţia naţiunilor – zile în care va fi un timp de necaz, aşa cum n-a mai fost şi cum nu va mai fi

niciodată şi un timp în care rămăşiţa va fi salvată (Daniel 12.1). La sfârşitul capitolului precedent acest timp este numit „vremea sfârşitului“ (Daniel 11.40), şi nimicirea împăratului din nord fără ajutorul vreunei mâini este de asemenea declarată în mod profetic. Iar profetul vesteşte (Daniel 12.11,12) că vor trece 1335 de zile până la venirea binecuvântării depline (şi fericit este acela care va avea parte de ea), şi că în această perioadă jertfa necurmată va înceta, instaurându-se urâciunea pustiirii; se mai spune de asemenea că din acest moment vor fi 1290 de zile (deci cu o lună mai mult decât cele 1260 de zile despre care se vorbeşte în Apocalipsa, zile în care femeia care zboară departe de balaur este hrănită în pustiu. De asemenea este cu o lună mai mult decât cei trei ani şi jumătate de la sfârşitul capitolului 7.25 din Daniel). După aceea, aşa cum vedem aici, vine judecata şi împărăţia este dată sfinţilor.

Timpul şi poporul la care se referă profeţia

Astfel vedem bine că acest pasaj (Matei 24.15) se referă la zilele din urmă şi la poziţia iudeilor din acea perioadă. Evenimentele petrecute după aceste afirmaţii ale Domnului, confirmă lucrul acesta: nici la 1260 de zile, nici la 1260 de ani după acele vremuri ale lui Titus, nici treizeci de ani mai târziu, nici un eveniment nu s-a petrecut care să poată fi pus în relaţie cu împlinirea acestor zile descrise de profetul Daniel. A trecut mult mai mult timp de atunci. Israelul n-a fost salvat şi Daniel nu s-a aflat în partea sa de moştenire la sfârşitul acelor zile. Este de asemenea clar că este vorba aici, în pasajul pe care-l studiem, de Ierusalim şi împrejurimile lui; pentru că cei care sunt în Iudeea sunt chemaţi să fugă în munţi (versetul 16).

Ucenicii care se vor găsi în Iudeea în momentul acela vor trebui să se roage ca fuga lor să nu fie într-o zi de sabat (versetul 20) – aceasta este o dovadă în plus a faptului că iudeii sunt subiectul acestei profeţii; este de asemenea o mărturie a grijii pline de duioşie a Domnului faţă de ai Săi, ocupându-Se chiar în mijlocul acestor evenimente fără egal de starea vremii atunci când ai Săi vor trebui să fugă.

Rămăşiţa iudaică, nu Adunarea

Pe de altă parte alte împrejurări demonstrează, dacă ar mai fi totuşi nevoie de dovezi suplimentare, că aici este vorba de rămăşiţa credincioasă şi nu de Adunare. Noi ştim că toţi cei credincioşi trebuie să fie răpiţi pentru a merge în întâmpinarea Domnului în văzduh şi că după aceea vor reveni împreună cu El (1 Tesaloniceni 4.17 şi 14), dar aici vor fi falşi hristoşi pe pământ şi se va zice, „iată, este în pustiu“, „este în cămăruţe ascunse“ (versetele 24,26). Dar sfinţii care vor fi răpiţi şi vor reveni împreună cu Domnul nu au nimic a face cu falşii hristoşi de pe pământ din moment ce ei vor merge în cer pentru a fi cu Hristos înainte ca El să vină pe pământ. Este uşor de înţeles, din contră, că iudeii care aşteaptă o glorie pământească vor fi ţinta unor ispite de felul acesta, riscând să fie înşelaţi prin aceşti pretinşi hristoşi, dacă nu ar fi păziţi de Dumnezeu Însuşi.

Venirea Fiului Omului

Vedem deci că această parte a profeţiei se aplică zilelor din urmă, ultimilor trei ani şi jumătate de la sfârşit, după care va izbucni judecata prin venirea Fiului Omului. Domnul va veni ca un fulger dintr-o dată, ca un vultur asupra prăzii Sale şi Se va manifesta acolo unde se va găsi obiectul judecăţii Sale (versetele 27,28). Imediat după necazul acestor trei ani şi jumătate, tot sistemul ierarhic de guvernare va fi zguduit şi răsturnat din temelii (versetul 29). Atunci va apare semnul Fiului Omului, în cer, şi toate seminţiile pământului vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi mare glorie (versetele 29,30). Acest verset (30) este răspunsul la a doua parte a întrebării ucenicilor din versetul 3. Domnul dă ucenicilor Săi avertismentele necesare pentru călăuzirea lor; dar lumea nu va vedea nici unul dintre aceste semne, oricât de clare vor fi ele pentru cei care le înţeleg; ci semnul evident nu se va arăta decât odată cu apariţia Domnului. Strălucirea gloriei Aceluia pe care lumea L-a dispreţuit va demonstra lumii cine este Cel care vine; şi El va veni cu totul neaşteptat. Moment teribil, când în locul unui Mesia care va răspunde orgoliului lor pământesc, Hristosul pe care L-au dispreţuit Se va arăta în cer!

Apoi Fiul Omului manifestându-Se în acest fel la venirea Sa, va trimite pentru a fi căutaţi toţi aleşii lui Israel din cele patru colţuri ale lumii (versetul 31). Aceasta este încheierea istoriei iudeilor şi chiar a lui Israel, ca un răspuns la întrebarea ucenicilor; şi El dezvăluie căile lui Dumnezeu în ceea ce priveşte mărturia în mijlocul poporului care L-a respins, vestind deci timpul necazului adânc al acestui popor şi a judecăţii care va izbucni în mijlocul acestei scene când va veni Isus şi când se va produce o răsturnare completă a întregii lumii, şi a celor mari şi a celor mici.

Importanţa cuceririi Ierusalimului; iudeii, o naţiune distinctă

Domnul prezintă deci istoria mărturiei în Israel şi a poporului însuşi, din momentul plecării până în momentul revenirii Sale; dar spaţiul de timp în care nu există nici popor, nici templu, nici cetate, nu este specificat aici. De aceea este important să sesizăm momentul căderii Ierusalimului. Acesta nu este în mod direct prezentat aici – Domnul nu-l descrie; dar luarea Ierusalimului pune capăt stării de lucruri la care se referă cuvântarea Domnului. Acea stare de lucruri nu-şi reia aplicaţia decât în momentul în care Ierusalimul şi iudeii vor fi din nou în scenă, moment pe care Domnul îl anunţă la început. Ucenicii se gândeau că venirea Domnului va avea loc în acelaşi timp cu nimicirea Ierusalimului. La întrebările care I-au fost puse, Domnul Isus răspunde în aşa fel încât cuvântarea Sa să le fie de folos până în momentul căderii Ierusalimului. Dar din momentul în care Domnul vorbeşte despre urâciune şi pustiire, sensul se referă deja la zilele din urmă.

Ucenicii ar fi trebuit să înţeleagă semnele pe care Domnul le dădea. Distrugerea Ierusalimului, am spus deja, avea să oprească prin însuşi faptul acesta aplicabilitatea celor spuse de Domnul Isus. Naţiunea iudaică a fost atunci pusă deoparte; dar versetul 34 are un sens mult mai extins şi care i se potriveşte mai mult. Iudeii necredincioşi vor continua să existe ca atare până când toate se vor împlini (comparaţi Deuteronom 32.5,20, pasaj care are în mod deosebit în vedere această judecată asupra lui Israel). Dumnezeu Îşi ascunde faţa Sa până când va vedea care va fi sfârşitul lor, pentru că sunt o generaţie foarte rea şi copii în care nu este credinţă. Lucrurile acestea s-au întâmplat deja. Ei sunt o naţiune distinctă până în ziua de astăzi. Această generaţie subzistă ca atare – monument al infailibilităţii lui Dumnezeu şi a cuvintelor Domnului.

În sfârşit, guvernarea lui Dumnezeu exercitată faţă de acest popor este prezentată până la sfârşit. Domnul vine şi strânge pe aleşii împrăştiaţi ai lui Israel (versetul 31).

Judecata naţiunilor pe pământ

Istoria profetică continuă în versetul 31 din capitolul 25 care se leagă de versetul 30 din capitolul 24. Şi cum acest verset 30 din capitolul 24 descrie strângerea lui Israel în urma apariţiei Fiului Omului, versetul 31 din capitolul 25 vesteşte căile Sale ca o judecată asupra naţiunilor. Fiul

Omului va apărea fără îndoială ca un fulger în faţa apostaziei care va fi ca un stârv înaintea Lui. Dar, când va veni în mod solemn pentru a lua un loc de glorie pe pământ, acest eveniment terestru nu va trece ca un fulger. El Se va aşeza pe tronul gloriei Sale şi toate naţiunile se vor strânge înaintea Lui. El Se va aşeza pe scaunul de judecată, iar naţiunile vor fi judecate după comportarea lor faţă de mesagerii Împărăţiei, care veniseră spre a le vesti această Împărăţie. Mesagerii sunt „fraţii“ despre care se vorbeşte aici (capitolul 25.40); cei care-i vor fi primit sunt „oi“ (versetele 32,33); cei care au respins mesajul lor sunt „capre“ (versetele 32,41 şi următoarele). Descrierea începând din versetul 31 din capitolul 25 a separării oilor de capre, prezintă naţiunile care sunt judecate pe pământ potrivit cu conduita lor faţă de aceşti mesageri. Este judecata celor vii, cel puţin în ceea ce priveşte naţiunile – judecată la fel de definitivă ca şi cea a celor morţi. Aici nu este vorba de judecata războinătoare a lui Hristos ca în Apocalipsa 19, ci este o şedinţă a tribunalului Său suprem manifestată prin dreptul Său de a guverna pământul, ca în Apocalipsa 20.4. Mă refer, bineînţeles, la caracterul acestei judecăţi. „Fraţii“ aceştia sunt, nu mă îndoiesc, nişte iudei la fel ca şi ucenicii, care se găsesc într-o poziţie asemănătoare în ceea ce priveşte mărturia lor. Cei dintre naţiuni care vor fi primit mesajul lor vor fi acceptaţi ca şi cum L-ar fi tratat pe Hristos Însuşi în acelaşi mod. Tatăl Său le-a pregătit bucuria Împărăţiei; şi vor intra în ea rămânând totuşi pe pământ, pentru că Hristos va fi coborât în puterea vieţii eterne (versetul 46).

Ucenicii lui Hristos în afara mărturiei privitoare la Israel

Am trecut pentru moment peste tot ceea ce se găseşte între capitolul 24.31 şi capitolul 25.31, pentru că sfârşitul acestui ultim capitol încheie tot ce priveşte guvernarea şi judecata asupra pământului. Dar există o clasă de persoane a cărei istorie în aspectele ei morale îşi găseşte locul între cele două pasaje pe care le-am arătat. Este vorba de ucenicii lui Hristos prezentaţi în afara mărturiei din mijlocul lui Israel, ucenici cărora El le-a încredinţat lucrarea Lui şi o poziţie în legătură cu El Însuşi în timpul absenţei Sale. Această poziţie şi slujbă sunt în legătură cu Hristos Însuşi şi nu cu Israel, indiferent de locul geografic în care se împlinesc.

Judecarea cu măsuri diferite în zilele din urmă

Înainte de a ajunge la aceste versete sunt unele despre care n-am vorbit încă şi care se aplică mai degrabă stării de lucruri din mijlocul lui Israel, ca avertisment faţă de ucenicii care se vor găsi atunci în mijlocul lui Israel şi care descriu o judecată cu măsuri diferite care se produce în mijlocul iudeilor în zilele din urmă. Mă ocup de acestea aici, pentru că toată această parte a cuvântării – adică de la capitolul 24.31 până la capitolul 25.31 – este un îndemn al Domnului, adresându-Se ucenicilor în ceea ce priveşte îndatoririle lor în timpul absenţei Sale. Fac aluzie la capitolul 24.36-44. Ele ne vorbesc despre aşteptarea continuă care era o necesitate absolută pentru ucenici datorită faptului că ei nu ştiau clipa în care va veni Fiul Omului, iar ucenicii vor fi lăsaţi intenţionat în această necunoaştere (şi judecata este cea pământească); în timp ce de la versetul 45, Domnul Se adresează mai direct, şi într-o manieră mai generală, cu privire la conduita lor în timpul absenţei Sale, nu în legătură cu Israel, ci în legătură cu ai Săi, slujitorii din casa Lui. El le încredinţase sarcina de a da acestora hrana potrivită în casa Sa. Aceasta era responsabilitatea lucrării în Adunare.

Răspunderea colectivă în slujbă

Este important de remarcat că în prima parabolă starea Adunării este considerată ca un tot; parabola fecioarelor şi a talanţilor indică o responsabilitate individuală. Iată de ce slujitorul necredincios este tăiat în două şi partea sa este cu făţarnicii. Starea Adunării responsabile depinde de modul în care Îl aşteaptă pe Hristos sau dimpotrivă, de atitudinea care spune: „Întârzie să vină“. La venirea Domnului se va pronunţa o judecată şi în ce priveşte fidelitatea slujitorilor Săi în timpul intervalului de absenţă. Credincioşia va fi dovedită în acea zi. Pe de altă parte, cei care vor uita într-un mod practic adevărul despre venirea Sa se vor deda la desfrâu şi tiranie.

Problema nu se pune la nivel intelectual. „Robul rău va zice în inima lui: Stăpânul meu întârzie să vină“; în aceasta era angajată voinţa sa şi rezultatul era tocmai manifestarea acestei voinţe carnale. El nu mai este devotat slujirii celor din casă, aşteptând în inima sa aprobarea Stăpânului, atunci când El va reveni; ci are o atitudine lumească şi pretenţia unei autorităţi arbitrare manifestată din poziţia pe care i-o conferea slujba care i-a fost încredinţată. Robul acesta mănâncă şi bea cu beţivii; el se uneşte cu lumea şi se face părtaş căilor ei; el bate după dorinţa sa pe cei care sunt împreună-robi cu el. Iată unde se ajunge când se uită cu bună-ştiinţă adevărul despre venirea Domnului şi când Adunarea este considerată ca un sistem bine şi definitiv întemeiat aici, jos, pe pământ; atunci în locul slujbei pline de credincioşie se regăseşte tirania şi atitudinea lumească. Nu este oare prea adevărat acest tablou?

Răsplătire pentru slujba în adunare

Ce s-a întâmplat cu cei care aveau un loc de slujire în casa lui Dumnezeu? Iată care sunt consecinţele de o parte şi de alta: slujitorul credincios care din dragoste şi devotament pentru Stăpânul său va fi căutat binele casei Sale, va fi pus la venirea din nou a Stăpânului peste toate bunurile Sale; cei care vor fi fost credincioşi în slujba casei vor fi aşezaţi peste toate lucrurile de către Domnul atunci când El va lua locul Său de putere şi Se va purta ca Împărat. Toate lucrurile au fost date lui Isus de Tatăl. Cei care în smerenie vor fi fost credincioşi slujbei Sale în timpul absenţei Sale, vor fi aşezaţi peste tot ceea ce I-a fost încredinţat Lui, adică peste toate lucrurile – care nu sunt altceva decât „bunurile“ lui Isus. Pe de altă parte cel care se va fi considerat ca stăpân în timpul absenţei Domnului şi care se va fi lăsat condus de duhul cărnii şi al lumii cu care se va uni, nu va fi tratat asemenea celor din lume; Stăpânul său va veni într-o clipă absolut neaşteptată şi acela va primi judecata împreună cu făţarnicii. Ce lecţie pentru cei care îşi atribuie un loc de slujire în Adunare! Şi trebuie remarcat aici că nu se spune că acest slujitor se îmbată el însuşi, ci că mănâncă şi bea cu beţivii. El se aliază lumii şi urmează obiceiurile ei. În rest, vedem aspectul general pe care-l va lua Împărăţia în zilele acelea. Mirele va întârzia, într-adevăr; şi consecinţele pe care le-am putea aştepta de la inima omului nu vor întârzia să se manifeste. Dar rezultatul acestor lucruri, acela pe care-l găsim prezentat şi aici este de a fi deosebiţi cei care au cu adevărat harul lui Hristos de cei care nu-l au.

Introducere - Matei

Evanghelia după Matei ne prezintă pe Hristos în caracterul de Fiu al lui David şi al lui Avraam, adică în legătură cu promisiunile făcute lui Israel, dar ni-L arată în acelaşi timp ca Emanuel, Yahve Mântuitorul, pentru că aşa era, într-adevăr, Hristosul.

El este Acela care trebuia să fie primit, să împlinească promisiunile în favoarea acestui popor preaiubit (ceea ce se va întâmpla într-o vreme viitoare). Evanghelia după Matei este astfel, de fapt, istoria respingerii lui Hristos de către popor; şi, drept consecinţă, istoria condamnării acestui popor în măsura falimentului responsabilităţii sale (o condamnare care nu poate însă împiedica împlinirea planurilor desăvârşite ale lui Dumnezeu); este de asemenea istoria substituirii cu ceea ce Dumnezeu avea să aducă potrivit planului Său.

Pe măsură ce caracterul Împăratului şi al Împărăţiei se desfăşoară şi trezeşte atenţia mai-marilor lui Israel, aceştia i se împotrivesc şi se lipsesc, la fel ca şi poporul care îi urmează, de toate binecuvântările legate de prezenţa lui Mesia. Domnul le spune care vor fi consecinţele împotrivirii lor; El arată ucenicilor Săi care va fi starea Împărăţiei ce trebuia să fie întemeiată pe pământ ca urmare a respingerii Lui, de asemenea bogăţia de glorie care va rezulta din aceasta pentru Sine şi pentru poporul Său. În persoana Sa şi cu privire la lucrarea Sa, este de asemenea descoperită temelia Adunării – El fiind Acela care zideşte Adunarea.

Într-un cuvânt, ca urmare a respingerii Sale de către Israel, este arătată în primul rând Împărăţia aşa cum există ea acum (capitolul 13), apoi Adunarea (capitolul 16) şi după aceea Împărăţia în glorie (capitolul 17). La sfârşit, după învierea Sa, apostolilor trimişi de Isus Cel înviat li se dă o însărcinare nouă referitoare la toate naţiunile.

Cele zece fecioare; răspunderea individuală în timpul absenţei lui Hristos

Cei care au mărturia exterioară, în timpul absenţei Domnului, sunt prezentaţi aici ca nişte fecioare care ies în întâmpinarea mirelui pentru a-l lumina drumul spre casă. În pasajul acesta nu este vorba de Mirele Bisericii. Nu există fecioare care să Îi iasă în întâmpinare în momentul când se pune problema unirii prin căsătorie cu Adunarea în cer. Pe de altă parte în această pildă a fecioarelor, mireasa nu apare. Dacă s-ar fi vorbit despre ea, atunci aceasta ar fi fost o referire la Ierusalimul pământesc. Adunarea însăşi nu este în scenă în aceste capitole.

Este vorba aici de responsabilitatea individuală în timpul absenţei lui Hristos. Ceea ce-i caracterizează pe credincioşii din această perioadă este faptul că ei ieşeau din lume, din iudaism, din orice fel de raport religios cu lumea pentru a se duce în întâmpinarea Domnului care vine. Rămăşiţa lui Israel, dimpotrivă, Îl aşteaptă pe Isus acolo unde se află ea. Cel care este dominat de această aşteptare într-un mod real, va avea cu siguranţă în vedere ceea ce este necesar pentru Cel care vine – lumina şi untdelemnul. Iar dacă lucrurile nu stau aşa, atunci inima se va mulţumi să stea în aşteptare în compania acelora care mărturisesc credinţa şi să poarte lămpi împreună cu aceştia. Vedem cum toate fecioarele îşi ocupă poziţia; ele ies; ele părăsesc casa pentru a merge în întâmpinarea mirelui. El întârzie. Acest lucru a avut de asemenea loc. Iar ele toate adorm (versetul 5).

Întreaga Biserică de nume a pierdut gândul întoarcerii Domnului – chiar şi credincioşii care au Duhul. De asemenea, toţi şi-au găsit câte un loc ca să doarmă în linişte – orice loc unde carnea poate să găsească odihnă. Dar la miezul nopţii, într-un moment neaşteptat se aude strigătul acesta: „Iată mirele, ieşiţi-i în întâmpinare“ (versetul 6). Vai! Este nevoie încă o dată de acelaşi apel ca la început. Din nou aceste fecioare trebuie să iasă pentru a se duce în întâmpinarea mirelui. Fecioarele se ridică şi îşi pregătesc lămpile. Trece un timp destul de îndelungat între strigătul de la miezul nopţii şi sosirea mirelui, iar aceasta pentru a pune la încercare starea fiecăreia. Şi iată, erau fecioare care nu aveau ulei în vasele lor. Lămpile lor aveau să se stingă. Cele înţelepte aveau untdelemn, dar le era imposibil să-l împartă cu celelalte. Şi numai acelea care au avut untdelemn au intrat cu mirele pentru a lua parte la nuntă (versetele 7-10). Mirele refuză să le recunoască pe celelalte. Ce trebuiau ele să facă? Trebuiau să lumineze cu lămpile lor. Dar ele nu făcuseră acest lucru. De ce atunci să se bucure de ospăţ? Nu şi-au câştigat locul pentru că nu şi-au îndeplinit menirea. Ce alt titlu le-ar fi dat dreptul de a participa? Fecioarele care au parte la ospăţ sunt cele care îl însoţesc pe mire. Dar şi credincioşii fideli au uitat venirea lui Hristos. Şi ei au adormit. Totuşi aveau acel lucru esenţial necesar pentru această venire. Harul mirelui face să se audă strigătul (versetul 6), care vesteşte sosirea lui. Acest strigăt trezeşte pe fecioare: ele au untdelemn în vasele lor; intervalul de timp care face ca lămpile celor necredincioase să se stingă, dă timp celor credincioase să se pregătească şi să se aşeze la locurile lor; şi deşi mai înainte şi ele uitaseră de venirea mirelui, totuşi acum intră cu mirele la ospăţul de nuntă.

Credincioşia individuală în lipsa Stăpânului; cei trei robi

Vom trece acum de la aspectele legate de starea sufletului la cele care ţin de slujire.

Într-adevăr (versetul 14), este ca un om care pleacă de acasă – pentru că Domnul locuia în Israel – şi mai întâi încredinţează bunurile Sale slujitorilor Săi. Avem aici principiile care caracterizează pe slujitorii credincioşi sau, dimpotrivă, pe cei necredincioşi. Aici nu este vorba de aşteptarea personală, individuală, de faptul de a avea untdelemnul necesar pentru a câştiga un loc în cortegiul glorios al Domnului, nu este vorba nici de poziţia publică şi generală a celor care erau în slujba Stăpânului, acea poziţie publică şi generală care este desemnată ca un tot, şi de aceea este ilustrată mai înainte de către un singur slujitor. Ce găsim aici este credincioşia individuală în ce priveşte slujirea, aşa cum mai înainte am văzut-o în ce priveşte aşteptarea Mirelui. Stăpânul va face socotelile cu fiecare la întoarcerea Lui. Dar care este poziţia slujitorilor? Care este principiul care produce credincioşia?

Să remarcăm mai întâi că nu este vorba de daruri providenţiale sau de posesiuni pământeşti. Nu este vorba de „bunurile“ pe care Isus le-a încredinţat alor Săi în momentul în care a plecat. Erau bunuri care îi făceau în stare să lucreze în slujba Sa în timpul absenţei Sale. Stăpânul era suveran şi înţelept. El a dat în mod diferit fiecăruia, şi fiecăruia după capacitatea lui. Fiecare era potrivit cu slujba care îi fusese încredinţată şi fiecăruia îi fuseseră date darurile necesare pentru a împlini această slujbă. Deci nu este vorba de daruri pentru împlinirea slujbei, ci de fidelitatea cu care această slujbă este împlinită. Iată lucrul în discuţie. Iar ceea ce îi distinge pe slujitorii credincioşi de cei necredincioşi era tocmai încrederea în Stăpânul lor. Ei au suficientă încredere în caracterul Său pe care-l cunosc bine, în bunătatea şi dragostea Sa, pentru a lucra fără nici-o altă împuternicire decât această cunoaştere profundă a caracterului Stăpânului şi manifestând acea inteligenţă care este întotdeauna un rezultat al acestei atitudini de încredere şi al acestei cunoaşteri profunde. La ce bun le-ar fi lăsat El nişte sume de bani, dacă nu pentru a face negoţ cu ele? Putea fi El lipsit de înţelepciune când le-a încredinţat aceste daruri? Devotamentul care decurgea din cunoştinţa pe care o aveau despre Stăpânul lor conta pe dragostea Aceluia pe care Îl cunoşteau. Ei lucrează şi sunt răsplătiţi. Acesta este adevăratul caracter şi izvor al slujbei în mijlocul Adunării. Tocmai aceasta i-a lipsit celui de-al treilea slujitor. El nu-L cunoştea pe Stăpânul său – nu se încredea în El. El n-a fost în stare să facă nici ceea ce propriile lui gânduri i-ar fi dictat (versetele 24-27). El aştepta o autorizare care să-i dea asigurarea că Stăpânul său, pe care inima lui Îl vedea rău, nu va putea niciodată să-i reproşeze nimic. Dar numai cei care au cunoscut caracterul Stăpânului lor au intrat în bucuria Sa.

Diferenţa dintre parabola aceasta şi cea din Luca 19

Este diferenţă între această parabolă de aici şi aceea din Luca 19.12-27, şi anume faptul că în Luca fiecare rob primeşte o mină. Acolo nu este vorba decât de responsabilitate; şi prin urmare, cel care a câştigat zece mine este aşezat peste zece cetăţi. Aici este vorba de suveranitatea

şi de înţelepciunea lui Dumnezeu şi cel care lucrează este condus de cunoştinţa profundă pe care o are despre Stăpânul său: planurile lui Dumnezeu în har se împlinesc. Cel care are mai mult primeşte şi mai mult (versetele 20,21 şi 29). De asemenea răsplătirea este în acelaşi timp generală, în sensul că şi cel care a câştigat doi talanţi şi cel care a câştigat cinci talanţi intră amândoi în bucuria Stăpânului pe care L-au slujit (versetele 21,23); ei L-au cunoscut în adevăratul Său caracter; ei intră în bucuria Sa deplină. Fie ca Domnul să ne acorde aceasta fiecăruia dintre noi!

Parabola celor zece fecioare limitată la partea cerească a împărăţiei

Dar în această parabolă – cea a fecioarelor – găsim şi alte lucruri. Ea se referă mai direct şi în mod deosebit la caracterul ceresc al creştinilor. Nu este vorba de Adunarea propriu-zisă, ca Trup; ci de credincioşii care au ieşit pentru a merge în întâmpinarea Mirelui care venea la nuntă. Împărăţia cerurilor în timpul când Domnul va reveni pentru a executa judecata, va lua caracterul unor persoane ieşite din lume şi, mai mult, din iudaism, din tot ceea ce ţine de carne în aspectele religioase, din orice formă stabilită în chip lumesc – pentru a nu avea de-a face decât cu Domnul care vine şi cu faptul de a-I ieşi în întâmpinare. Acesta era de altfel caracterul credincioşilor de la început, ca având parte la Împărăţia cerurilor, în măsura în care puteau să înţeleagă poziţia în care se aflau şi în care fuseseră aşezaţi în urma respingerii lui Hristos. Fecioarele, este adevărat, reveniseră în vechiul sistem religios şi acesta era un aspect negativ în ceea ce priveşte caracterul lor; dar strigătul de la miezul nopţii le aduce la adevărata lor poziţie. De asemenea, ele intră împreună cu mirele şi aici nu este vorba nici de judecată nici de răsplătire, ci de a fi cu Hristos. Subiectul primei parabole şi a celei din Luca este revenirea Domnului Isus aici pe pământ şi recompensa individuală – rezultat, în Împărăţie, al conduitei celor credincioşi în absenţa Împăratului. Dar în parabola fecioarelor nu se vorbeşte de aşa ceva. Cele care nu au untdelemn nu intră deloc la nuntă, celelalte au însă o binecuvântare comună; ele intră împreună cu Mirele. Nu este vorba de o răsplătire anume, nici de diferenţă de comportare între ele. Este vorba de aşteptarea inimii lor, deşi la un moment dat a fost nevoie de intervenţia harului pentru a le readuce în poziţia lor potrivită; oricare ar fi fost câmpul lor de lucru, răsplătirea era asigurată. Această a doua parabolă se aplică şi se limitează la poziţia cerească a Împărăţiei, ca atare. Ea este o asemănare a Împărăţiei cerurilor.

Întârzierea stăpânului

Putem să remarcăm aici că întârzierea stăpânului mai este prezentată şi în a treia parabolă (versetul 19): „după mult timp“. Credincioşia şi statornicia robilor erau puse în acest fel la încercare. Fie ca Domnul să ne dea să fim găsiţi acum la sfârşitul vremurilor credincioşi şi devotaţi pentru ca să ne poată spune: „rob bun şi credincios“. Este de asemenea demn de remarcat că în aceste parabole, slujitorii sau cei care au ieşit la început sunt aceiaşi cu cei care se regăsesc la sfârşit. Domnul, în exprimarea Sa, nu lasă să se sub-înţeleagă o întârziere care să se prelungească dincolo de "noi cei vii care vom rămâne“.

Plânsul şi scrâşnirea dinţilor sunt partea aceluia care n-a cunoscut pe Stăpân şi care L-a jignit profund prin ceea ce a gândit despre caracterul Stăpânului.

Judecata pe pământ a celor vii; cele trei categorii diferite

Istoria profetică întreruptă de la sfârşitul versetul 31 din capitolul 24 este reluată în versetul 31 din capitolul 25. Am văzut pe Fiul Omului apărând ca un fulger şi apoi adunând rămăşiţa lui Israel din cele patru colţuri ale pământului. Dar nu se termină lucrurile aici. Dacă El apare dintr-o dată într-un mod atât de neaşteptat, El totuşi întemeiază un tron de judecată şi de glorie pe pământ. Dacă îi nimiceşte pe vrăjmaşii pe care îi găseşte ridicaţi împotriva Lui, El Se aşează de asemenea pe tron pentru a judeca toate naţiunile. Aceasta este judecata celor vii pe pământ.

În această descriere, înaintea Domnului, a Fiului Omului, se găsesc trei categorii diferite: fraţii, oile şi caprele. Fraţii sunt aici iudeii, acei iudei pe care-i folosise ca mesageri pentru a predica Împărăţia în timpul absenţei Sale. Evanghelia Împărăţiei avea să fie predicată ca mărturie pentru toate naţiunile. Apoi avea să vină sfârşitul veacului. Iar această propovăduire avusese deja loc mai înainte. Rezultatul ei va fi arătat în faţa tronului Fiului Omului aici pe pământ.

Fiul Omului îi numeşte deci pe aceşti mesageri: „fraţii Săi“. El le spusese că vor fi primiţi rău şi aşa a şi fost. Totuşi, au existat oameni care au primit mărturia lor.

Iubirea arătată de Împărat slujitorilor Săi credincioşi

Iar dragostea Domnului pentru aceşti slujitori credincioşi ai Săi era atât de mare, atât de importanţi erau ei pentru El, încât îi trata pe cei care au auzit această mărturie în funcţie de modul cum au primit pe slujitorii Săi, fie bine, fie rău, ca şi cum ar fi făcut aceste lucruri faţă de El Însuşi. Ce încurajare pentru martorii Săi în timpurile acestea grele în care activitatea credinţei lor va fi pusă la încercare! În acelaşi timp era o manifestare morală de dreptate faţă de cei care erau judecaţi, pentru că respinseseră mărturia, indiferent cine era cel care dăduse această mărturie. Apoi Cuvântul ne prezintă consecinţa purtării lor, fie a unora, fie a altora. Împăratul – pentru că acesta este caracterul pe care Isus l-a luat acum pe pământ – este Acela care pronunţă judecata; şi El cheamă „oile“ (cei care au primit pe mesageri şi au simpatizat cu ei în durerile şi în persecuţiile lor) să moştenească Împărăţia care le-a fost pregătită de la întemeierea lumii; pentru că acestea au fost intenţiile lui Dumnezeu cu privire la acest pământ. Dumnezeu a avut întotdeauna în vedere Împărăţia. Ei erau binecuvântaţii Tatălui (Tatăl Împăratului). Ei nu erau copii care au înţeles relaţia lor cu Tatăl; dar erau obiectul binecuvântării Tatălui Împăratului acestei lumi. În rest, ei trebuiau să intre în viaţa eternă, pentru că aceasta era, prin har, puterea Cuvântului pe care-l primiseră în inima lor. Posesori ai vieţii eterne, ei vor fi binecuvântaţi într-o lume de asemenea binecuvântată (versetul 34).

Cei care au dispreţuit mărturia şi pe martori, dispreţuiseră prin aceasta pe Împăratul care i-a trimis; aceia vor merge în chinurile eterne (versetele 45,46).

Rezultatul venirii lui Hristos

În felul acesta ni se dezvăluie întregul rezultat al venirii lui Hristos în legătură cu Împărăţia şi cu cei care au fost mesageri în timpul absenţei Sale: în ce-i priveşte pe iudei până în versetul 31 din capitolul 24, în ce-i priveşte pe robi în timpul absenţei Sale până la sfârşitul versetul 30 din capitolul 25, incluzând Împărăţia cerurilor în starea sa prezentă şi răsplătirile cereşti care vor fi acordate; iar apoi în ce priveşte naţiunile binecuvântate pe pământ la venirea Sa, găsim aceasta de la versetul 31 al capitolului 25 până la sfârşit capitolului.

Anunţarea trădării şi morţii Domnului; supunerea Sa şi planurile lui Dumnezeu

Domnul terminase predicile Sale. El Se pregăteşte să sufere şi să-Şi ia rămas bun într-un mod mişcător de la ucenicii Săi la masa ultimului Paşte pe care îl va sărbători în lumea aceasta, masă la care a instituit simplul şi preţiosul memorial care îndreaptă gândurile cu un interes atât de adânc spre suferinţele şi dragostea Sa. Această parte a Evangheliei cu care ne preocupăm, nu necesită prea multe explicaţii – bineînţeles, nu pentru că nu ar prezenta interes, ci pentru că trebuie simţită mai degrabă decât explicată.

Cu ce simplitate vesteşte Domnul ceea ce trebuia să se întâmple! Sosise în Betania cu şase zile înainte de Paşte (Ioan 12.1); a rămas în Betania, cu excepţia ultimei cine, până în momentul când a fost arestat în grădina Ghetsimani, deşi vizitase Ierusalimul şi luase acolo ultima masă.

Am cercetat în cele de mai sus cuvântările rostite de Domnul în cursul acestor şase zile ca şi faptele Sale, cum este cea curăţire de templului; ceea ce precede acest capitol 26 este manifestarea drepturilor Domnului ca Emanuel, Împărat al lui Israel, sau manifestarea judecăţii marelui Împărat cu privire la popor – judecată exprimată în cuvinte la care poporul nu poate da nici un răspuns; şi în sfârşit, starea ucenicilor în timpul absenţei Sale. Acum ne este prezentată supunerea lui Hristos faţă de judecata care urma să se execute împotriva Lui, dar care de fapt nu era decât împlinirea gândurilor Dumnezeului şi Tatălui Său şi lucrarea propriei Sale iubiri.

Planurile nelegiuite ale oamenilor împlinesc totuşi voia lui Dumnezeu

Tabloul înfiorător al păcatului omului se desfăşoară înaintea noastră în momentul în care Domnul Isus este răstignit. Dar Domnul Însuşi (capitolul 26.2) vesteşte mai dinainte moartea Sa, cu calmul unuia care venise tocmai pentru aceasta. Mai înainte ca marii preoţi să se consulte, Isus vorbeşte despre aceasta ca despre un lucru hotărât: „Ştiţi că Paştele va fi peste două zile şi Fiul Omului va fi dat pentru a fi răstignit“.

Apoi (versetul 3), marii preoţi, cărturarii şi bătrânii poporului se adună pentru a pune la punct planurile lor, pentru a-L prinde pe Domnul Isus şi pentru a scăpa cumva de El.

Deci, mai întâi vedem prezentate mai întâi gândurile minunate ale lui Dumnezeu şi supunerea lui Isus după cunoştinţa pe care o are cu privire la aceste planuri şi la împrejurările care vor duce aceste planuri la îndeplinire; şi apoi găsim sfaturile nelegiuite ale omului care nu fac decât să le împlinească pe cele ale lui Dumnezeu. Planul lor de a nu-L prinde în timpul Paştelui pentru că se temeau de popor (versetul 5), nu era un lucru de la Dumnezeu, şi din cauza aceasta cade; El trebuia să sufere în timpul sărbătorii.

Iuda în mâna lui Satan

Iuda nu era decât un instrument al răutăţii lor în mâna lui Satan care până la urmă nu a făcut decât să regleze lucrurile conform intenţiei divine. Mai-marii poporului voiau (deşi n-au reuşit) să evite să-L prindă pe Domnul Isus în momentul sărbătorii, iar aceasta din cauza mulţimii care ar fi putut să-L favorizeze dacă ar fi apelat la ea. La fel se purtaseră (Marcu 11.18) în timpul intrării Sale în Ierusalim. Se gândeau că Domnul Isus ar face apel la mulţime, iar aceasta pentru că răutatea socoteşte întotdeauna că va găsi propriile principii şi la ceilalţi. De aceea adesea ea nu reuşeşte să-i prindă pe cei drepţi în planurile ei – pentru că aceştia sunt simpli. Aici găsim voia lui Dumnezeu care era în felul acesta: Isus trebuia să sufere în timpul sărbătorii. Dar Dumnezeu pregătise o mângâiere scumpă pentru inima Mântuitorului – un balsam pentru inima Sa mai degrabă decât pentru trupul Său – împrejurare folosită de vrăjmaş tocmai spre a-l îndemna pe Iuda să facă gestul extrem şi pentru a-l pune în legătură cu marii preoţi.

Pentru ultima oară în Betania; înţelegerea de către Maria a ceea ce simţea Domnul

Betania – a cărei amintire se leagă de ultimele momente de linişte şi pace din viaţa Mântuitorului, acolo unde locuiau Marta, Maria şi Lazăr, cel înviat – Îl primeşte pe Domnul Isus pentru ultima dată: adăpost binecuvântat, dar momentan, al unei inimi în orice vreme gata să se reverse în dragoste, întotdeauna la strâmtoare într-o lume de păcat care nu răspundea acestei iubiri şi care era incapabilă să o facă; a unei inimi care totuşi ne-a dat prin relaţiile cu această familie preaiubită exemplul unei afecţiuni desăvârşite şi totuşi omeneşti, găsind atâta bucurie în a se întâlni cu cei care-L apreciau şi răspundeau acestei iubiri. Apropierea crucii în faţa căreia a trebuit să-Şi facă faţa ca o cremene, nu I-a luat din inimă bucuria sau dulceaţa acestei comuniuni, dar a făcut-o solemnă şi mişcătoare. Făcând lucrarea lui Dumnezeu, Domnul Isus n-a încetat să fie Om. În toate El a binevoit să fie al nostru. Nu mai putea să recunoască Ierusalimul, iar acest sanctuar din Betania Îl adăpostea pentru un moment de cruzimea omului. Aici, în Betania, putea să arate El caracterul Său omenesc. Este evident motivul pentru care fapta Mariei este istorisită în întreaga lume (versetele 6-13), fiind un act al aceleia care într-un anumit sens putea să aprecieze ceea ce Domnul simţea (aceea a cărei afecţiune înţelegea instinctiv vrăjmăşia care se ridica împotriva obiectului iubirii ei, vrăjmăşie care făcea să iasă în evidenţă şi mai mult această afecţiune), act care exprima aprecierea pe care inima o dădea valorii harului lui Isus. Este o scenă, o mărturie care-L aşează pe Domnul într-un mod atât de sensibil aproape de noi şi care trezeşte în inimile noastre un simţământ care le sfinţeşte, legându-le de Persoana Sa preaiubită.

Viaţa Sa obişnuită; preţuirea devotamentului Mariei

Viaţa Sa obişnuită era o continuă tensiune sufletească, proporţională cu puterea dragostei Sale – o viaţă de devotament în mijlocul păcatului şi a mizeriei. El a putut pentru moment să recunoască, şi a recunoscut într-adevăr, acest devotament faţă de El Însuşi manifestat tocmai prin acele lucruri faţă de care sufletul Său se supunea într-o perfecţiune divină; a recunoscut aceasta în prezenţa puterii răului care-şi urma atunci cursul şi în prezenţa acestei iubiri care, printr-o adevărată cunoaştere referitoare la Persoana Domnului Isus, se ataşa tot mai mult de El, se înclina astfel sub această iubire a Sa şi era cultivată prin şederea la picioarele Lui. Domnul poate acum să exprime în cuvintele Sale, în adevăratul sens, acea manifestare care dirija în mod divin iubirea care lucra în tăcere faţă de El.

Cititorul va face bine să studieze cu grijă această scenă de mişcătoare condescendenţă şi revărsare a inimii. Din capitolul 21 până la sfârşitul capitolul 25, Isus, Emanuel, Împăratul şi Judecătorul suprem, trece toate lucrurile prin faţa judecăţii Sale. Apoi încheie ce are de spus. Din acest punct de vedere sarcina Sa în mijlocul lumii era împlinită. Apoi El ia poziţia jertfei. Nu-I mai rămânea decât suferinţa şi putea în momentul acesta să Se bucure liber de aceste expresii mişcătoare ale iubirii care decurgea dintr-o inimă care Îi era devotată. Nu putea decât să guste pentru puţin timp această miere şi să meargă mai departe; dar El o gustă şi nu respinge nici o manifestare plăcută pe care inima Sa ar fi putut-o aprecia, şi pe care chiar a apreciat-o.

Iubirea profundă pentru Domnul

Să remarcăm din nou efectul unei iubiri profunde pentru Domnul. Această iubire respiră în mod necesar atmosfera în care duhul Domnului se găsea. Femeia care L-a uns nu era informată de împrejurările care urmau să se petreacă şi ea nu era o profetesă. Dar apropierea acestei ore a întunericului se făcea simţită pentru acea persoană care avea inima aţintită asupra Domnului Isus. În faţa Lui se desfăşurau adevăratele forme ale răului, se înfăţişau în adevăratele culori, se regrupau sub influenţa unui singur stăpân, Satan, în jurul singurului obiect împotriva căruia se concentra toată această răutate şi care scotea la iveală adevăratul caracter al fiecăruia.

Dar perfecţiunea lui Isus, care scotea în evidenţă vrăjmăşia omului, dădea la iveală de asemenea afecţiunea care se găsea în Maria; ea, ca să spunem aşa, reflecta perfecţiunea în afecţiune; şi cum această perfecţiune este pusă în activitate, şi scoasă la lumină tocmai în urma acţiunii vrăjmăşiei, tot aşa se întâmplă şi cu afecţiunea ei. Şi în asemenea împrejurare inima lui Hristos nu putea decât să răspundă faţă de această iubire. Isus, în urma acestei vrăjmăşii care se ridica împotriva Lui, era şi mai mult subiectul central al unei inimi care, fără îndoială, condusă de Dumnezeu, sesiza instinctiv cele ce se întâmplau.

Se terminase timpul explicării relaţiilor cu cei care-L înconjurau în timpul mărturiei. Inima Sa putea să se bucure liber de adevăratele afecţiuni, bune şi spirituale, afecţiuni al căror Obiect era, şi care deşi se manifestau printr-o formă omenească, arătau totuşi atât de clar originea lor divină, prin aceea că se ataşau de acest Obiect asupra căruia se concentra în acest moment solemn întreaga atenţie a cerului.

Atotştiinţa Domnului

Isus Însuşi avea sentimentul poziţiei Sale. El Se ocupa de plecarea Sa. În timp ce-Şi exercită puterea Sa, El Se ascunde de ochii oamenilor – Se uită pe Sine Însuşi. Dar acum, asuprit, respins şi asemenea unui miel dus la măcelărie, El simte că este subiectul potrivit al gândurilor alor Săi, şi anume al tuturor celor care au inimi pentru a aprecia ceea ce Dumnezeu apreciază. Inima Sa este plină de lucrurile care aveau să se întâmple (vedeţi versetele 2,10-13,18,21).

Tactul devotamentului

Dar să mai spunem câteva cuvinte despre femeia care L-a uns pe Isus. Ea arată într-un mod mişcător ce efect poate să producă o inimă care-şi aţinteşte afecţiunea asupra lui Isus. Preocupată cu El, ea este sensibilă la situaţia Lui; ea simte ceea ce-L atinge şi aceasta pune în mişcare iubirea ei potrivit cu devotamentul special pe care această situaţie i-l inspiră. Cum ura împotriva Lui se ridică până la intenţii criminale, duhul de devotament pentru El răspunde şi devine şi el mai mare. Ea face în consecinţă, cu tot tactul devotamentului, tocmai ceea ce se potrivea situaţiei Domnului. Fără îndoială, sărmana femeie nu pricepea aceste lucruri cu intelectul ei, dar ea a făcut ceea ce se potrivea. Valoarea infinit de preţioasă pe care persoana Domnului Isus o avea pentru ea, o făcea să înţeleagă ce se petrecea în duhul Său. Era profund interesată de simţămintele Domnului Isus în mijlocul împrejurărilor prin care El trecea; şi ea revarsă asupra Lui acel lucru care era expresia afecţiunii sale. Rod al acestui sentiment, actul ei răspunde împrejurărilor; şi deşi nu a fost decât instinctul inimii ei, acest act ia în aprecierea Domnului Isus întreaga valoare pe care inteligenţa desăvârşită a Lui putea să i-o atribuie, inteligenţă care prindea într-un mănunchi şi ceea ce se petrecea în inima acestei femei şi evenimentele viitoare.

Lipsa de sentiment a celorlalţi dată pe faţă de devotamentul Mariei

Dar această mărturie de afecţiune şi de devotament faţă de Hristos face să reiasă egoismul, lipsa de sentiment a celorlalţi martori la această scenă. Ei vorbesc de rău pe această femeie şi dovedesc într-un mod trist (ca să nu mai vorbim de Iuda), cât de puţin cunoaşterea strict intelectuală în ceea ce-L priveşte pe Domnul Isus poate să trezească în inimile noastre sentimentele care I se potrivesc (versetele 8,9). După aceasta (versetele 14-16), Iuda pleacă şi se înţelege cu nefericiţii preoţi pentru a-L da pe Isus pentru preţul unui rob.

Domnul Îşi urmează calea Sa plin de dragoste; şi exact aşa cum acceptase mărturia de afecţiune a sărmanei femei, El dă ucenicilor o mărturie infinit de preţioasă pentru sufletele noastre.

Versetul 16 încheie subiectul pe care tocmai l-am tratat, şi anume cunoştinţa divină pe care Hristos o avea despre ceea ce Îl aştepta, conspiraţia marilor preoţi, afecţiunea femeii primită de Domnul, răceala egoistă a ucenicilor şi trădarea lui Iuda.

Memorialul adevăratului Paşte: un Mântuitor omorât, o ordine de lucruri cu totul nouă

Domnul instituie apoi memorialul adevăratului Paşte. El trimite pe ucenici să facă pregătirile pentru celebrarea sărbătorii la Ierusalim. Îl precizează pe Iuda ca cel care urma să-L dea în mâna iudeilor (versetele 17-25). Vom observa că Domnul nu exprimă aici numai cunoaşterea pe care o avea cu privire la cel care urma să-L vândă – ştia deja aceasta când l-a chemat pe Iuda; dar El spune: „Unul dintre voi Mă va vinde“ (versetul 21). Acest lucru (că era vorba de unul dintre ei) mişca inima lui Isus; şi El dorea ca şi inima lor să fie mişcată.

Isus arată apoi că amintirea la acest memorial trebuie să fie aceea a unui Mântuitor dat morţii. Nu mai era vorba aici de un Mesia viu; în privinţa aceasta totul se terminase. Nu era vorba de memorialul eliberării lui Israel de robia Egiptului, ci un Hristos mort avea să înceapă o nouă ordine de lucruri. La El trebuiau ei să se gândească acum – la El, Cel mort aici pe pământ. Apoi Isus le atrage atenţia asupra sângelui noului legământ şi asupra faptului că acest sânge se extinde şi asupra altora în afară de iudei, fără să-i numească pe aceşti alţii. „El se varsă pentru mulţi“. De altfel acest sânge nu are doar rostul, ca pe muntele Sinai, de a confirma legământul căruia trebuiau să-i fie credincioşi; el se vărsa ca iertare pentru păcate.

În felul acesta cina reprezintă memorialul lui Isus mort, care prin moarte a rupt-o cu trecutul şi a pus temelia legământului nou, a obţinut iertarea păcatelor şi a deschis poarta pentru naţiuni. Cina ni-L prezintă pe Hristos numai în moartea Sa. Sângele este separat de trupul Său. El este mort. Nu este vorba nici de Hristos trăind pe pământ, nici de Hristos cel glorificat în cer. El este separat de poporul Său în acele aspecte care ţin de bucuriile lor pe pământ, dar ei trebuie să-L aştepte ca pe Acela cu care vor avea parte de fericire în zile mai bune: „de acum nicidecum nu voi mai bea din acest rod al viţei, până în ziua când îl voi bea cu voi nou, în Împărăţia Tatălui Meu“ (versetul 29). Iar odată ce aceste legături sunt întrerupte, cine, cu excepţia Domnului Isus, ar mai fi putut susţine lupta? Toţi îl părăsesc. Mărturiile Cuvântului se împlinesc pentru că era scris: „Voi bate păstorul şi oile turmei se vor risipi“ (versetul 31).

Promisiunea unui Mântuitor viu în Galileea

Totuşi Isus Îşi va reînnoi relaţiile Sale ca Mântuitor înviat cu săracii turmei, tocmai în locul acela unde Se identificase deja cu ei în timpul vieţii Sale (versetul 32). El va merge înaintea lor în Galileea. Această promisiune este remarcabilă pentru că Domnul reîncepe sub o formă nouă relaţiile Sale iudaice cu ei şi cu Împărăţia. Putem remarca aici faptul că Domnul judecase toate clasele de persoane (până la sfârşitul capitolului 25), şi arată acum limpede caracterul raporturilor Sale cu toţi aceia în mijlocul cărora S-a aflat. Fie că este vorba de femeie, fie că este vorba de Iuda sau de ucenici, fiecare are o relaţie anume cu Domnul. Acestea sunt lucrurile pe care le găsim aici. Dacă Petru a avut suficientă energie naturală pentru a merge puţin mai departe, aceasta l-a condus la o cădere şi mai grea, acolo unde Domnul singur a putut să rămână în picioare.

În Ghetsimani, în rugăciune către Tatăl

Iar acum (versetul 36 şi următoarele), Domnul Se retrage pentru a prezenta în rugăciune către Tatăl Său suferinţele care-L aşteaptă.

Dar retrăgându-Se pentru rugăciune, El ia cu Sine pe trei dintre ucenicii Săi, pentru ca ei să poată veghea împreună cu El în acest moment solemn. Erau aceiaşi care fuseseră împreună cu El în timpul schimbării la faţă. Ei trebuiau să vadă gloria Sa în Împărăţie şi de asemenea să vadă suferinţele Sale. El Însuşi merge puţin mai departe, iar ei adorm, aşa cum au făcut şi pe muntele transfigurării. Scena care se petrece aici ne este descrisă în Evrei 5.7. Isus nu băuse încă paharul care-I era pus înainte, ci el se afla înaintea privirilor Sale. Pe cruce El a băut acest pahar, fiind făcut păcat pentru noi, sufletul Său simţind părăsirea din partea lui Dumnezeu. Aici puterea lui Satan lucrează folosind moartea ca spaimă pentru a-L copleşi, dar cercetarea acestui subiect va fi mai la locul ei când vom studia Evanghelia după Luca.

Supunere totală

Vedem aici sufletul Său sub povara morţii – anticipată – aşa cum numai El putea să o cunoască, şi într-un moment în care ea încă nu-şi pierduse boldul. Noi ştim cine are această putere a morţii; şi până în momentul acela moartea avea întregul caracter de plată a păcatului, de blestem, de judecată din partea lui Dumnezeu. Dar Isus veghează şi Se roagă. În poziţia Sa de Om expus din dragoste la acest asalt în prezenţa celei mai puternice ispite la care ar fi putut fi supus, pe de o parte El veghează şi pe de alta prezintă tulburarea Sa Tatălui Său. Comuniunea Sa cu Tatăl nu era întreruptă, indiferent cât de mare era necazul Său. Dimpotrivă, această stare de lucruri Îl împingea mai mult cu toată supunerea şi cu toată încrederea, către Tatăl Său. Iar pentru ca noi să fim mântuiţi, pentru ca Dumnezeu să fie glorificat în El, El care S-a încărcat cu cauza noastră, pentru toate acestea, paharul nu putea să treacă fără ca El să-l bea. Supunerea lui Isus este desăvârşită.

Lui Petru i se aminteşte încrederea sa firească

El îi aduce aminte cu duioşie lui Petru despre încrederea sa firească, făcându-l să-şi simtă slăbiciunea (versetele 40,41); dar Petru era prea plin de el însuşi pentru a profita de aceste cuvinte; el se trezeşte din somn, dar încrederea sa firească nu se zdruncină. Îi trebuia o experienţă mai tristă decât aceasta pentru a-l vindeca de încrederea sa falsă.

Paharul luat din mâna Tatălui

Isus ia deci paharul; dar îl ia din mâna Tatălui Său. Voia Tatălui Său era ca El să bea acel pahar, încredinţându-Se în felul acesta în totul Tatălui Său; El nu primeşte acest pahar nici din mâna vrăjmaşilor Săi, nici din mâna lui Satan (oamenii aceia fiind instrumentele lui). El primeşte paharul din mâna lui Dumnezeu potrivit cu perfecţiunea supunerii Sale faţă de voia lui Dumnezeu, în această privinţă încredinţând toate în mâna Lui. Aceasta este voia Tatălui. Astfel, ne-căutând decât voia lui Dumnezeu care conduce totul, vom putea să scăpăm şi noi de cauzele secundare şi de ispitele vrăjmaşului. Din mâna lui Dumnezeu trebuie primită întristarea şi încercarea atunci când acestea survin.

Trădarea; supunerea faţă de puterea întunericului şi a judecării păcatului de către Dumnezeu

De acum nu mai este nevoie ca ucenicii să vegheze: ceasul sosise. Isus urma să fie dat în mâinile oamenilor. Iuda Îl desemnează printr-o sărutare. Isus Se îndreaptă spre acele mulţimi şi îl mustră pe Petru, pentru că a vrut să stea împotriva lor cu armele fireşti. Dacă Hristos ar fi vrut să scape, ar fi putut să ceară douăsprezece legiuni de îngeri şi ele să-I fie puse la dispoziţie; dar toată Scriptura trebuia să se împlinească. Era ceasul supunerii lui Isus în faţa efectului răutăţii omeneşti, a puterii întunericului şi a judecăţii lui Dumnezeu împotriva păcatului. El este mielul pentru măcelărie. Atunci toţi ucenicii Îl părăsesc (versetul 56). El Se predă, arătând mulţimilor care veneau acolo ceea ce făceau. Deşi nimeni nu a putut să-I demonstreze vinovăţia, El nu ascunde adevărul, ci mărturiseşte gloria Persoanei Sale ca Fiu al lui Dumnezeu şi declară că de acum înainte vor vedea pe Fiul Omului nu în blândeţea Aceluia care nu rupe trestia frântă, ci venind pe norii cerului şi aşezat la dreapta puterii (versetele 56-64).

Dând această mărturie, Isus este condamnat pentru ceea ce a spus despre Sine Însuşi – pentru mărturisirea adevărului. Martorii mincinoşi nu reuşesc în tentativa lor. Marii preoţi şi căpeteniile lui Israel erau vinovaţi de moartea Sa, iar aceasta datorită faptului că au respins mărturia pe care El o dădea despre adevăr. El era Adevărul; ei erau sub puterea tatălui minciunii, respingându-L pe Mesia, pe Mântuitorul poporului Său (versetele 65,66). El nu va mai veni la ei decât ca Judecător.

Isus ca jertfă

Ei Îl insultă şi-L batjocoresc. Fiecare, vai, ocupă aici o poziţie aparte – Isus aceea de jertfă; ceilalţi, aceea de trădare, de respingere, de părăsire, de tăgăduire a Mântuitorului. Ce tablou! Ce moment solemn! Cine putea să reziste? Numai Hristos; şi El traversa momentele acestea ca Jertfă. În această poziţie El trebuia să fie deposedat de tot ce avea, iar aceasta în prezenţa lui Dumnezeu. Toate celelalte lucruri aveau să dispară, cu excepţia păcatului care ducea spre cruce; şi prin har avea să rămână acest păcat faţă în faţă cu puternica eficacitate a jertfei. Încrezător în el însuşi, Petru ezită şi, când este recunoscut, tăgăduieşte, minţind şi jurând, pe Stăpânul său. Apoi, convins în mod dureros de imposibilitatea omului de a lupta cu vrăjmaşul sufletului său şi cu păcatul, el iese şi plânge cu amar; aceste lacrimi nu puteau să şteargă greşeala, dar, dovedind că avea prin har o inimă integră, ele mărturisesc tocmai această neputinţă în faţa căreia integritatea de inimă nu este un remediu.

Dat în mâna naţiunilor; răutatea lui Satan şi a oamenilor

Apoi, nefericiţii preoţi şi capi ai poporului Îl predau naţiunilor pe Mesia, aşa cum Isus vestise ucenicilor Săi. Iuda, în disperare, sub puterea lui Satan, se spânzură, după ce a aruncat recompensa nelegiuirii sale la picioarele marilor preoţi şi ale bătrânilor. Satan este constrâns să dea mărturie despre nevinovăţia Domnului tocmai prin această conştiinţă a lui Iuda, pe care a înşelat-o. Ce scenă! Apoi preoţii, care nu erau deloc

mustraţi în conştiinţă atunci când au cumpărat de la Iuda sângele lui Isus, sunt foarte scrupuloşi când este vorba de punerea argintului în vistieria templului, pentru că era preţ de sânge. Trebuia ca în prezenţa lucrurilor care se întâmplau atunci, omul să se dezvăluie aşa cum este şi să arate puterea pe care Satan o are asupra lui. Preoţii, ţinând consiliu, cumpără un cimitir pentru străini. Aceştia erau în ochii lor suficient de profani, încât n-ar fi fost întinaţi de un astfel de argint.

Totuşi, aici era vorba de vremea harului lui Dumnezeu pentru străini şi vremea judecării lui Israel. În rest, ei stabilesc astfel un memorial perpetuu despre propriul lor păcat şi despre sângele pe care l-au vărsat. Acheldama este tot ceea ce rămâne în această lume în urma circumstanţelor acestei mari jertfe. Lumea este o ţarină a sângelui, dar acest sânge vorbeşte mai bine decât sângele lui Abel.

Este ştiut că această profeţie se găseşte în Zaharia (11.13). Cuvântul Ieremia se poate să se fi strecurat în manuscris atunci când manuscrisul nu conţinea decât „cum a zis profetul“; sau poate, potrivit ordinii stabilite de talmudişti, Ieremia era primul în cartea profeţilor, de unde şi expresia, „Ieremia sau unul dintre profeţi“ (vedeţi Matei 16.14). Dar nu doresc să discut aici această chestiune.

Împăratul iudeilor înaintea lui Pilat

Toate desfăşurările scenelor între iudei iau sfârşit aici. De acum Domnul Se află înaintea lui Pilat. Aici nu se pune problema că El este Fiul lui Dumnezeu, ci discuţia este asupra titlului Său de Împărat al iudeilor. Deşi era Împărat al iudeilor, El nu le permitea acestora să-L primească decât sub caracterul Său de Fiu al lui Dumnezeu. Dacă L-ar fi primit ca Fiu al lui Dumnezeu, atunci ar fi fost Împăratul lor. Dar aceasta nu era posibil. El trebuia să împlinească lucrarea de ispăşire. Iudeii, respingându-L ca Fiu al lui Dumnezeu, Îl tăgăduiesc acum şi ca Împărat al lor. Dar şi naţiunile se fac vinovate prin persoana guvernatorului lor în Palestina, ţară a cărei stăpânire le fusese încredinţată. Cel care era capul naţiunilor ar fi trebuit să domnească prin dreptate. Cel care reprezenta acest cap al naţiunilor în Iudeea recunoaşte răutatea vrăjmaşilor lui Hristos. Conştiinţa sa, trezită şi de visul soţiei sale, îl îndeamnă să se ferească de a-L condamna pe Isus. Dar adevăratul prinţ al acestei lumi, când este vorba de exercitarea actuală a puterii, este Satan. Pilat, spălându-şi mâinile (deşartă speranţă de a se descărca de responsabilitatea sa), Îl dă la moarte pe Cel nevinovat, potrivit voinţei vrăjmaşilor Săi, spunând în acelaşi timp că nu găseşte nici o vină în El. 207

Şi el dă iudeilor un ucigaş notoriu în locul Prinţului Vieţii (versetele 11-26). Dar şi condamnarea aceasta s-a făcut pe baza propriei mărturisiri a Domnului; El a mărturisit în faţa tribunalului naţiunilor acelaşi lucru pe care L-a mărturisit şi în faţa iudeilor, a spus adevărul şi într-un caz şi în celălalt, şi a dat o bună mărturie în ceea ce priveşte adevărul înaintea acelora în faţa cărora Se afla.

Alegerea de către iudei a lui Baraba; un Mântuitor respins

Baraba, expresia duhului lui Satan care a fost ucigaş de la început, expresia răzvrătirii împotriva autorităţii pe care trebuia să o menţină Pilat – Baraba era iubit de iudei; şi prin el, nepăsarea nelegiuită a guvernatorului neputincios împotriva răului încerca să satisfacă voinţa acestui popor pe care ar fi trebuit să-l guverneze. „Tot poporul“ se face vinovat de sângele lui Isus, prin aceste cuvinte solemne care se împlinesc până în ziua de astăzi, în aşteptarea momentului în care harul suveran va îndepărta aceste consecinţe potrivit planului lui Dumnezeu – cuvinte solemne, dar teribile: „sângele Lui să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri“ (versetul 25). Tristă şi înfricoşătoare ignoranţă pe care voinţa proprie a adus-o asupra unui popor care a refuzat lumina!

Vedem, repet aceasta, în ce fel fiecare îşi ia locul în faţa acestei pietre de încercare – un Mântuitor respins. Cei de rând dintre naţiuni, soldaţii, se manifestă cu brutalitatea care le era obişnuită ca păgâni şi I se închină în batjocură; dar naţiunile vor face lucrul acesta cu bucurie şi cu adorare, atunci când Acela de care şi-au bătut joc va fi cu adevărat Împăratul iudeilor, în glorie. Isus suportă totul. Era ceasul supunerii Sale perfecte în faţa întregii puteri a răului: trebuia ca răbdarea să-şi facă în mod desăvârşit lucrarea, în aşa fel încât ascultarea să fie completă în toate aspectele. El suportă totul fără nici o alinare, preferând suferinţa maximă mai degrabă decât să manifeste cea mai mică slăbiciune în privinţa ascultării de Tatăl Său. Ce diferenţă între purtarea Sa şi cea a primului Adam înconjurat de binecuvântări!

Răstignirea: adâncul suferinţelor Lui

Fiecare din cei care iau parte la această scenă, în acest ceas solemn în care totul este pus la încercare, a trebuit să slujească păcatului sau tiraniei răutăţii. Un anume Simon (cunoscut mai târziu, se pare, printre ucenici) este forţat să poarte crucea lui Isus; şi astfel Domnul este dus la locul răstignirii Sale. Acolo El refuză lucrul care ar fi putut să-I amorţească simţurile. Isus nu a vrut să evite paharul pe care trebuia să-L bea, nici să fie lipsit de facultăţile Sale pentru a deveni insensibil la suferinţele pe care Dumnezeu I le pusese înainte (versetele 30-38). Profeţiile psalmilor se împlinesc în Persoana Sa prin intermediul acelora care se gândeau prea puţin la ceea ce făceau. În acelaşi timp iudeii reuşesc astfel să se facă vrednici de dispreţuit până în ultimul grad. Împăratul lor este răstignit! Trebuie ca ei să poarte ruşinea, vrând-nevrând. Dar cine este de vină?

Împietriţi şi insensibili, iudeii împart împreună cu unul dintre tâlhari trista satisfacţie de a-L insulta pe Fiul lui Dumnezeu, pe Împăratul lor, pe Mesia, şi aceasta spre propria lor ruină (versetele 39-44), ei citează – atât de oarbă este necredinţa – din propriile lor scripturi, ca o expresie a gândurilor lor, acele lucruri care sunt puse în gura vrăjmaşilor necredincioşi ai lui Yahve. Isus a simţit aceasta în mod clar; dar tulburarea încercării Sale în care El Se găsea ca un Martor calm şi credincios, adâncul suferinţelor Sale ascundea ceva mult mai teribil decât toată această răutate sau respingere din partea omului. Se auzea deja zgomotul talazurilor. Răutatea mişca aceste valuri unele după altele asupra Lui. Dar cine ar fi putut pătrunde adâncul care-L aştepta sub acestea? Inima Sa, sufletul Său – vas al dragostei divine – erau singurele în stare să coboare mai jos decât fundul acestui adânc deschis înaintea omului prin păcat, pentru a ridica pe cei care zăceau acolo, după ce va fi suferit spaimele acelui loc în însuşi sufletul Său. O inimă care fusese întotdeauna credincioasă era părăsită de Dumnezeu. Dragostea Îl conduce pe Domnul acolo unde păcatul l-a coborât pe om, iar Domnul este într-un trup care poate aprecia acest adânc în aşa fel încât părăsirea este simţită în toată plinătatea ei. Părăsirea aceasta a intervenit în acea relaţie unde nu existase nici distanţă, nici separare. Iar acest lucru nu putea să fie simţit, pătruns, decât de Cel care Se găsea într-o astfel de poziţie.

Părăsit de Dumnezeu – glorificând pe Dumnezeu

Este de asemenea o privelişte uimitoare când singurul Om drept în lumea aceasta declară la sfârşitul vieţii Sale că este părăsit de Dumnezeu. Dar tocmai prin aceasta Îl glorifica, aşa cum nimeni altul nu ar fi putut să o facă, în acele aspecte în care numai El putea face lucrul acesta – făcut păcat în prezenţa lui Dumnezeu, fără nimic care să-L protejeze de judecata Lui.

Părinţii acestui popor, umpluţi de credinţă, în momentele lor de disperare au făcut experienţa credincioşiei lui Dumnezeu care răspundea aşteptării inimilor lor. Dar Isus (în starea sufletului Său în momentul acela) striga în zadar. „Vierme, nu om“ în ochii oamenilor, El trebuia să suporte părăsirea din partea Dumnezeului în care Se încredea.

Aceia care-L înconjurau, cu gândurile departe de gândurile Sale, nu Îi înţelegeau nici măcar cuvintele, dar împlineau profeţiile prin ignoranţa lor. Isus Îşi dă duhul mărturisind prin tăria vocii Sale că ceea ce Îl apăsa nu era povara morţii (versetele 45-50).

Eficacitatea morţii lui Hristos; perdeaua sfâşiată

Eficacitatea morţii Sale ne este prezentată în această Evanghelie sub un dublu aspect. Mai întâi, perdeaua dinăuntrul templului a fost sfâşiată în două de sus până jos (versetul 51). Dumnezeu, care fusese întotdeauna ascuns în spatele unei perdele, Se descoperea complet prin moartea lui Isus. Intrarea în Locul Preasfânt – calea cea nouă şi vie pe care Dumnezeu ne-a deschis-o prin această perdea – era de acum arătată (Evrei 10.19,20). Tot sistemul iudaic al relaţiilor omului cu Dumnezeu sub dominaţia acestui sistem al preoţiei levitice, totul cădea odată cu ruperea perdelei. Fiecare credincios, de acum, se găseşte în prezenţa lui Dumnezeu fără perdea. Este o stare în care odinioară numai preoţii se puteau afla. Dar prin acelaşi act, păcatul care ne-ar fi făcut incapabili să stăm înaintea Lui, a fost în întregime îndepărtat dinaintea lui Dumnezeu, pentru cel credincios. Dumnezeul sfânt şi credinciosul curăţit de păcatele sale sunt puşi faţă-n faţă prin moartea lui Hristos. Ce dragoste este aceea care a împlinit o astfel de lucrare!

Învierea; păcătoşii iertaţi pot sta fără teamă înaintea lui Dumnezeu

În al doilea rând, pe lângă aceasta, eficacitatea morţii Domnului Isus este de aşa fel încât odată ce învierea Sa a rupt legăturile care îi ţineau, mulţi morţi s-au arătat în cetate – martori ai puterii Aceluia care, suferind moartea, a păşit peste ea şi a învins-o, nimicindu-i puterea şi luând-o ca pradă. Binecuvântarea se găsea acum în înviere. Prezenţa lui Dumnezeu fără o perdea şi a păcătoşilor fără păcat înaintea Lui, dovedesc eficacitatea suferinţelor lui Hristos.

Învierea morţilor, asupra cărora împărăteasa spaimelor nu mai avea drept, arăta eficacitatea morţii lui Hristos pentru păcătoşi şi puterea învierii Sale. Iudaismul era încheiat pentru cei care au credinţă; la fel şi puterea morţii. Perdeaua este ruptă, mormintele îşi predau prada (versetele 52,53); El este Domnul celor morţi şi al celor vii.

Cea dintâi mărturie de credinţă printre naţiuni faţă de Persoana lui Hristos

Rămâne încă o mărturie particulară a atotputerniciei morţii lui Isus şi a sensului adânc al acestui cuvânt: „când voi fi înălţat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toţi“ (Ioan 12.32). Centurionul care era de gardă atunci când a fost răstignit Domnul, văzând cutremurul de pământ şi lucrurile care s-au întâmplat, recunoaşte, înspăimântat, gloria Persoanei Mântuitorului; şi oricât de străin este el de Israel, dă totuşi prima mărturie de credinţă a celor dintre naţiuni: „Cu adevărat Acesta era Fiu al lui Dumnezeu“ (versetul 54).

Instinctul iubirii; la picioarele crucii

Dar istorisirea continuă. Nişte sărmane femei – cărora devotamentul le dă adesea din partea lui Dumnezeu mai mult curaj decât bărbaţilor, a căror poziţie este de mai mare responsabilitate – rămân lângă cruce, privind ceea ce se întâmplă cu Acela pe care ele Îl iubeau (versetele 55,56).

Dar aceste femei nu erau singurele care au umplut într-un fel golul lăsat pe ucenicii înspăimântaţi. Alte persoane, (versetele 57-60) – şi aceasta se întâmplă adesea – bărbaţi pe care lumea îi reţinuse până atunci, odată atinşi în adâncul sentimentele lor de aceste suferinţe ale Aceluia pe care Îl iubeau cu adevărat (atunci când momentul este atât de greu încât alţii se înspăimântă) devin plini de râvnă văzând această respingere a lui Hristos şi simt că a venit momentul să se decidă şi să mărturisească pe Domnul cu curaj. Asociaţi până acum cu cei care L-au răstignit, ei trebuiau atunci să fie de acord cu acest act (al răstignirii) sau să se dea ei înşişi pe faţă. Ei fac acest din urmă lucru acum, prin har.

„Cu cel bogat în moartea Sa“

Dumnezeu pregătise totul dinainte. Fiul Său trebuia să aibă mormântul la un loc cu cel bogat. Iosif din Arimateea se prezintă cu îndrăzneală înaintea lui Pilat pentru a cere trupul lui Isus. El înveleşte într-o pânză curată de in trupul Domnului, pe care îl ia cu permisiunea lui Pilat, şi îl aşează în propriul său mormânt, care nu fusese niciodată folosit pentru a ascunde putrezirea omului. Maria din Magdala şi cealaltă Marie – pentru că ele erau cunoscute – se aşează lângă mormânt, ataşate, prin tot ceea ce mai rămânea pentru credinţa lor, de Acela pe care Îl iubiseră şi Îl urmaseră cu sentimente de adorare în timpul vieţii Sale (versetul 61).

Mărturia fără voie a necredinţei

Dar necredinţa nu se crede nici măcar pe ea însăşi; şi temându-se ca nu cumva ceea ce tăgăduieşte să fie totuşi adevărat, ea se teme de orice (versetele 62-66). Marii preoţi cer lui Pilat ca mormântul să fie păzit, pentru a înlătura orice încercare a ucenicilor de a-şi întemeia doctrina învierii pe absenţa trupului lui Isus din mormântul în care fusese depus. Pilat le porunceşte să păzească ei înşişi mormântul; în felul acesta nu fac altceva decât să fie martori involuntari şi să ne asigure astfel de împlinirea faptului de care se temeau. Astfel, Israel era vinovat de efortul inutil de a se împotrivi mărturiei pe care Domnul Isus o dăduse cu privire la propria Sa înviere. Iudeii dădeau astfel mărturie împotriva lor înşişi. Precauţiile pe care probabil Pilat nu le-ar fi luat sunt împinse de către aceşti mari preoţi până în ultimele amănunte, dar în felul acesta orice tăgăduire a realităţii învierii lui Isus devenea imposibilă.

Slujirea lui Isus pentru cei săraci ai turmei

Învierea Mântuitorului este descrisă pe scurt în Matei. Scopul acestei prezentări şi a lucrurilor care au loc după înviere este de a lega lucrarea şi slujirea lui Isus – transferată acum ucenicilor Săi – de cei săraci ai turmei, de rămăşiţa lui Israel. Domnul îi strânge din nou în Galileea, acolo unde fuseseră de multe ori învăţaţi, unde rămâneau nişte dispreţuiţi de popor, departe de orgoliul iudeilor. Dar tocmai aceasta lega lucrarea lor de a Sa în ceea ce îi era caracteristic, mai ales în raporturile cu rămăşiţa lui Israel.

Voi cerceta cu altă ocazie detaliile învierii. Aici mă ocup numai de importanţa pe care acest eveniment o are în contextul Evangheliei după Matei.

Deplina siguranţă a credinţei cu privire la faptul învierii Domnului

La sfârşitul sabatului (aceasta înseamnă sâmbătă seara), cele două Marii vin să vadă mormântul. În acest moment nu au făcut decât să privească acest mormânt. Versetele 1 şi 2 nu reprezintă o succesiune directă; versetele 2,3 şi 4 trebuie privite împreună. În momentul în care au avut loc cutremurul de pământ şi împrejurările însoţitoare, nu era nimeni la mormânt în afara soldaţilor. Seara totul era în siguranţă. Dimineaţa ucenicii nu ştiau nimic din ceea ce se petrecuse. Când femeile sosesc în revărsatul zorilor, îngerul care stătea la intrarea mormântului le îmbărbătează vestindu-le învierea Domnului. Îngerul Domnului coborâse si deschisese uşa mormântului pe care omul o închisese cu toate precauţiile posibile. Iudeii, prin faptul că au aşezat acolo soldaţii, au dat prin nişte martori de netăgăduit o garanţie a adevărului predicat de apostoli. Femeile, prin vizita lor la mormânt în seara de dinainte şi în dimineaţa când îngerul le-a vorbit, au primit prin credinţă o deplină asigurare cu privire la faptul învierii Domnului. Toate câte sunt prezentate aici sunt fapte. Femeile fuseseră la mormânt seara. Intervenţia îngerului a făcut clar pentru soldaţi adevăratul caracter al ieşirii lui Isus din mormânt; apoi vizita femeilor dimineaţa a stabilit acest fapt al învierii care pentru ele era un obiect al credinţei. Ele merg să-i anunţe pe ucenici, care – departe de a fi făcut ceea ce spuneau iudeii – nu credeau nici măcar spusele femeilor. Isus Se arată El Însuşi femeilor care, primind cu credinţă cuvintele îngerului, se întorceau de la mormânt.

Însărcinarea ucenicilor

În felul acesta, Isus Se leagă, aşa cum am spus deja, de vechea Sa lucrare în mijlocul celor săraci din turmă, departe de centrul tradiţiilor iudaice, departe de templul şi de tot ceea ce lega poporul acesta de Dumnezeu potrivit vechiului legământ. El dă întâlnire ucenicilor în Galileea, acolo unde ei Îl găsesc şi Îl recunosc; acolo, în acel vechi loc al lucrării lui Hristos, potrivit cu Isaia 8 şi 9, ei primesc din partea Lui misiunea care le este încredinţată. Iată de ce în această Evanghelie nu se spune nimic despre înălţarea lui Hristos, ci se vorbeşte despre toată puterea care Îi este dată în ceruri şi pe pământ şi astfel misiunea ucenicilor se extinde asupra tuturor naţiunilor. Ei trebuiau să le vestească acestora drepturile lui Hristos şi să facă ucenici din naţiuni.

Un Mântuitor viu, puternic; mărturisirea Tatălui, a Fiului şi a Duhului Sfânt: singurul Nume sfânt pentru toate naţiunile

Totuşi, ei nu aveau să vestească numai Numele Domnului şi misiunea lor nu era numai în legătură cu tronul Său de la Ierusalim, ci ucenicii trebuiau să vestească tuturor naţiunilor pe Domnul cerului şi al pământului, întemeind învăţătura lor pe mărturisirea Tatălui, a Fiului şi a Duhului Sfânt. Ei aveau să înveţe nu legea, ci cuvintele lui Isus. El avea să fie cu ucenicii care-L vor mărturisi în felul acesta până la sfârşitul veacului (versetele 18-20). În acest fel, tot ceea ce va fi împlinit până în momentul în care Hristos Se va aşeza pe tronul mare şi alb (Apocalipsa 20.11) se leagă de mărturia pe care a dat-o El Însuşi pe pământ în mijlocul lui Israel. Această mărturie despre Împărăţie şi despre Căpetenia ei a fost respinsă de un popor care nu L-a cunoscut. Din cauza aceasta, mărturia în faţa naţiunilor revine unei rămăşiţe a lui Israel care-L recunoaşte pe Isus ca Mesia, acum înviat dintre cei morţi, aşa cum vestise, dar nu este vorba aici de un Hristos privit ca înălţat la cer. Este o mărturie care nu-L prezintă numai pe Isus, nici pe Yahve ca fiind mai departe subiectul mărturiei, ci este descoperirea Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh, ca Numele sfânt prin care naţiunile erau puse în relaţie cu Dumnezeu.

clickbible.org